CĂRȚILE O ARVEN

Regii timpului

Laura Nureldin

— CÂȚI ANI ARE IUBITUL TĂU?
— 2.500.

HERG BENET
PUBLISHING

Laura Nureldin

Regii timpului

Editura HERG BENET
2015

© 2015 Laura Nureldin
© 2015 Herg Benet Publishers

Această carte este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-004-6
ISBN Print: 978-606-763-003-9

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PROLOG

Mora simți că fiecare moleculă din trupul ei era sfâșiată în milioane de frânturi, apoi reconstruită, într-o fuziune extrem de dureroasă. Urmă liniștea. Și întunericul. Încet, lumina își găsi drumul către creierul femeii, iar simțurile reușiră să se trezească din tortură. Știa că e încă în picioare. Mental, își inventarie corpul: descoperi că încă avea două brațe, două picioare și o inimă care bătea. Sau, cel puțin, le putea simți la locul lor. Dar ce se afla dincolo de ea? Ezită, dar deschise ochii. Mai întâi, lumina puternică o orbi; până la urmă, ochii ei se obișnuiră cu soarele arzător și reușiră să rămână deschiși. Privi în jur, neîncrezătoare. Laboratorul dispăruse și în locul lui putea vedea un zid de piatră masiv, în spatele unei mulțimi de tarabe la care precupeții își lăudau zgomotos marfa. Apoi începu să simtă mirosurile: adulmecă țărână încinsă, sudoare, mirodenii, cai și... hmmm, bălegar. Nările i se deschiseră, dornice să absoarbă tot. Răsuflă adânc și, în fine, îndrăzni să se privească: încă purta blugii băgați în cizmele de călărie și tricoul șui. Ochelarii de soare i se odihneau pe creștet, peste părul ei negru și creț, niciodată disciplinat pe de-a-ntregul.

Se mai uită o dată la bărbații care vindeau de toate și orice, de la fructe pe care nu le mai văzuse niciodată, până la țesături atât de bogate că îi aminteau de „O mie și una de nopți".

Revelația o lovi ca o palmă: *A reușit! Nenorocitul chiar a reușit! Mașinăria a funcționat. Acum sunt într-un alt timp. Dar și într-un alt loc... Ăsta nu e Hollywood-ul anilor '30. Dar ce e?*

Negustorii aveau bărbi și purtau turbane. Hainele lor păreau croite din in – un material potrivit, având în vedere arșița care începea să străbată prin hainele Morei. Începu să asculte cu atenție limba pe care o vorbeau. Ca șefă de promoție la Universitatea unde studiase limbi antice cu vreo zece ani în urmă, credea că ar fi capabilă dacă nu să înțeleagă pe deplin, măcar să identifice limba vorbită în jurul ei.

Nu se poate... Pe bune? Sună a... La dracu'! E persană antică. Unde m-ai trimis, Alex?

Dintr-odată, un negustor trecu pe lângă ea și îi băgă sub nas un sul de țesătură. Spuse că ar fi cea mai fină pânză de in din toată Susa, demnă de veșmintele regelui Xerxes. *Susa?! Xerxes?!* Creierul Morei alerga acum cu o viteză amețitoare. *Glumești, Alex? M-ai trimis în Persia Antică? Xerxes? Aproape cinci sute de ani înainte de Christos?*

Alex, unul dintre puținii prieteni din copilărie de care rămăsese apropiată, era un fizician sclipitor și, pe deasupra, pasionat de istorie. Dintotdeauna, visul lui fusese să construiască un dispozitiv care să le permită oamenilor să călătorească înainte și înapoi prin timp și spațiu.

„Sunt relative, nu? O demonstrează Einstein, nu eu", îi spunea mereu Alex. Își

urmase visul, în ciuda faptului că, în spatele lui, toți membrii comunității științifice îl ironizau și îl priveau ca pe „savantul nebun care visează la mașina timpului."

Cu câteva ore în urmă, Alex o sunase pe Mora și începuse să vorbească repede și agitat.

— Ce?! Nu pricep ce zici, Alex. Mai rar...

— Am reușit! Al dracului să fiu, am reușit!

— Ce? Să te droghezi? Cam așa suni, prietene.

— Am construit dispozitivul! Și funcționează! L-am testat chiar eu.

— Mașina timpului? Alex, ce ai băut?

— Mora, n-am băut nimic. Vino la laborator și-ți arăt.

Femeia se urcase în mașină și gonise prin tot Los Angeles-ul – chiar trecuse pe roșu de vreo două ori, dar ce să-i faci? – spre laboratorul lui Alex.

— Ei, cum e? gâfâise ea, năpustindu-se în biroul lui.

— Incredibil. E in-cre-di-bil! Am vrut s-o testez și am mers la Woodstock, în 1969. Ca să vezi: l-am urmărit pe Jimi Hendrix live. Era tăticul cântatului la chitară, jur!

Alex râdea ca un nebun.

Fără să-și creadă urechilor, Mora îi cercetase fața care radia, în căutarea unor semne de intoxicație; nu le găsi. Se întrebase dacă nu cumva omul își pierduse, pur și simplu, mințile. Dar părea sănătos. Femeia se prăbușise pe un scaun și se scotocise prin buzunare după brichetă și țigări. Aprinsese una, ignorând dezaprobarea din privirea prietenului ei.

— Știu că n-am voie să fumez aici, dar doar de data asta, Alex, OK? E prea mult pentru mine.

Zâmbise și începuse să analizeze posibilitățile.

— Doamne... Deci chiar ai reușit să construiești o mașinărie care îți permite să te fâțâi înainte și înapoi prin timp și spațiu?

Bărbatul își făcuse de lucru cu hârtiile de pe birou și, după o tăcere prelungită, vorbise:

— Păi... nu chiar înainte și înapoi. Adică, te va duce înapoi în timp și, pe deasupra, în orice loc ai vrea să ajungi, apoi te va aduce la momentul și în locul de unde ai pornit. Dar nu te poate duce în viitor, dacă asta vrei să știi.

— Cui îi pasă de viitor?

Mora zâmbise strengărește.

— Nu-ți amintești discuțiile noastre interminabile despre epoca de aur a Hollywood-ului? Acolo mi-ar plăcea să merg. Nici măcar nu e așa departe: Hollywood, în anii '30. M-ar duce acolo drăcovenia?

— Deci vrei să încerci?

Ochii lui Alex străluceau de nerăbdare.

— Hai, ce-o să fie? Dar... știi clar că e sigură treaba? Ia stai, cum funcționează, de fapt?

— Dacă îți spun, s-ar putea să nu mai vrei, râsese Alex. E ciudat la început. Simți că plutești prin spațiu. Pentru câteva clipe, corpul tău își pierde greutatea. Apoi totul revine la normal.

— Doare?

— Nu. Doar că e ceva complet nou și s-ar putea să ți se pară ciudat, atâta tot.

— Dar, ia stai puțin... Ai avut vreun ajutor? Cum ai reușit să te întorci aici?

— Am introdus coordonatele înainte să pornesc la drum. Am setat durata călătoriei la vreo oră. E ca și cum ai face o rezervare pentru avion: introduci coordonatele de plecare și de sosire și gata.

— Sună ușor, dar sunt sigură că nu e. Cum arată mașinăria?

Alex o ajutase să se ridice de pe scaunul pe care se prăbușise din cauza șocului și o condusese în camera de alături, adevăratul laborator. O dusese la o masă de oțel pe care stătea un fel de laptop cu ecran tactil.

— Asta e tot? Credeam că e un fel de platformă, ca un lift, așa... spusese Mora, ușor dezamăgită și îl făcuse pe Alex să chicotească.

— Te-ai uitat prea mult la *Star Trek*, M.

— Poate că da... Mă rog, ce trebuie să faci ca să mă duci acolo unde vreau să merg?

— Scriu coordonatele și, înainte să apăs pe *Enter*, va trebui să-ți pui palmele pe ecranul dispozitivului.

După o scurtă ezitare, Mora se apropiase de mașină.

— Ești gata? o întrebase Alex, zâmbind.

Femeia îl privise cu atenție, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie ochii mari, căprui, și claia de păr castaniu și ciufulit. Era unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni ai ei. Și-ar fi pus și viața în mâinile lui. Ce rău putea să-i facă o mică excursie în timp?

— Sunt gata, oftase ea și îi zâmbise, la rându-i. Vrei să-ți aduc ceva de acolo? Nu sunt sigură că au magneți...

— Nu, și cred că cel mai bine e să nu încerci să aduci nimic din trecut, pentru că nu știm care ar putea fi efectul asupra obiectului respectiv și asupra călătorului, răspunsese el, foarte grav.

— OK, acum chiar că mă sperii.

— Moleculele corpului tău se vor separa unele de altele și apoi se vor așeza la loc. Ai vrea să le vezi încurcate cu cele ale vreunei rochii vintage?

— Alexander Burke, oprește-te imediat! Dacă mai scoți un singur cuvânt, mă răzgândesc. Hai să facem asta odată și vorbim când mă întorc, bine?

— Bine, spusese el, calm.

Apoi îi luase mâinile și le așezase pe ecran. Introdusese datele și apăsase tasta *Enter*.

— Bon voyage, M! Ne revedem curând.

Trupul femeii începuse să pâlpâie. Pielea ei măslinie căpătase o strălucire de un argintiu straniu și întreaga ei siluetă prinsese a se estompa. Călătoria spre strălucitorul Hollywood vechi începea.

Dintr-odată, un bip strident se auzise dinspre mașină. Alex se uitase repede la ecran și, cu groază, citise: EROARE: COMPUTERUL NU POATE CONFIRMA DESTINAȚIA. REINTRODUCEȚI DATELE ȘI RELUAȚI PROCEDURA.

Dar Mora dispăruse deja. Ce să reia?

— Dumnezeule... Unde am trimis-o?

CAPITOLUL 1

Realizând, în sfârșit, că stătea în mijlocul drumului, Mora merse până la zidul înalt și se prelinse lângă el, în șezut, cu bărbia odihnindu-i-se pe genunchi.

Aș putea să mă bucur de experiență, până la urmă. Adică nu e ca și cum aș putea să vizitez Persia Antică oricând. Ar trebui să fie distractiv. Oricum, durează doar o oră, după care mă pot întoarce în L.A. să-l omor în bătaie pe Alex pentru că a făcut ditamai încurcătura și m-a speriat în halul ăsta, gândi ea.

Se ridică în picioare și privi în jur, încercând să se hotărască încotro s-o ia. Era conștientă de faptul că hainele ei erau complet din altă lume, dar, știind că Susa reprezenta un amestec de nații, rase și culturi, spera că oamenii nu vor fi prea atenți la înfățișarea ei. Își pusese chiar și ochelarii de soare, sigură că toți acei bărbați și femei care mișunau pe acolo grăbiți erau prea ocupați ca să observe sticlele colorate care îi protejau ochii de soarele strălucitor. Cât timp mai avea? Își verifică ceasul de la mână, doar ca să constate că se oprise. *Normal,* își spuse. *Nu e ca atunci când zbori prin mai multe fusuri orare și poți oricând să verifici cât e ceasul acasă. Acum călătorești chiar prin timp, proasto!*

Se hotărî s-o ia la stânga. Zărise acolo niște clădiri interesante și voia să le vadă mai de-aproape. De îndată ce porni înspre ele, zări o mulțime de oameni care alergau în direcția ei. Veneau dinspre niște clădiri frumoase și majoritatea erau fete și tinere femei, ca ea. Se dădu la o parte, întrebându-se ce era cu toată zarva. Apoi văzu motivul: călăreți înveșmântați în negru, cu fețele acoperite, fugăreau femeile, le înșfăcau și le trânteau de-a curmezișul șeilor, ignorându-le zbaterea și strigătele. *Ce pana mea...* Nu apucă să-și termine întrebarea nerostită, că se trezi luată pe sus și, înainte să se dezmeticească, zăcea cu fața în jos pe o șa, ca un sac de cartofi. Încercă să se răsucească, să-l vadă pe cel care o înhățase, dar o voce aspră îi spuse ceea ce părea a fi „Stai liniștită, femeie! Ajungem în curând la Palat.“

Mora decise să-și țină gura, pentru că, era adevărat, studiase Persana antică și era capabilă să citească binișor și chiar să înțeleagă limba vorbită, însă nu era sigură dacă ar fi fost în stare să o și vorbească. Hotărârea ei dură doar câteva clipe. Învinsă de curiozitate, se trezi întrebând:

— Care palat?

Răpitorul ei izbucni în hohote de râs.

— Nu ai aflat, femeie? Regele este pe cale să-și aleagă o soție. A izgonit-o pe Regină pentru nesupunere și acum caută una nouă. Nu pari să fii din părțile astea, altfel ai fi știut că, atunci când se întâmplă așa, Regele își trimite oamenii să-i aducă tinere de pe tot cuprinsul regatului. Toate veți sta la Palat, unde veți fi pregătite să-l întâlniți. Apoi va hotărî pe care dintre voi o place cel mai mult și pe aceea o va lua de soție. Ți s-a făcut cinstea de a fi candidată la mâna Regelui.

— Pfff... Ce noroc pe mine, mormăi Mora.

Alex, ești un om mort, își spuse. Rămase tăcută tot restul călătoriei, mai mult pentru că abia mai putea să respire, cu coastele aproape zdrobite de șa.

Într-un târziu, calul își încetini goana și se opri. Bărbatul descălecă și o ajută să coboare.

— Ce podoabă ciudată, zise el, arătând spre ochelarii ei de soare care i se încurcaseră în păr în timpul cavalcadei.

Ea îi descâlci și îi agăță de tricou, prilej cu care realiză că era prăfuită toată și mirosea a cal.

— Vino, femeie, să intrăm în palat, spuse bărbatul, împingând-o de umăr.

— Cum te numești? întrebă Mora.

— Ce-ți pasă?

— Păi, n-am mai stat niciodată cu fața atât de aproape de prohabul unui bărbat fără să știu măcar cum îl cheamă, spuse Mora și se întoarse spre el zâmbind.

El izbucni în același râs hohotitor, din toată inima, de mai devreme.

— N-am mai întâlnit una ca tine. Ar fi trebui să fii înspăimântată, să plângi. Toate fac așa când sunt aduse aici.

Da, dar eu plec acasă imediat, așa că aș putea să mă distrez un pic, gândi Mora. Spuse însă altceva:

— Doar ai zis că e o mare onoare ce mi se întâmplă, nu? Încerc să accept situația și să mă bucur de timpul petrecut aici, la Palat.

— Cum adică timpul petrecut la Palat? Dacă te alege pe tine ca soție?

Mora simți cum hohote de râs o zguduie de data aceasta pe ea, dar pe dinăuntru, așa că se prefăcu a tuși.

— Sunt sigură că există femei mult mai frumoase și mai potrivite în regat. Mai demne să devină Regine.

— Mda... Nu știu ce să zic. Totul depinde de Rege. Oricum, numele meu este Akhan. Eunuc al haremului regal.

Eunuc? Normal, la bafta mea... O izbi cuvântul „harem“. Dar, înainte să apuce să pună vreo întrebare, Akhan vorbi din nou:

— Am ajuns. Tu cum te numești?

— Mora.

— Ei bine, Mora, bine ai venit la Palatul Regal. Îți voi arăta odăile tale și te voi lăsa cu femeile care te vor ajuta să te pregătești.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Pentru noaptea pe care o vei petrece cu Regele.

— Poftim?! Ia stai, ce trebuie să fac eu cu Regele?

Ochii femeii deveniseră două linii subțiri și întunecate.

Akhan aproape că se tăvălea de râs.

— Să îl amuzi citindu-i, cântându-i sau dansând pentru el. Atât. S-ar putea să-ți pună întrebări. Îți vei încheia răspunsurile cu „Stăpâne.“

Mora se strâmbă: *Daaa, siiiguuur, Stăpâne. Fix așa.*

O femeie îmbrăcată într-un caftan verde, apărută de nicăieri, o măsura pe Mora din priviri și zâmbea.

— Madhara va avea grijă de tine. Eu mă voi întoarce să te duc la Rege atunci când va veni vremea, spuse Akhan.

Înclină ușor capul și plecă.

Ah, din păcate, vei ajunge prea târziu, prietene. Cel mai probabil la momentul acela voi fi înapoi în L.A., povestindu-i lui Alex această întâmplare extraordinară, având o sticlă de Jack între noi.

— Pot să te ajut să te dezbraci, Stăpână?

Uimită de frumusețea încăperii în care se afla, Mora uitase complet de existența Madharei. Pereții camerei erau din marmură albă sculptată, drapați din loc în loc cu văluri mătăsoase de culoarea piersicii. Alte fâșii de voal se uneau în centrul încăperii, deasupra unui pat care părea incredibil de confortabil.

— Ăăă... Nu, mulțumesc.

Mora se forță să zâmbească.

— Dar v-am pregătit baia, Stăpână, iar datoria mea e să vă slujesc, spuse cealaltă femeie, care părea gata să izbucnească în lacrimi.

Mora se apropie de Madhara și își puse mâinile pe umerii ei:

— Ascultă-mă. În primul rând, numele meu este Mora și nu sunt stăpâna nimănui. Apoi, mi-ar plăcea tare mult să fac o baie, dar mă pot dezbrăca și singură, bine? Îți mulțumesc mult, ești foarte bună, însă mă descurc.

Reuși să-i ofere slujnicei un zâmbet larg, luminos și liniștitor.

— Nu știu ce să zic, Stăpână Mora... Atunci o să aștept aici până terminați baia. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă.

Madhara o conduse pe Mora în încăperea de alături, la un bazin din marmură săpat în podea. Era plin cu apă fierbinte în care pluteau petale. Din el se ridica un amestec de arome care, încet-încet, îi liniștiră Morei iureșul de gânduri din cap.

Hmmm... lemn de santal... mentă... mosc... portocală... O s-o iau ca pe un voucher cadou la SPA. Mora chicoti ușor și intră în baia care îi fusese pregătită.

***

— Ei, cum sunt?

— Stăpâne, fetele sunt frumoase, desigur, altfel nu le-am fi adus aici, pentru Măria ta. Totuși, una dintre ele e mai ciudată... îi spuse Akhan regelui Xerxes.

— Cum adică ciudată? În ce fel?

— E frumoasă, cum spuneam, dar nu am mai văzut o femeie îmbrăcată ca ea. Aproape că poartă haine bărbătești, un fel de pantaloni, dar nu din cei de care poartă bărbații de pe aici. Cu siguranță nu e persană. Mi-am dat seama de asta după felul în care ne vorbește graiul, după cum se poartă... Are ceva de nubiană, ceva de

grecoaică, ceva de egipteancă...

— Și atunci de unde ar putea fi? Din Babilon?

— Nu știu, Stăpâne. Va trebui să aflați singur.

Akhan zâmbi și făcu o plecăciune.

— Prea bine. Atunci pe ea o voi întâlni astă seară. S-o aduci în odăile mele după banchet, spuse Xerxes și îl concedie cu un gest scurt.

În timp ce ieșea, Akhan zâmbi, mai mult către sine: *Și dacă pacostea pe care am cărat-o azi pe șaua calului meu e viitoarea regină a Persiei?*

***

Rahat, rahat, rahat! Cu ce dracului mă îmbrac eu când ies din baie? Hainele mele sunt complet distruse de praf și de cursa aia minunată. Iar Alex mi-a spus foarte clar că nu trebuie să iau nimic din trecut. Și atunci ce-aș putea face? Să umblu pe aici în fundul gol? Rahat!

Mora se uită în jur, căutând un prosop în care să se înfășoare.

— Madhara!

— Da, Stăpână.

Oh, fir-ar al dracului, nu vrei să termini odată cu „stăpâna“ asta?!

— Un prosop, te rog. Am nevoie de un prosop, ceru ea în persană.

Fața slujnicei se lumină:

— Da, Stăpână, am unul aici. Vă voi șterge eu.

După o scurtă ezitare, Mora oftă, dădu din umeri, apoi se ridică și o lăsă pe cealaltă femeie să o înfășoare în ștergarul moale de in și să o ajute să iasă din cadă, ca pe un copil. Nu era gata, însă: după ce o zvântă, Madhara începu să-i maseze pielea și părul cu tot felul de uleiuri și unsori aromate care îi gâdilau nările, până când Mora mirosi ca o parfumerie.

Nu-i rău deloc.

Madhara dispăru, apoi reveni cu o rochie croită dintr-un material extrem de ușor, în culoarea cerului de vară. Era cusut cu fir de argint și Mora descoperi că i se potrivea perfect. Își privi picioarele goale. Rușinată și speriată, Madhara fugi din încăpere și se întoarse cu o pereche de papuci argintii care, la rându-le, păreau făcuți pentru Mora. De când se știa, iubea argintul și încă avea la încheietura mâinii brățările, care acum se potriveau perfect cu rochia cea nouă. Aruncă o privire spre mormanul de haine murdare, aruncate pe jos, lângă pat, și hotărî să profite de faptul că avea un om a cărui unică slujbă era s-o servească pe ea.

— Madhara, te rog, ia astea, curăță-le și adu-mi-le înapoi.

Însă înainte ca femeia să facă vreun pas, completă:

— Așteaptă!

Își amiti de ceas, ochelari și brichetă și se aplecă să le ia.

Fără să pună întrebări, Madhara ridică hainele murdare, dar, în sinea ei, se

întreba de ce oare fata aceea le-ar mai fi vrut? Tuturor femeilor care erau aduse la Palat li se permitea să-și păstreze rochiile pe care le primeau în dar, chiar dacă erau trimise acasă. Împinse mai aproape de pernele de pe podea tava pe care o adusese mai devreme.

— Ar trebui să mâncați ceva, Stăpână. Sper ca aceste fructe să vă fie pe plac. Strigați-mă dacă mai aveți nevoie de ceva.

— Cred că o să ies puțin, Madhara. Pe fereastra băii am zărit o grădină foarte frumoasă.

CAPITOLUL 2

Regele Xerxes era unul dintre cei mai arătoși monarhi ai vremii. Un bărbat înalt, al cărui trup stătea mărturie faptului că regele adora exercițiul fizic. Îi plăcea să se antreneze pentru luptă cu fratele său, Achaemenes, și făcea lungi plimbări călare dincolo de porțile cetății. Aflat în floarea vârstei, regele avea niște ochi albaștri, mari și pătrunzători, care străluceau ca safirele pe fața lui măslinie, încadrată de șuvițe de păr castaniu.

În acea zi se simțea copleșit. Tocmai aflase despre un complot pus la cale împotriva lui de nimeni altul decât de șeful gărzilor sale, adică tocmai de omul în care ar fi trebuit să aibă încredere deplină. De-a lungul timpului, Artabanus îl salvase pe rege de la multe încercări de otrăvire și chiar din ambuscade. Iar acum tocmai el avea să încerce să-i ia viața regelui? Xerxes era sfâșiat între cele aflate despre complot și propriile simțăminte.

Dacă se va dovedi că Artabanus e vinovat, Protocolul spunea foarte clar că trebuia luat de îndată și spânzurat a doua zi în zori. Dar dacă nimic nu era adevărat? Oare putea trăi cu gândul că a trimis la moarte un om nevinovat? Cu mintea furtună de gânduri, Regele ieși din odăile sale, ca să facă o plimbare prin grădină și să-și limpezească fruntea. Fără să bage de seamă, porni chiar spre grădina de lângă harem.

Un miros straniu îl smulse din îngândurare și îl făcu să ridice capul, adulmecând aerul. Mirosea a fum, dar într-un fel pe care nu îl mai simțise vreodată. Dulceag și puțin înțepător. Luându-se după sursa aromei, Regele văzu o siluetă îmbrăcată în albastru, așezată pe o bancă de piatră. Era o femeie tânără care sufla fumul pe gură. Nedumerit, se ascunse în spatele unui tufiș mare și începu s-o observe. Femeia își punea un bețigaș mic și alb între buze, apoi scotea acel fum. *Ce fel de vrăjitorie e asta?* se întrebă Regele. Acum îi putea vedea mai bine fața. Pielea ei nu era mai închisă decât a egiptenilor, dar trăsăturile erau o îmbinare între pometii înalți ai nubienilor și nasurile drepte ale grecilor. Peste toate astea, se întindea o perdea de păr lung, negru și creț, care îi cădea în cascadă pe umeri. *Ea trebuie să fie fata despre care mi-a vorbit Akhan.* Era cu adevărat o priveliște, dar fumul – fumul acela... Xerxes se hotărî să-i vorbească. Nu purta coroana, așa că putea trece cu ușurință drept prinț, în cazul în care nu voia să-i dezvăluie femeii cine era cu adevărat.

— Ziua bună, spuse el ferm.

Mora tresări, scăpă pe jos țigara și călcă repede pe ea, s-o stingă.

Iisuse, e ca la liceu aici. O țigară nu pot fuma liniștită fără să vină careva peste mine!

— Ziua bună, răspunse ea și îi zâmbi bărbatului chipeș care tocmai apăruse.

— Ce făceai?

Nu-i pot spune că fumam o țigară. Nici măcar nu cred că există cuvântul în limba

lui.

— Foloseam un amestec de ierburi ca să-mi liniștesc nervii, răspunse. Dacă un om inhalează fumul care rezultă din arderea lor, acel om începe îndată să se calmeze, explică ea.

— Înțeleg, spuse regele sub acoperire, cântărind-o cu o privire gânditoare. De ce aveai nevoie să-ți liniștești nervii? Ți s-a întâmplat ceva?

Nici nu-ți imaginezi!

— Ca să spun drept, mi s-au întâmplat multe. De pildă, am fost luată din stradă și adusă aici ca să vedem dacă Regele mă va plăcea îndeajuns de mult încât să se căsătorească cu mine. *Nu că asta s-ar putea întâmpla vreodată.*

— Înțeleg... Ai vrea ca el să facă asta?

— Nici nu-l cunosc. Istoricii – adică scribii – spun că e frumos și puternic. Dar, pe de altă parte, ce altceva pot scrie atâta timp cât sunt plătiți din Vistieria Regală?

Regele chicoti.

— Chiar crezi că exagerează?

— Cum spuneam, eu nu-l cunosc. Tu?

— Da, îl cunosc pe Rege.

— Și? Cum e? Adică la ce să mă aștept atunci când îl voi întâlni?

— Tu la ce crezi?

— Sincer? La un bărbat pompos, plin de sine, care face crize de nervi și terorizează servitorii și pe curteni. Poate că este, într-adevăr, frumos, dar asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Să le înrăutățească? Dar de ce?

Lui Xerxes îi râdeau ochii.

— Simplu: ia ce am spus mai devreme și înmulțește cu zece.

De-acum, regele râdea în hohote.

Mora îl privi întrebător.

— Am spus eu ceva nepotrivit?

— Este cea mai rea descriere pe care mi-a făcut-o cineva vreodată, spuse Regele când, în fine, reuși să vorbească.

— Ție? Dar cine vorbea despre ti... O. Dumnezeul. Meu.

Mora făcu ochii mari când realiză, în fine, că bărbatul splendid care stătea în fața ei era, fără îndoială, însuși regele.

— Au! Scuze. Ăăă... acum, că mă uit la tine, mă gândesc că scribii aveau dreptate, încercă ea să dreagă busuiocul și se strădui să zâmbească.

El râse din nou.

— Îmi permiți? întrebă și arătă spre banca pe care stătea ea.

— Absolut, chiar te rog, spuse și se trase mai aproape de capătul băncii.

Doamne, fac conversație cu marele rege persan Xerxes! Tipul care i-a bătut măr pe spartani. Care a cucerit Atena și care...

— De unde vii?

Întrebarea Regelui îi rupse firul gândurilor.

Dacă îi spun că vin din West Hollywood, o să creadă că-l iau la mișto.

— Un loc numit Cetatea Îngerilor.

— N-am auzit de el. E departe? Cum ai ajuns aici? Cum e acolo? De ce ai venit în Susa?

— Șezi blând… ședeți blând, Stăpâne, adăugă ea când își dădu seama că tocmai îi vorbise marelui Rege Xerxes așa cum i-ar vorbi unui șofer nerăbdător aflat în spatele ei la semafor.

— Mi-ați pus multe întrebări și vă voi răspunde la ele pe rând.

Mora zâmbi, întrebându-se cum să inventeze o poveste pe care Regele să o înțeleagă și să o creadă.

— Orașul din care vin este, cu adevărat, măreț. Cu clădiri mari, înalte, frumoase, și cu oameni minunați și talentați.

Așa își începu Mora povestirea.

Acum știu cum trebuie să se fi simțit biata Șeherezada.

***

După ce citise mesajul de eroare de pe ecranul dispozitivului de transmutare a timpului, Alex nu putuse decât să zacă pe un scaun. Amorțit, se holbase la ecran ore în șir, incapabil să reacționeze în vreun fel. Unde o trimisese pe Mora? Avea să reușească s-o aducă înapoi? Întrebările astea i se răsuceau în minte și, într-un final, reușiră să-l scoată din amorțeală. Se ridică și merse la mașinărie, de care se apropie așa cum te-ai apropia de o fiară sălbatică pregătită să atace.

Soarele apunea deasupra dealurilor Hollywood-ului când, în fine, reuși să treacă de sistemele de protecție ale dispozitivului și să afle cum putea să remedieze eroarea. Sări în sus, țipând de bucurie. Însă știa că trebuie să pregătească totul în detaliu, ca să fie sigur că nu vor mai apărea astfel de erori. Se apucă de treabă.

CAPITOLUL 3

Cu ochii măriți de curiozitate, Regele Xerxes asculta extraordinara poveste a Morei. Cum se făcea că nu auzise niciodată de o asemenea cetate minunată? Cum de nu încercase nimeni să o cucerească? Toate bogățiile, artiștii... Desigur, Mora inventase un Los Angeles paralel, unul fără mașini, avioane sau alte tipuri de tehnologie. Păstrase doar clădirile incredibile, casele drăguțe, peisajul, oamenii frumoși. Lucruri pe care chiar și un locuitor al Persiei Antice le putea pricepe. Iar Regele părea deja că vrea să se mute în L.A., își spuse femeia, zâmbind în sinea ei.

— Cu ce se ocupă familia ta? întrebă Xerxes.

Pff, ce întrebare ușoară, gândi Mora. Familia ei era una de profesori, jurnaliști și arhitecți.

— Sunt cărturari și artiști, răspunse.

Remarcă faptul că regele nu o întrebase cu ce se ocupă ea, de vreme ce era un lucru destul de neobișnuit ca o femeie să muncească în afara gospodăriei la vremea aceea.

— Deci vii dintr-o familie bună, conchise el, dând din cap, mulțumit.

— Presupun că da.

Conversația le fu întreruptă de un servitor care se apropiase în liniște, purtând o tavă pe care se aflau o frumoasă carafă de aur și un pocal la fel de atent lucrat.

— Stăpâne, Jupânul Artabanus vă trimite acest vin deosebit, împreună cu toate urările de bine, spuse servitorul, așezând tava pe pământ, lângă bancă.

— Îmi permiteți să vă torn vinul, Stăpâne? întrebă omul.

Mintea Morei gonea.

Artabanus? Era șeful Gărzii Regale. Și, totodată, omul de a cărui mână murise Xerxes. Dacă îmi aduc aminte bine, a încercat de câteva ori până să reușească. Iar prima încercare a fost chiar când Regina fusese alungată de la Palat, iar Artabanus dorea să pună mâna pe putere. Regina tocmai ce a fost alungată acum. Ergo, vinul trebuie să fie otrăvit.

— Iertare.

Mora fu surprinsă de sunetul propriei voci. Rege și servitor se întoarseră spre ea și o priviră cu surpriză nedisimulată. Pe fața ei era un zâmbet larg, strălucitor, plin de farmec.

— Ar fi o osteneală prea mare să gust și eu puțin vin? Dar nu aș îndrăzni să beau din pocalul Regelui. Așadar, poți fi bun să-mi aduci și mie unul?

Servitorul se uită la stăpânul lui, așteptând, și, după ce Regele încuviință cu o înclinare a capului, omul făcu o plecăciune și plecă să aducă un nou pocal.

— Îți place să bei vin? întrebă Regele, ușor amuzat.

— Majestate... Stăpâne, se corectă Mora. Vă e cu supărare dacă fac un lucru? Acolo de unde vin eu, avem un obicei: înainte să bem, vărsăm puțină băutură pe

țărână, pentru cei care nu mai sunt cu noi pe acest pământ. Îmi dați încuviințarea?

Curios, regele gesticulă spre carafă, iar Mora se ridică. În timp ce întindea mâna spre vin, se gândi: *Nu știu mare lucru despre otrăvurile vremii, dar sunt destul de sigură că nu foloseau cianură. Orice ar fi, ar trebui să interacționeze cu materia organică. Ia să încercăm...*

Zâmbindu-i regelui, luă carafa și turnă puțin lichid rubiniu pe o tufă de trandafiri galbeni și pe iarba din apropiere. Spre panica ei, floarea i se veșteji sub ochi. La fel și iarba.

— Iată-vă pocalul, ăăă...

Servitorul nu știa exact cum să i se adreseze acestei femei cu purtare nepotrivită.

— Îmi permiteți să vă torn din vin amândurora?

Înainte ca regele să apuce să răspundă, Mora interveni:

— Stăpâne, ar fi o mare onoare pentru mine dacă mi-ați da voie să vă fiu paharnic.

— Nu văd de ce nu, spuse regele și, cu un gest scurt, concedie servitorul, care se înclină și dispăru după tufișurile înalte.

Mora trebuia să gândească rapid. Începu să toarne foarte încet, încercând să-și dea seama ce ar trebui să facă. Hotărî că nu avea să afecteze prea mult istoria dacă îl avertiza pe Xerxes în legătură cu descoperirea ei, mai ales că, potrivit istoricilor, el nu trebuia să moară acum. Luă pocalul cu vin și îngenunche în fața Regelui, ca și cum ar fi vrut să i-l ofere. În loc să facă asta, începu să vorbească foarte încet, privindu-l drept în ochi.

— Te rog, ascultă-mă și nu spune nimic, pentru că ne poate auzi cineva. Am credința că vinul este otrăvit. Privește în dreapta, la floarea și iarba unde am turnat prima dată.

Regele privi unde i se spusese și văzu, cu oroare, că unul dintre frumoșii trandafiri galbeni se uscase și devenise maroniu, ca și cum ar fi fost tăiat și lăsat să moară de câteva zile. Iarba de sub el părea arsă de soarele deșertului. Deschise gura să vorbească, dar Mora i-o luă înainte:

— Te rog, nu mă întreba de unde știu asta, dar cineva încearcă să te ucidă. Cineva care îți este foarte aproape, un om de încredere. Cineva care ar trebui să-ți fie pavăză.

Regele nu o mai asculta. Cu ochii mari, vedea cum femeia din fața lui căpăta o strălucire argintie, de parcă s-ar fi transformat în metal. Silueta ei începu să pâlpâie și să devină tot mai diafană. Se repezi s-o apuce de mâini, încercând să-și dea seama ce i se întâmpla. Mora își privi picioarele, văzu strălucirea și înțelese că Alex o aducea înapoi.

— Dă-mi drumul!

— Nu! Ce se întâmplă? Ești vrăjitoare? întrebă Xerxes, strângând-o și mai tare.

— Nu înțelegi, te rog, dă-mi drumul acum!

Dar era prea târziu. Cu groază, Mora văzu cum sclipirea argintie se întindea pe mâinile bărbatului, apoi pe restul pielii lui.

Tocmai am reușit să fac varză istoria antică.

Întunericul dureros, familiar de-acum, îi înconjură pe amândoi.

CAPITOLUL 4

În laborator, Alex aștepta nerăbdător lângă mașinăria care afișa numărătoarea inversă până la întoarcerea Morei. 3... 2... 1. O siluetă transparentă, ușor argintie, începu să se formeze sub ochii lui. Dar ceva nu era bine. Nu era bine deloc. Nu era una singură, ci două.

Cum e posibil? Am clonat-o, sau ce?

Alex încremenise. Încet, cele două siluete deveniră tot mai clare. Una părea să fie Mora. Dar cealaltă? Cine era cealaltă persoană? În fine, pâlpâitul încetă și Alex reuși să o vadă pe Mora, dar îmbrăcată cu o rochie ciudată și ținută strâns de un bărbat cu părul lung.

— M... Mora? Ești bine?

Ca trezită dintr-un vis, fata deschise ochii și își smulse mâinile dintr-ale regelui.

— NU! Țipă ea. Nu pot să cred!

— Mora, cine e omul ăsta? Ce ai făcut? întrebă Alex, șocat, arătând spre bărbatul care arunca priviri îngrozite.

— Ce am făcut? Ce am făcut EU?!

Cu fața aproape lipită de a lui, Mora începu să-l lovească în piept, cu pumnii.

— Trebuia să-l întâlnesc pe Errol Flynn, nu să fiu răpită de un idiot și dusă într-un harem din Persia Antică!

— Persia Antică? Acolo ai plecat?

— Acolo m-ai trimis tu, tâmpitule!

— Și cine e ăsta?

— A, e regele Xerxes.

Mora spusese asta cu o voce extrem de liniștită – „Jimmy, ea e mătușa Edna."

Alex nu se putea mișca, nu putea vorbi sau respira. Ochii îi rămăseseră pironiți pe bărbatul care stătea în fața lui.

— Cine?!

— Marele Rege Xerxes al Persiei, Domn al Tuturor Lumilor.

Chiar bărbatul acela vorbise. În cea mai curată și academică limbă engleză.

Acum era rândul Morei să fie șocată.

— Ce-ai zis? întrebă ea, tot în engleză.

— Am spus...

Regele se opri și își duse repede palma peste gură, ca și cum ar fi vrut să împiedice cuvintele să mai iasă.

Ce se întâmplă cu mine?

— Acum vorbește în engleză! Dar cum e posibil așa ceva? întrebă Mora.

— Probabil că, în momentul trecerii, unele dintre moleculele voastre s-au încurcat între ele, explică Alex. Ați făcut un schimb parțial de amintiri. Ți-am spus să nu aduci nimic din trecut, darămite un om în carne și oase. Tu cum te simți, e ceva

diferit?

— Dezvoltă conceptul, te rog. Ce dracu' mai înseamnă „diferit", având în vedere prin ce am trecut? se răsti Mora.

— Vă poruncesc să-mi spuneți ce se întâmplă! Cine sunteți? De ce m-ați adus aici? tună Regele.

— Asta aș vrea și eu să știu, Mora.

Cu brațele încrucișate, Alex o privea impenetrabil.

Femeia îi povesti pe scurt. Apoi se întoarse spre Xerxes.

— Crede-mă, n-aș fi vrut să se întâmple nimic din toate astea. Ți-ai cam făcut-o cu mâna ta, știi?

— Bun. Omul vorbește în engleză, dar oare mai știe persană? Spune ceva în limba ta, te rog.

— Desigur că o vorbesc! Este limba tatălui meu, Regele Darius, cum aș putea să nu o mai vorbesc? răspunse regele furios, în persană.

— Pfff... Măcar știm că acum putem să-l trimitem înapoi, oftă Mora, ușurată.

— Nu, nu putem, spuse Alex, uitându-se deznădăjduit la ecranul pe care scria „EROARE. REDUCERE MOLECULARĂ IMPOSIBIL DE REALIZAT".

— Ce e? întrebă Mora.

— Păi... s-a defectat în momentul plecării tale. De asta te-am trimis în altă parte și în altă epocă. Mi-a luat o zi întreagă să-l fac să meargă din nou și acum s-a stricat iar. Îți spusesem, de altfel, că încă e în teste... În plus, și dacă îl repar, tot trebuie să mă prind cum îl putem trimite pe el înapoi definitiv. Călătoriile noastre ar trebui să dureze o perioadă scurtă și bine delimitată. Or, el trebuie să se întoarcă în epoca lui și să nu mai vină aici niciodată. Nu prea știu cum să fac asta.

— Cât timp îți trebuie?

— Atât cât îmi trebuie. Habar n-am.

— Realizezi că regele lipsește de pe tron? Și cam ce crezi tu că ar putea face el pe-aici?

— Ei, s-ar putea să nu lipsească prea mult. Timpul e comprimat în trecut. E ca atunci când arhivezi un fișier din laptopul tău. Cât despre timpul petrecut aici... Eu va trebui să rămân la laborator și să lucrez la dispozitiv. Tu, în schimb, nu. Nu poți să-l iei acasă la tine? Te anunț eu când să-l aduci înapoi aici.

Mora simțea că se sufocă de indignare.

— Unde să-l duc, mă?!

— La tine acasă, Mora. Amândoi știm că se va simți în regulă acolo.

— Voi vă dați seama că l-ați răpit pe regele Persiei? Știți ce vi se va întâmpla atunci când Curtea mea va afla asta? se răsti regele la ei.

— Gura! îi spuseră la unison Mora și Alex lui Xerxes, Domn al Tuturor Lumilor.

— Alex, sper din tot sufletul că știi ce faci. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să mă aleg cu un papițoi nobil din Antichitate la mine-n casă.

Mora privi pe fereastră. Era întuneric deja. Poate că nimeni nu avea să observe cum era îmbrăcată și nici toate zorzoanele regale pe care le purta Xerxes. În plus, erau totuși în L.A. Puteau trece drept actori, la urma urmei.

— Haideți, să mergem, domnule.

Văzând că Xerxes nu reacționează, îi făcu semn cu mâna s-o urmeze.

— Nu merg nicăieri până când nu primesc o explicație.

Mora încercă să găsească rapid ceva cu care să-l păcălească pe persan.

— Îți amintești ce ți-am spus despre complot? Ei bine, mergem într-un loc sigur. Te rog, vino cu mine.

Adevărul e că a împiedicat otrăvirea mea. Dar dacă toată povestea cu otrava a fost doar o mare minciună menită să-mi capete încrederea? Dacă tocmai ea e cea care vrea să mă omoare? În fine... Cred că va trebui să accept situația și să fiu pregătit să mă apăr atunci când va veni vremea.

După acest scurt moment de gândire, Regele hotărî să o urmeze pe Mora afară, păstrând o postură demnă.

În mașină, pe drumul spre casă, fata chicoti când își aminti cât de greu îi fusese să-l convingă pe rege că mașina nu era născută dintr-o vrajă, ci din fizică pură. Nu foarte sigur, el urcase, până la urmă. Acum privea pe geam uluit. Ea se străduia să-i descrie și să-i explice tot ce vedea. În final, ajunseră acasă la Mora. Ca un profesor de dicție extrem de apreciat, Mora câștiga suficient cât să-și permită una dintre vilele uriașe din cartierul șmecherilor, dar preferase o casă mai mică, fără etaj, cu o terasă splendidă și o piscină de dimensiuni decente. Era suficient pentru ea și animalele ei, un câine și o pisică. Curtea din spate era acoperită complet de gazonul umbrit de copaci înalți, o replică mai mare a grădinii din fața casei.

Parcă mașina pe alee.

— Am ajuns, spuse ea zâmbindu-i bărbatului, care nu-și revenise complet din uimire.

Se întinse peste el și îi deschise portiera.

— Hai, coboară și hai să mergem în casă.

Ieșiră amândoi din mașină, și, în timp ce căuta în geantă cheile casei, o voce ascuțită îi străpunse creierul.

— Ah, bună seara, domnișoară Greene, mă bucur să văd că aveți musafiri și vă distrați. Mi s-a părut că ați fost cam singuratică în ultima vreme.

Mora închise ochii și inspiră adânc. Era doamna Novak, văduva celebrului avocat Arthur Novak. După moartea acestuia, principala distracție a femeii devenise să-și bage nasul în viețile vecinilor ei.

— Te rog să nu spui nimic, îi șopti ea lui Xerxes.

Apoi, cu o voce forțat-vioaie:

— Bună seara, doamnă Novak. Bine, distracția e punctul *lui* forte, nu al meu.

Când realiză cât de prost sunase, adăugă:

— E un actor pe care îl pregătesc. Tocmai a ieșit de pe platoul de filmare, vedeți că încă poartă costumul.

Într-un final, reuși să descuie ușa și îl împinse înăuntru pe Xerxes.

— Perfect! Acum băbăciunea crede că mă culc cu o vedetă de film... mormăi Mora, intrând după el.

CAPITOLUL 5

Între timp, dar acum 2.500 de ani, toată lumea din palatul regal de la Susa îl căuta pe Rege. Iar doi oameni o căutau pe Mora: Madhara și Akhan. Ei au fost și primii care au oprit căutările, după ce au ajuns la concluzia că, cel mai probabil, femeia s-a ascuns cu Regele pe undeva. Cel care îl căuta cu cea mai mare sârguință pe rege era nimeni altul decât Artabanus. În primul rând, pentru că era treaba lui, ca șef al Gărzilor, să știe unde se află Regele în orice clipă. Apoi, pentru că era curios ce s-a întâmplat cu vinul pe care îl trimisese. Era, într-adevăr, o băutură fină. Mai ales că fusese picurată în ea o poțiune luată de la vraciul de sub zidurile Cetății. I se spusese că nu exista otravă mai puternică și că poate ucide un om în doar câteva secunde. Pe hol, dăduse peste servitorul care îi dusese vinul Regelui. Artabanus îl apucase de mânecă și îl trăsese sub o colonadă.

— Ei, bine? A băut?

— Stăpâne, nu... nu știu, răspunse servitorul, tremurând.

— Cum adică nu știi? Nu i l-ai turnat în pocal? Nu ai stat acolo, așa cum îți spusesem să faci? mârâi șeful Gărzii regale.

— Stăpâne, nu... Nu am putut. Era o femeie care...

— Mi-ai nesocotit ordinele pentru o FEMEIE?

Artabanus îl apucă de gât.

Cu ochii scoși din orbite, bietul om ridică mâinile și îngăimă:

— Stăpâne, Regele era cu o femeie care mi-a cerut încă o cupă și a spus că îi va turna ea vinul.

— Ce femeie? Era una dintre concubine?

— Nu, n-am mai văzut-o niciodată.

— Cum arăta?

Servitorul i-o descrise pe Mora.

— Despre ce vorbeau? Măcar ai auzit asta?

— Nu, stăpâne. Regele mi-a zis să plec... Nu mai puteam face nimic.

— Ar fi trebuit să te ascunzi acolo și să asculți, vierme netrebnic!

Acestea fiind spuse, Artabanus scoase pumnalul și îl înfipse în burta servitorului. Era mai bine să nu rămână în viață martori ai încercării sale de a-l otrăvi pe Rege. Desigur, mai erau membrii Consiliului, care complotaseră cu el... Dar aceia îi cântau în strună. Sângele și banii îi legau prea strâns ca să trădeze creierul din spatele întregului plan.

Cu toate astea, un martor exista. Din spatele unei draperii, Akhan ascultase fiecare cuvânt pe care Artabanus îl schimbase cu servitorul. Fără să-l vadă, șeful Gărzilor trecu pe lângă eunuc în drum spre harem. Era hotărât să afle cine era femeia aceea și dacă ea îi salvase viața lui Xerxes din întâmplare sau pentru că fusese prevenită.

CAPITOLUL 6

În Los Angeles, Mora își trântise geanta uriașă pe măsuța de telefon din holul de la intrare, își aruncase din picioare condurii argintii, în drum spre bucătărie, și se prăvălise pe unul dintre scaunele înalte din jurul insulei. Doamne, ce bine era acasă! Regele o urmase în bucătărie și acum se uita la lucrurile din jurul lui, fără să aibă idee măcar ce ar putea fi astea. O pisică neagră apăru și i se frecă de picior, făcându-l să tresară.

— Nu te speria, e doar Treișpe, spuse Mora și se ridică să pună câteva grăunțe în bolul animalului.

— Treișpe?!

— De sute de ani, se crede că pisicile negre aduc ghinion. La fel și numărul treisprezece. Mi s-a părut cel mai potrivit nume pentru o pisică neagră, nu crezi?

— Nu am nimic împotriva pisicilor negre; din contră, poporul meu crede că ele aduc chiar noroc, spuse regele și începu să mângâie mica felină.

Trapa de cauciuc a ușii din spate se deschise și un câine lup intră în bucătărie. Merse direct la Regele Persiei, îi amușină mâinile și i le linse.

Mora râse:

— Nu te împrieteni prea tare cu animalele din casă, o să le lipsești când te trimitem înapoi, în Persia. Ea este Roddie. Când era pui, își înfigea dinții în tot ce prindea, ca o rozătoare. De asta o cheamă așa.

Mora hrăni și câinele, apoi luă o sticlă din frigider și două pahare și reveni la insulă.

— Hai, așază-te lângă mine. N-am băut noi vinul ăla otrăvit, dar am ceva mai bun.

Turnă whiskey în pahare – *asta a fost o zi de Jack dublu* – și îi oferi unul lui Xerxes. El luă paharul și îl mirosi. Se strâmbă.

— Ei, nu-ți place mirosul? E mult mai tare decât vinul, e drept, dar e foarte bun. Ia o înghițitură și spune-mi cum ți se pare.

Nu foarte convins, persanul o ascultă și de îndată simți că tot gâtul i-a luat foc. Râzând, ea îi dădu un pahar cu apă.

— Deci, cum ți se pare până acum? îl întrebă Mora, când el părea că și-a recăpătat în cele din urmă vocea.

— Habar n-am, răspunse Xerxes, zâmbind. Totul e atât de ciudat... Nici măcar nu știu ce e asta, spuse el, ridicând paharul.

— E în regulă, e din cereale. Și îți întărește spiritul.

Mora îi făcu cu ochiul, în timp ce sorbea din propriul pahar.

— Ia stai, lipsește ceva, spuse ea.

Se ridică și merse la combina din camera de zi.

— Ce muzică îți pl... A, de fapt lasă.

Alese un CD cu Frank Sinatra și apăsă pe Play. Imediat, sunetul catifelat al melodiei *For Once In My Life* umplu casa.

— Ai cântăreți aici? Unde sunt? întrebă regele persan, uitându-se în jur.

— Sunt închiși în cutiuța de acolo, răspunse Mora, râzând.

— Deci e adevărat, chiar ești vrăjitoare!

— Nu. Glumeam. Acum avem mijloace prin care imprimăm sunete pe discuri micuțe și putem să ascultăm sunetele alea ori de câte ori vrem. Cel pe care îl auzi acum e mort de niște ani.

Era deja prea mult pentru regele Persiei. Se ridică la rândul lui și merse la CD player. Se apropie de el cu infinite precauții. Exact în momentul în care se apleca să se uite mai bine, ritmul se schimbă brusc. Înspăimântat, bărbatul sări în spate. Mora râse.

— E OK. Oamenii chiar dansează pe asta, să știi, spuse ea, din pragul ușii.

— Pe *asta*?

Xerxes era complet șocat.

— Sigur. Vrei să încerci? Pot să te-nvăț.

— Cum adică să mă-nveți? Acolo de unde vin eu, doar femeile dansează. Bărbații le privesc și atât.

— Of, bietul de tine... Nu știi ce pierzi.

Mora zâmbea. Se puse în fața lui, îi luă mâinile și i le așeză în poziția corectă exact când începea *Strangers in the Night*.

— De obicei, bărbatul conduce. Dar, de vreme ce nu știi să dansezi, am s-o fac eu. Doar lasă-te purtat. Până la urmă, o să simți ritmul și o să-l urmezi.

Începură să danseze. Sau, mai bine zis, ea dansa. Mișcările lui erau țepene și neîndemânatice. La început. Apoi, însă... Gesturile îi deveniră mai fluide, iar mâinile i se așezară natural pe trupul ei.

Nu mai găsești cum erau odată, gândi Mora, simțind trupul bărbatului lipit de al ei. *Mora, nu mai visa atât, pe ăsta va trebui să-l dai înapoi, așa că revino cu picioarele pe pământ. E adevărat, îți plac bărbații mai mari decât tine, dar el are vreo trei mii de ani. Încetează,* își spuse, scuturându-se mental de senzațiile care amenințau să o năpădească.

— E... interesant, îngăimă Xerxes, care simțea cum îl toropește o căldură născută undeva, în interiorul lui.

Poate era băutura, poate dansul... Nu își dădea seama. Mora fu cea care rupse ritmul.

— Suficient pentru prima lecție, spuse ea, zâmbind.

Se întoarse cu spatele și porni spre bucătărie.

— E târziu. Ar trebui să faci un duș și să încerci să dormi puțin. Nu cred că Alex va suna prea curând.

— Un duș? Ce e aia?

— Oh, Doamne! Așa e, n-ai de unde să știi. Dă-mi voie să-ți arăt o sală de baie modernă. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu avem nici petale, nici uleiuri parfumate. Hai să-ți explic cum se folosește.

***

O jumătate de oră mai târziu, Mora stătea pe scaunul ei din bucătărie și își termina whiskey-ul din pahar.

Dumnezeule... Cine ar fi crezut că e atââââât de greu să explici de ce iese apa din perete, că e în regulă să faci pipi într-o „urnă de ceramică“, așa cum i-a zis el, și că deodorantul nu e otrăvitor? Dacă Alex nu găsește o cale să repare chestia asta, m-am scos: o să fiu dădaca unei belele. Una regală.

Își puse paharul gol în chiuvetă și intră în duș. Avea să doarmă pe canapea. În noaptea asta, patul ei îl găzduia pe Regele Tuturor Lumilor.

CAPITOLUL 7

Leșul din holul Palatului iscase ceva zarvă, dar până la urmă toată lumea hotărâse s-o lase baltă. Se gândiseră cu toții că era vorba despre o crimă pasională, de vreme ce până și servitorii își aveau propriile povești de iubire și trădare. Cu toții renunțaseră, în afară de Akhan. Discuția pe care o auzise din întâmplare i se tot învârtea prin minte. Nu putea să lase lucrurile așa. O găsi pe Madhara și îi ceru să-l urmeze în grădina haremului.

— Madhara, ce crezi despre Mora?

Femeia ezită.

— Păi... E adevărat că e de treabă. Nu țipă la mine așa cum fac concubinele. E, totuși, puțin ciudată...

— Dar îți place de ea? insistă Akhan.

Fața Madharei se lumină.

— Da... Da, îmi place. Mi-aș dori ca ea să fie noua Regină. E blândă și se poartă frumos cu mine.

— Bun. Acum ascultă: s-ar putea să fie în pericol.

— De ce? întrebă ea, cu ochii mari de spaimă.

— Îți voi spune ceva, dar nu trebuie să sufli o vorbă despre asta, nimănui. Nimănui, auzi?

— D... da, desigur.

— Cineva încearcă să-l omoare pe rege. Acel cineva crede că Mora știe despre plan și bănuiala mea e că va încerca să scape de ea.

Femeia își acoperi gura cu palmele și îl privi îngrozită.

— Pe zei, ce putem face?

— Ascultă-mă cu atenție: omul care încearcă să-l omoare pe rege e nimeni altul decât Artabanus. El e cel care l-a înjunghiat pe Khalil azi, pentru că nu a reușit să-l otrăvească pe rege. Și cred că nimic nu-l va opri. Caut-o pe Mora și anunță-mă de îndată ce o găsești. Dacă într-adevăr știe ceva, sunt sigur că ne poate ajuta. Nu avem timp de pierdut.

CAPITOLUL 8

Mobilul Morei suna isteric.

Ce dracu'? Mi-am anulat toate întâlnirile pe ziua de azi. Cine ești și ce vrei de la mine?

Încă adormită, Mora întinse mâna după telefon și răspunse pe un ton arțăgos:

— Nu știu cât e ceasul, dar dormeam. Nu mă interesează cine ești, dar să știi de la mine că ești un nenorocit.

— Bună, Mo, sunt Alex. Cred că ar trebui să vii la laborator.

Mora se trezi brusc.

— Alex? Ai reparat mașinăria?

— Ăăă... oarecum.

— Păi, ai reparat-o? Da sau nu?

— Cred că da. Tu vino încoace. Și ia-l și pe el.

— OK.

Spre surprinderea ei, Mora era puțin dezamăgită de gândul că bărbatul care dormea acum în patul ei avea să fie trimis înapoi în Persia Antică peste numai câteva ore.

După un duș înviorător, se duse în bucătărie și se apucă să prepare cafeaua. Avea o cafetieră, dar pur și simplu nu putea renunța la diminețile pline de parfumul cafelei turcești. Era de ajuns să-i simtă aroma în nări ca să se trezească. Turnă lichidul întunecat și cremos în două căni și porni spre dormitor.

Se opri în prag, privindu-l pe Xerxes. Dormea întins pe spate, iar trăsăturile îi erau destinse de o liniște senină.

Doamne, ce n-aș da să pot fi și eu la fel de liniștită dacă aș dormi într-un pat străin, la 2.500 de ani distanță de casă.

Mora zâmbi. Se apropie de pat și atinse umărul bărbatului.

— Xerxes... Stăpâne, trezirea!

El tresări și deschise ochii.

— Ce? Unde mă aflu?

Își aminti și își frecă fața cu palmele.

— Ce este, Mora?

— Am făcut cafea. În timpurile și în locurile astea, ritualul nostru de dimineață este periuță de dinți – ți-o amintești de aseară – duș, apoi cafea.

— Ce înseamnă „cafea"?

— Ceva care te scoală din morți. Ăăă, e doar un fel de a spune, se grăbi ea să adauge, când îi văzu privirea.

Puțin mai târziu, Xerxes stătea la masa din bucătărie și se holba la cana din fața lui. Purta o pereche de blugi și un tricou pe care Mora i le lăsase pe pat.

Cine ar fi crezut că boarfele lăsate pe aici de un fost iubit i se vor potrivi unui cap

încoronat?

După ce își exprimase nemulțumirea pentru că Mora nu îi dădea voie să-și poarte ținuta regală, Xerxes înțelesese în cele din urmă că era mai bine să se încreadă în gusturile ei în privința hainelor moderne. Mai ales de vreme ce ea îi promisese că avea să-i ducă hainele la laborator, ca el să le poată purta când se întorcea la Susa.

— Vrei lapte la cafea? Am îndulcit-o deja... Gust-o, spuse Mora, amuzată.

El sorbi puțin și se uită, curios, în cană.

— Îți place?

— E... interesantă.

Mora râse.

— Frate, ce britanic a sunat asta!

Cum el o privea nedumerit, continuă:

— Între altele, britanicii sunt faimoși pentru politețea lor. Dacă e ceva care nu le place, dar nu se cade să o spună, ei zic că e *interesant*.

Zâmbi.

— Nu, chiar este interesantă. Nu am mai gustat ceva asemănător, dar o voi bea.

— Bun, spuse Mora și aprinse o țigară. A sunat Alex. Zice că a găsit o cale de a te trimite acasă.

— A sunat? Ce e aia?

Iar începe...

Mora își dădu ochii peste cap și începu să-i povestească despre invenția lui Graham Bell și cum a fost ea adaptată la tehnologia modernă. Dar regele perșilor nu o mai asculta. Încerca să înțeleagă de ce vestea că s-ar putea să plece înapoi nu îl bucura foarte mult.

***

— Deci, Alex, ai biletul spre casă al acestui domn?

Toți trei stăteau în biroul savantului, cu capetele pline de gânduri.

— Așa cum ți-am spus și la telefon, și da, și nu.

— Vrei să explici asta?

Xerxes fusese cel care vorbise. Alex oftă și își trase scaunul mai aproape.

— Nu am reușit să anulez setările inițiale ale aparatului. Adică nu am putut extinde perioada pe care cineva ar trebui să o petreacă în alt timp și spațiu. Poți fi trimis acolo doar câte o oră. Apoi revii aici. Și mai e o problemă. Vorbești limba engleză. Așa cum v-am explicat când ați ajuns aici, asta se întâmplă pentru că unele dintre moleculele tale s-au încurcat cu ale Morei.

Nu alea care trebuie, gândi Mora, rânjind.

— Din cauza acestei încurcături, nu te pot trimite înapoi singur. Trebuie să mergeți împreună înainte și înapoi. Pentru că, în momentul ăsta, habar n-am ce pot

face să le descurc.

— Tu îmi spui mie că trebuie să merg înapoi la Susa?

Mora simțea că se sufocă.

— Dar ce are Susa? Este o cetate măreață.

Regele spusese asta cu o sprânceană ridicată. Nu era sigur că înțelesese explicațiile lui Alex, dar în sinea lui se bucura că nu trebuia să renunțe la compania Morei. Nu încă. Ba mai mult, avea să se afle pe terenul lui. Nu avea să mai fie temător și neîndemânatic, ci nobil și maiestuos.

— Durează doar câte o oră odată, Mo. Și am luat toate măsurile de precauție. Am făcut un backup mașinăriei pe un alt server, așa că nu mai poate apărea nicio eroare de data asta.

— Pfff... Să zicem că e în regulă, atunci. Bine că am adus țoale de scandal pentru amândoi.

Un zâmbet mic începuse să îi ridice colțurile gurii.

— Păi, ce mai stați? Schimbați-vă și dați-i drumul. Primul zbor spre Susa decolează acum. Îmbarcarea!

Alex era încântat. Deși toată situația îl speriase la început, acum o privea ca pe cel mai amplu experiment de până atunci, la care nici măcar nu îndrăznise să viseze.

CAPITOLUL 9

Când își reveniră în simțiri, Mora și Xerxes erau înapoi în grădina de unde plecaseră. Li se părea că lipsiseră doar preț de câteva ore. Se reîntrupară chiar în fața unui Akhan încremenit, care tocmai își încheiase discuția cu Madhara.

— Stăpâne... ce vi se întâmplă? șopti el, când își văzu Regele și pe străină apărând din văzduh.

— Akhan, trebuie să vorbim. Veniți în odăile mele. Amândoi, adăugă, după ce îi aruncă Morei o privire scurtă.

Femeia și eunucul îl urmară pe rege în interiorul palatului. Pe hol, dădură peste Artabanus, care nu-și ascunse surpriza.

— Stăpâne, v-am căutat toată ziua.

— Am hotărât să folosesc aceste ore ca să mă desfăt în compania unei femei frumoase, răspunse Regele și arătă spre Mora, pe fața căreia se putea citi uimirea.

Ce să vezi, ce discret e omul.

— Înțeleg... dar chestiunile de stat...

— De chestiunile de stat se poate foarte bine ocupa Consiliul, din vreme-n vreme, îl întrerupse monarhul pe șeful gărzilor. E timp destul. Nu e ca și cum m-aș pregăti să mor, nu? adăugă el, scrutându-i figura lui Artabanus în căutarea unei reacții.

Acesta din urmă se strădui să nu aibă una, dar nu se putu abține să nu scrâșnească din dinți.

Regele, urmat de Mora și de Akhan, intră în apartamentele sale și îl lăsă pe Artabanus la ușă, întrebându-se cât de multe știa de fapt Xerxes despre complot.

— Stăpâne, Artabanus a încercat să vă otrăvească, suflă Akhan, de îndată ce rămaseră doar ei trei.

— Știu. Mora mi-a salvat viața ieri. Adică mai devreme, se corectă Xerxes, amintindu-și că timpul curgea altfel aici.

— Dar de unde ai știut, femeie? Eu însumi te-am adus la Palat, te-am luat de pe stradă. Amândoi știm că nu îți doreai să ajungi aici.

Akhan se holba la Mora, încercând să priceapă.

Cum să-i explic că, pentru mine, ei toți sunt morți de câteva mii de ani și că am citit despre complot în cărțile de istorie?

— Zeii mi-au vorbit. Mi s-au arătat într-un vis și mi-au spus că un bărbat o să mă aducă la Palat și că eu voi fi aceea care îi va salva viața Regelui Xerxes. Iar profeția a fost împlinită.

Regele făcea eforturi uriașe să nu râdă în hohote de ușurința cu care Mora spunea o asemenea minciună gogonată. *Ar trebuie să mă amuze sau să mă sperie talentul ei de a inventa răspunsul potrivit pentru orice?*

— Stăpâne, dar ce putem face? Cu siguranță, va trebui să-l dați în vileag pe

Artabanus. Va trebui să convocați Consiliul și să...

— Nu, spuse Mora.

Surprinși, cei doi bărbați se întoarseră spre ea.

— Cum adică nu? întrebă regele. Ar trebui să stau liniștit și să aștept ca el să mă ucidă?

— Nu știi cine mai este implicat, spuse Mora. Poate că au participat și membri ai Consiliului. Dacă demascarea lui Artabanus îi face să treacă la planul B? Dacă se hotărăsc să te atace prin surprindere? Ai putea suporta gândul că Persia va rămâne pe mâinile unui om atât lipsit de onoare, încât să-și omoare propriul Rege?

— Ești o femeie foarte înțeleaptă, murmură Akhan.

Ha! Spune-i-o maică-mii. Ea mă crede o veșnică adolescentă fără minte.

— Ar trebui să rămâi aproape de rege, Mora.

Brusc, Akhan văzu soluția evidentă:

— Stăpâne, chiar în zilele astea căutați o soție. Ce ar fi dacă ați anunța că ați găsit-o deja?

Xerxes începea să înțeleagă unde bătea Akhan și, zâmbind, îl încurajă pe eunuc să-și continue ideea.

— Stăpâne, de ce nu vă căsătoriți cu Mora? Cine altcineva ar fi mai aproape de rege dacă nu propria lui soție, Regina? În felul ăsta, ea v-ar putea fi un străjer mai bun decât a fost vreodată Artabanus.

Mora nu putea să-și creadă urechilor.

— Ce face?! Akhan, ai înnebunit?

— Din momentul în care te-am adus la Palat, ai știut că asta se poate întâmpla. În fond, ăsta e motivul pentru care te aflai aici, Mora, spuse Akhan.

— Dar tu nu-ți dai seama ce...

— Akhan, lasă-ne, porunci Regele.

Cu o plecăciune, eunucul plecă.

Când rămaseră singuri, Mora se întoarse spre Xerxes.

— Ascultă, nu mă înțelege greșit. Ești un tip extraordinar, arăți superb, ai bani și o casă frumoasă, dar relația asta nu va merge. Nu e vina ta, ci a mea. Adică nu poți să-mi ceri să mă mărit cu tine și să rămân blocată pentru totdeauna într-un loc și o epocă în care nu mă potrivesc. Pur și simplu nu poți să-mi ceri asta. Atunci când Alex va găsi o cale să te trimită definitiv înapoi aici, ar însemna să rămân și eu. Și nu pot să fac asta, îmi pare rău.

— Când se va întâmpla așa, voi spune pur și simplu că te-am izgonit. Nu am un anumit număr de soții pe care să le pot repudia. Pot să o fac o dată pe săptămână, dacă așa îmi e pe plac. În fond, sunt Regele.

Slavă Domnului că s-a inventat feminismul.

— Dar, totuși, căsătoria asta ar fi doar pe hârtie, nu?

— Nu știu ce înseamnă „hârtie“, dar va fi doar o căsătorie de formă, dacă asta îți

dorești, spuse Xerxes, ușor dezamăgit.

Dacă mi-ar fi spus cineva că un rege superb mă va cere de nevastă, iar eu aproape că voi spune nu, aș fi zis că e nebun. Pe de altă parte, nu tu inel, nu tu îngenuncheat frumos și, peste toate astea, promisiunea de a fi repudiată – halal cerere în căsătorie!

Mai târziu, Regele îi anunță pe membrii Consiliului că o alesese pe Mora ca viitoare Regină a Persiei și le ceru să purceadă cu pregătirile pentru nunta regală. Apoi se retrase în apartamentele sale, împreună cu viitoarea lui soție. Toată lumea din Palat dădu vina pe faptul că era incredibil de îndrăgostit de această străină, apărută de nicăieri. În realitate, voiau să fie departe de ochi indiscreți atunci când Alex avea să-i aducă înapoi în viitor.

Bucuros de ultimele vești, Akhan le supraveghea pe femeile care pregăteau deja sala de ospăț. De acum era convins că incidentul ciudat din grădină nu putea să însemne decât că Mora era o creatură trimisă de zei să-i apere Regele. Hotărî să nu pună întrebări. Încă.

***

— Alex, avem un anunț de făcut.

Mora făcea eforturi uriașe să păstreze o mină serioasă.

Uitându-se nedumerit când la ea, când la Xerxes, savantul nu-și dădea seama care ar putea fi noutățile.

— Zi odată! Ce e, Mora?

Într-un gest dramatic, femeia luă mâna regelui și anunță solemn:

— Ne căsătorim!

Falca lui Alex alunecă ușor în jos și rămase așa, atârnând moale.

— Pardon?

— Ei, nu mai fi așa de surprins. Trebuia să mă așez și eu la casa mea cândva, nu? Știi bine cât m-a bătut mama la cap să-mi găsesc un soț. De ce n-ar putea fi un rege? Xerică, aici de față, m-a cerut. E adevărat, e cam temperamental și alungă nevestele ca pe țânțari, dar, na... Nu te bucuri pentru mine?

Figura Morei strălucea. Prietenul ei căzu pe un scaun și își sprijini în mâini capul care de-acum îi pulsa de durere.

— Ce-am făcut? Dumnezeul meu, ce am făcut?!

Mora nu se mai putu abține și izbucni în râs. Se așeză pe jos, în fața lui Alex, și îi dădu ușor palmele la o parte.

— Glumeam, Prostea. Bine, tehnic vorbind, chiar ne căsătorim, dar numai de fațadă.

Apoi îi explică întreaga situație și cum de ajunseseră la concluzia că era cea mai bună soluție.

— Ești sigură că știi ce faci? Dacă cineva se hotărăște să vă omoare pe amândoi?

Nu știu ce se întâmplă cu o ființă care moare în trecut. Poate rămâi moartă de tot. Și dacă cineva vă dă de gol? Ce faceți atunci? Cum o să știi care e eticheta la Curte? Ce o să faci când...

— O s-o învăț eu tot ce trebuie să știe, îl întrerupse Xerxes. Cunosc tot ce e de cunoscut despre viața la Palat. Nu-ți face griji.

Alex se mulțumi să-i arunce o privire amenințătoare.

— Ei, haide, Al, trăiește și tu nițel. Oricum, aș fi măritată doar o oră pe zi, nu? Că doar atât o să stau acolo. E mariajul perfect, dacă mă-ntrebi pe mine.

Zâmbi.

— Cum adică mariajul perfect? întrebă Xerxes, nedumerit.

— Adică, în felul ăsta, am parte doar de partea fainăa căsniciei, fără aia nasoală.

Regelui nu-i venea să creadă.

— Credeam că toate femeile își doresc să devină soții, să poarte în pântece copiii cuiva, să aibă grijă de o familie, să...

— Ei, nu chiar toate femeile. Eu, una, ador copiii. Pe ai altora. Îmi place să vin acasă după o zi grea de muncă, să-mi arunc pantofii din picioare, să zac într-o cadă cu spumă și să sorb dintr-un pahar de vin în vreme ce ascult puțină muzică, după care să mă culc. Fără *mami, mami*, fără *iubito, dă-mi și mie o bere*.

— Tu muncești?

— Bună dimineața! Evident că muncesc. Ba chiar mi se spune că sunt a dracului de bună la ce fac.

— De ce ar alege o femeie să muncească, în loc să-și îngrijească familia?

— De parcă să șmotruiești toată ziua prin casă nu e muncă? Cel puțin munca pe care o fac eu presupune să ies, să mă întâlnesc cu oameni, să vorbesc cu ei. Și mai sunt și plătită pentru asta.

— Cu ce te ocupi?

— Fii atent cum facem: avem o nuntă de pregătit, *iubitule*. Nu mai bine mergem noi acasă și ne jucăm *Adevăr sau provocare*?

Cum și Alex, și Xerxes făcuseră ochii mari – din motive diferite – , Mora și-i dădu pe ai ei peste cap și explică:

— Am vrut să spun că eu îți povestesc despre munca mea, iar tu mă provoci să învăț despre șmecheriile de la Palat. Ce zici, batem palma? Nu mai răspunde. Hai să mergem și gata.

CAPITOLUL 10

Mora se dovedi a fi o bună elevă. Era atentă la ce spunea Xerxes; ba chiar lua și notițe. Când se ridică să meargă așa cum avea s-o facă pe culoarul din Sala Tronului, pisica hotărî că era momentul să-i arate puțină afecțiune și începu să i se frece de picior. Femeia se împiedică și ar fi căzut, dacă persanul nu ar fi reacționat rapid. El sări de pe tronul improvizat și o prinse, râzând.

În fine, Scorțoșenia Sa își dezvăluie fața umană.

Mora râse și ea.

— Sper că la nuntă nu o să faci la fel. Nu prea e o mișcare de Regină, să știi, spuse Xerxes.

— Nu o să-l luăm pe Treișpe la nuntă, deci ar trebui să fie bine.

Îi făcu cu ochiul.

— Mai spune-mi o dată de ce trebuie să merg cinci mii de kilometri pe culoarul din sală până la tron?

— Și asta nu e tot; va trebui să și urci treptele până la tron. Acolo, vei face o plecăciune, iar eu îți voi așeza coroana pe cap.

Xerxes fremăta de nerăbdare.

— Lunga plimbare prin sală și urcarea treptelor simbolizează ascensiunea ta până la cel mai înalt rang pe care îl poate dobândi o femeie în Persia: regina ținutului. Și a mea. Fie și *pe hârtie*, cum spui.

Un nor trecu peste ochii lui albaștri. Schimbarea fusese scurtă, dar îndeajuns ca Mora s-o observe.

Nu se poate... Pe bune? El chiar ia în calcul posibilitatea ca „mariajul" nostru să devină unul adevărat? N-are cum... Adică... sunt nimeni pe stradă față de genul de femei pe care îi place să le aibă în preajmă, ca să nu mai zic să le ia de nevastă. Dacă mi-aș pierde mințile suficient cât să-mi arunc viața pe fereastră și să rămân acolo, sunt sigură că ne-am omorî între noi mult mai eficient decât ar putea vreodată criminalul ăla nenorocit.

Și totuși... Ceva vibra în interiorul ei. Ca atunci când la școală mergeai la toate orele pe care le urai, doar pentru că acel coleg de care te-ai îndrăgostit mergea și el. Sau când erai încântată să te trezești devreme ca să mergi la școală, fiindcă știai că, pe rândul al treilea de la perete, era persoana care-ți făcea inima să bată mai repede.

Chiar vrea ca eu să fiu viitoarea regină a Persiei?

— Mora? o smulse el din reverie.

— Hă?

— Chiar aș vrea, te rog.

Ce, acum îmi citești gândurile?

— Ce anume vrei? întrebă ea, precaută.

— Nici măcar nu mă ascultai, așa e?

— Repetam în gând pașii ceremoniei.

Mințea cu nerușinare, iar el știa asta.

— Îți spusesem că aș mai vrea din fiertura aceea de cafea, de care mi-ai dat dimineață.

— A, sigur că da, nici eu n-aș zice nu la o cană de cafea.

Mora zâmbi, la fel și Xerxes. Dar amândoi știau că ceva începuse să se schimbe în ei.

CAPITOLUL 11

La Palat, Akhan alerga încolo și-ncoace, dădea porunci și controla dacă totul e așa cum trebuie. În trei zile, Regele lui avea să o ia de soție pe Mora. Nunta trebuia să fie măreață, trebuia să transmită un mesaj, se gândea Akhan. Unul clar pentru toți dușmanii Regelui: *Eu sunt conducătorul și nu am de ce să mă tem de nimeni. Puterea îmi aparține și așa vor rămâne lucrurile pentru mulți ani de acum înainte.* Iar ea, Mora, avea să transforme asta în realitate. Fără să știe de ce, eunucul simțea că poate pune viața Regelui în mâinile acestei femei. De obicei, putea să-și dea seama când o femeie din harem avea planuri ascunse și, prefăcându-se loială Regelui, nu dorea decât să îi intre acestuia pe sub piele ca să atingă un țel nu chiar nobil. Cu Mora, totul părea altfel. Chiar și îndrăzneala ei. Și reacția Regelui la asta. Nicicând nu se întâmplase ca o femeie să vorbească neîntrebată în prezența Regelui, fără să-i stârnească acestuia mânia. Xerxes nu doar că nu se înfuria, dar părea chiar amuzat de lipsa de respect pe care i-o arăta Mora. Akhan descoperi că nici lui nu-i prea venea să se amestece și s-o pună la locul ei. Totul părea absolut firesc. Abia aștepta să vadă cum o va primi Consiliul pe ciudata femeie. Membrii – cei mai mulți dintre ei – erau niște moșnegi acriți și conservatori care credeau că Regina nu era nimic mai mult decât un pântec care să asigure un moștenitor pentru tronul Persiei.

Habar n-au ce-i așteaptă, își spuse Akhan zâmbind.

***

Mora și regele erau în odăile lor. Xerxes trecea în revistă niște pergamente cu cheltuielile Palatului, iar ea privea pe fereastră la oamenii care băteau, grăbiți, colbul străzilor. Spre surprinderea ei, descoperi că îi plăcea tot mai mult ora pe care o petrecea zilnic de această parte a timpului. Îi plăceau hainele pe care Madhara i le pregătea în fiecare zi, felul în care vorbeau oamenii, felul în care o tratau, ca viitoare soție a regelui. Era adevărat, însă, că viața ei era în L.A. Își iubea munca: să meargă pe platourile de filmare ca să pregătească actorii pentru rolurile lor era ceva ce visase mereu. Dintotdeauna, îi fusese incredibil de ușor să învețe limbi străine – chiar și pe cele moarte –, iar studiile ei de Psihologie o transformaseră în profesorul de dicție perfect. Credea că e important să-și învețe elevii nu doar despre rostirea corectă a sunetelor, ci și despre energia atașată cuvintelor. Le spunea mereu că există sute de feluri în care să spui un lucru. Totul pornește de la intenție. Trebuie să te gândești la ce va *simți* ascultătorul, mai degrabă decât la ce va *auzi*, le spunea mereu. Asta, precum și faptul că glumea mereu și binedispunea pe toată lumea, făcea ca oamenilor să le placă să lucreze cu ea. Era foarte ocupată și asta o încânta. Dar, acum... Ora pe care o petrecea în Persia Antică în fiecare zi era ca o evadare într-o poveste cu zâne. Descoperise că își dorea să facă naveta între cele două lumi.

— Mora!

Xerxes ridicase vocea și o striga deja a treia oară.

— Da? tresări ea.

— Îți cam place să visezi cu ochii deschiși, spuse el, zâmbindu-i. Madhara te așteaptă afară. Ți-a pregătit rochia de nuntă, ca s-o probezi. Din cât am reușit să trag cu ochiul – pentru că nu mă lasă s-o văd – mi se pare frumoasă și cred că îți va veni absolut minunat.

***

Mora se holba la propria reflexie din oglinda metalică proptită de peretele din marmură din camera ei.

OK. Cine pana mea e femeia asta?

— Nu-ți place, Stăpână? întrebă Madhara, îngrijorată.

— Dacă îmi place? E uluitoare, Madhara! Absolut uluitoare!

Mora se întreba câte femei lucraseră la rochia pe care o proba acum. Croită din văl purpuriu, drapată pe un umăr, rochia mângâia podeaua în valuri de spumă. Mora credea că este cea mai sexy rochie pe care o purtase vreodată, deși nu era decoltată aproape deloc și îi acoperea complet trupul. Doar umerii și brațele îi erau dezgolite. Dar felul în care țesătura moale, brodată și cusută cu mărgele, îi îmbrățișa silueta, mișcându-se odată cu ea de parcă ar fi fost ceva viu, era incredibil.

Oamenii ăștia ar rupe gura târgului la orice Săptămână a Modei în New York, Paris sau Milano.

CAPITOLUL 12

Așezată la masa din bucătărie, Mora sorbea vin dintr-un pahar și trăgea agale dintr-o țigară, iar din când în când îi arunca o privire furișă lui Xerxes, care era așezat în fața ei și se uita *prin* paharul din dreptul lui. Ceva mai devreme, ea se hotărâse să pregătească cina pentru amândoi. Nu gătea prea multe feluri de mâncare – de lene –, dar cele pe care le făcea erau delicioase. Pentru seara asta preparase paste cu fructe de mare, peste care turnase un sos picant inventat de ea. A trebuit să-i explice persanului că firicelele alea albe din farfuria lui nu erau viermi fierți, ci ceva care se numea spaghete, că se făceau din făină și că era în regulă să le mănânci. Nu foarte convins, bărbatul gustase și, mai târziu, ceruse încă o porție.

În timp ce se uita la Xerxes, în mintea ei încolți o idee mai degrabă tembelă.

— Știi, în vremurile astea, avem o tradiție: înainte de nuntă, viitorii soți trebuie să iasă și să se îmbete rangă. Mireasa iese cu fetele, iar mirele cu băieții. De vreme ce nu ai prieteni aici, iar a noastră nu va fi o nuntă adevărată, nu văd de ce nu am putea face petrecerea burlacilor împreună? O să ne distrăm – bem ceva, dansăm puțin, venim acasă. După aia ne putem căsători.

Ochii ei râdeau.

— Ești sigură că ar trebui să facem asta?

— La ce te referi? Adică dacă ar trebui să ne îmbătăm *înainte* de nuntă? Haide, nu cred că am păcătui atât de grav.

— În regulă. Va trebui să-mi zici, însă, ce anume trebuie să fac, spuse el, nu foarte entuziast.

— În primul rând, să-ți schimbi hainele. O să-ți aleg eu ceva și o să ți le las pe pat.

— Dar astea ce au? întrebă el, privindu-și blugii tociți și bluza de trening.

— Dumnezeule! Habar n-aveam că această replică tipic masculină e veche de mii de ani, râse Mora. Când ajungem acolo, o să vezi cum e îmbrăcată lumea.

El își făcu duș, se îmbrăcă în hainele pregătite de Mora – nu se simțea chiar bine în blugii aceia strâmți care îi cam scoteau fundul în evidență, dar cămașa era drăguță – și se dădu cu un parfum descoperit în baie și care îi plăcea. Era condimentat, amărui și îi aducea aminte de casă. Acum o aștepta pe ea să se pregătească și să meargă în locul acela numit „club“, unde ea insista să-l ducă.

— Hai că am scos om din tine, spuse Mora privindu-l din ușa bucătăriei. Nu mă întreba ce înseamnă; e de bine, oricum.

— Vrei să ieși din casă îmbrăcată *așa*?

Mora râse.

— Aaaa... pe bune? Chiar toate textele bărbaților vin din istoria antică? Sunt dezamăgită, speram că bărbații moderni au fost mai creativi de atât. Ca să-ți răspund la întrebare: da, *iubitule*, chiar o să ies din casă îmbrăcată așa. Și, mă rog frumos, ce are ținuta mea? întrebă ea, privindu-și hainele.

Purta un top larg, fără mâneci, făcut dintr-o mătase fină, neagră, care plutea în jurul ei și lăsa la vedere cam o palmă din șortul de blugi. Pe unghiile de la picioare strălucea o ojă roșu intens, care se zărea dintr-o pereche de sandale negre, cu toc înalt. Ținuta îi era completată de un plic argintiu și de o noapte de păr negru.

Își puse geanta pe masă și se așeză să fumeze o ultimă țigară înainte să pornească spre club. Mai avea și câteva instrucțiuni pentru Xerxes.

— OK. Sunt câteva lucruri în legătură cu care trebuie să te avertizez: este foarte posibil să ne întâlnim cu oameni pe care îi cunosc. Nu le spune numele tău real. Spune-le că te cheamă... Jack, hotărî ea, când ochii îi căzură pe sticla cu băutura ei favorită. Mergem la cel mai în vogă local din oraș și asta e foarte tare. Partea nasoală e că acolo unde există mulți petrecăreți e și un dealer. Nu care cumva să accepți ceva ce-ți oferă un străin. Indiferent dacă e de băut, de înghițit, de fumat sau de tras pe nas. Nu știu cum faceți voi în Persia, dar aici drogurile sunt ilegale. Dacă te prinde cineva cu rahaturi din astea, o să ajungi la pârnaie. Întrebări?

— Ce înseamnă „pârnaie“?

— Seamănă cu temnițele voastre, dar umblă vorba că mâncarea e cu mult mai proastă.

Acestea fiind spuse, ea chemă un taxi și urcă în el împreună cu Regele Persiei, întrebându-se dacă nu cumva și-a pierdut mințile.

***

Artabanus nu stătuse degeaba. Avea propriile pregătiri de făcut pentru nunta regală. Renunțase cu totul la ideea de a-l otrăvi pe rege și acum căuta o soluție mai sângeroasă, dar mai eficientă. O convinsese pe una dintre concubine, pe Avishan, să se ascundă în odăile regelui după nuntă și să-l asasineze pe Xerxes. Femeia devenise concubină împinsă de dorința arzătoare de a deveni Regina Persiei. Lângă ce rege? Asta nu avea nicio importanță pentru ea, după cum aflase Artabanus. Se folosise de lăcomia femeii ca s-o convingă că, odată Xerxes mort, el avea să-i ia locul și s-o facă Regină.

Femeile sunt atât de proaste atunci când un bărbat le picură în ureche vorbele potrivite... Să sperăm că va face exact ce i-am spus. Când totul va fi gata, o să dau buzna în încăpere, o s-o găsesc cu cuțitul plin de sânge în mână și o s-o omor. Doar sunt șeful gărzilor, nu? Cel mai probabil, Consiliul îmi va ceda mie puterea, de vreme ce l-am servit pe Rege cu cea mai vădită loialitate, iar el nu are moștenitori care să ridice pretenții la tron.

Artabanus alese altă boabă de strugure de pe tava de argint și o mestecă, în timp ce un rânjet urât i se lățea pe chip.

***

Îi fusese ușor Morei să-l strecoare pe Xerxes în club. Persanul mergea ca

hipnotizat. Luminile, mulțimea, muzica tare, basul pe care îl simțea vibrându-i în piept... Totul era prea mult, prea dintr-odată. Se opri în mijlocul ringului, să se holbeze la o animatoare care dansa pe bar. Mora îl trase de mână:

— Haide, nu poți să stai proțăpit aici. O poți vedea și de la masă.

Abia atunci se dezmetici și el își dădu seama că oamenii se uitau la el fix.

Abia când ajunseră pe canapea, cu câte o băutură în față, reuși s-o întrebe pe Mora:

— De ce se uita lumea așa la noi? S-a întâmplat ceva?

— Nu, cred că se uitau fiindcă ești piesă.

De vreme ce văzu că bărbatul habar n-avea ce însemna asta, îi explică, amuzată:

— Adică arăți bine.

— Să mor dacă nu e Mora Greene în carne și oase!

O fată înaltă și slabă, cu părul lung și blond, stătea în picioare, chiar lângă ei. Mora se uită în sus și o recunoscu pe buna ei prietenă, Danielle. Erau amice încă din liceu, dar, după ce Danielle se măritase și făcuse primul copil, începuseră să se întâlnească tot mai rar. Asta nu le afectase prietenia, însă. Ori de câte ori se găseau, era ca și cum ar fi fost despărțite doar o zi. La fel și acum.

— Daniiiiiii!

Mora sări în picioare și își aruncă brațele în jurul femeii, care era la fel de încântată de întâlnirea neașteptată.

— Ce aștepți, Mo? N-ai de gând să mă prezinți prietenului tău?

Danielle arătă spre Xerxes, care o studia încă de când rostise primele cuvinte.

— Ba da, normal. Iartă-mă! Danielle, el este Jack. Un prieten de-al meu din... ăăă... din Marea Britanie. Nu e britanic, însă. Jack, ea este Danielle, una dintre cele mai vechi și mai dragi prietene.

Xerxes o salută cu o scurtă și discretă înclinare a capului.

Slavă Domnului că i-am spus fetei că ești din UK, altfel ar fi crezut că ești doar arogant.

— Dar, Dani, cum se face că ești aici? Ai fugit de acasă? întrebă Mora, râzând.

Danielle izbucni, la rândul ei, în râs.

— Da, ai putea spune și așa. E petrecerea burlacelor pentru una dintre fetele de la muncă.

Și pentru noi, gândi Mora.

— Oooooooo, ce-mi place piesa astaaaaa! Hai să dansăm, ne mai aducem aminte de adolescență, spuse Danielle, trăgând-o pe Mora de mână spre ring.

— Te las singur aici? îl întreba Mora pe Xerxes, peste umăr.

— Sigur că da, o să mă uit la voi cum dansați. Mie o să-mi aducă aminte de casă, spuse el, aruncându-i Morei un zâmbet pe care doar ea îl înțelese.

De pe canapea, Xerxes putea vedea ringul. Îi luase ceva timp să le repereze pe cele două femei, în mulțimea de dansatori. Apoi, însă, îi fusese ușor să le

urmărească, pentru că ceilalți făcuseră un pas în spate și le lăsaseră pe Mora și Danielle singure, în centru. Cele două se mișcau de parcă ele ar fi fost adevăratele animatoare ale clubului. Regele reuși să deslușească textul melodiei și descoperi că mișcările fluide ale fetelor se suprapuneau pe versurile destul de provocatoare. Era o piesă despre un bărbat atras în mod fatal de o dansatoare. Mora și Danielle dansau spate în spate, își balansau șoldurile, umerii, cu brațele ridicate deasupra capului, în vreme ce șuvițe negre și blonde le zburau în jurul feței.

Xerxes era cu gura căscată, dar nu își dădea seama. Se aplecase în față, iar ochii stăteau să-i iasă din orbite. Când fetele spuseseră că merg să danseze, el chiar crezuse că aveau să danseze așa cum știa că o fac femeile de la Palat. Dar asta... așa ceva nu mai văzuse în viața lui. Era mai mult decât putea suporta. Își bău paharul dintr-o înghițitură și îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă unul.

Când melodia se termină, Mora și Danielle se îmbrățișară, își promiseră să se întâlnească la o cafea săptămâna următoare și se întoarseră fiecare la masa ei. Zâmbind fericită, Mora se așeză pe canapea, își șterse fruntea cu dosul palmei și își înnodă părul pe ceafă. Pielea îi lucea de la o peliculă fină de sudoare, iar căldura trupului îi reînviase parfumul. Xerxes era hipnotizat.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur, dar Dani și cu mine avem o tradiție în legătură cu cântecul ăsta. Ori de câte ori îl auzim la o petrecere, e musai să dansăm. Împreună.

Apoi observă expresia lui.

— Ești bine?

— Ce s-a întâmplat cu femeile?

— Ce vrei să spui?

— Ați devenit nerușinate, spuse el, dar constatarea părea mai degrabă să-l încânte, decât să-l deranjeze.

— Ei bine, amabile domn, voi lua asta drept un compliment, răspunse ea râzând și ridică paharul să-l salute.

Dansară și ei doi. La început neîndemânatic și ezitant. El își amintise apoi felul în care îl învățase ea să simtă ritmul, nu doar să audă muzica. Acum erau într-un taxi care îi ducea acasă, amețiți și cu gândurile încețoșate.

Cine ar fi crezut că Xerxes, Domnul Tuturor Lumilor, poate s-o ardă așa pe ringul de dans? Chiar că nu-i mai fac ca pe vremuri, își spuse Mora și, zâmbind mulțumită, puse capul pe umărul lui și ațipi.

El nu voia să se miște, dar tare ar fi vrut să-i poată privi fața, așa adormită cum era, sprijinită de el. Seara asta se dovedise interesantă și distractivă, până la urmă. Puțin șocantă, dar totuși...

— Mâine vei deveni Regina mea, îi șopti el Morei și o sărută ușor pe păr.

El nu știa asta, dar Mora tocmai visa despre nunta lor regală.

CAPITOLUL 13

— Deci, sunteți gata? Sper că vă dați seama ce mult mi-aș dori să vă fiu alături. Mai ales pentru momentul în care se pune întrebarea dacă știe cineva vreun motiv pentru care voi doi nu ar trebui să vă căsătoriți.

— Serios? Și ce ai răspunde la întrebarea asta, Alex?

— Că e o nebunie totală, că voi doi nu sunteți în deplinătatea facultăților mintale și că, pe scurt, ar trebui să fiți internați la balamuc.

Alex spusese toate astea dintr-o suflare, iar Mora râdea cu lacrimi.

— Atunci e bine că nu vii cu noi, zise ea printre sughițuri. Ca să nu mai spun că nici măcar nu cred că se pune întrebarea asta acolo, adăugă, privindu-l întrebător pe Xerxes.

— Îți dai seama că ceremonia va dura mai mult de o oră? îl întrebă Regele pe Alex.

— A, bine că mi-ai amintit, chiar voiam să te întreb despre asta. Cât durează, de fapt?

— Vreo cinci sau șase ore.

Alex făcu ochii mari, așa că Xerxes îi explică:

— Întâi, se fac pregătirile ritualice. Apoi, ceremonia propriu-zisă. După aceea, Regina este prezentată oficial membrilor Consiliului. După asta, ea trebuie să aștepte să fie salutată de supușii care vor să facă asta. Totul se încheie cu ospățul.

— Noroc că am reușit să deblochez formularul de date. Acum vă pot trimite în trecut până la nouă ore odată, fără numere din două cifre, însă.

— Alex, avem nevoie, totuși, de ceva cu care să măsurăm timpul. Trebuie să știm în permanență cum stăm. Ceasul meu de mână nu merge în partea cealaltă, spuse Mora.

— Normal că nu merge, e electronic și d-aia.

Tânărul savant își frecă bărbia, gânditor. Dintr-odată, se lumină la față.

— Știu! Am pe undeva ceasul de buzunar al bunicului. E mecanic. Și perfect funcțional. Stați un pic!

Dispăru în debaraua laboratorului. După ce se auzi scotocind și trântind câteva lucruri, se întoarse, radiind de încântare, cu un săculeț de catifea pe care îl ținea, victorios, în mână.

— Uite-l! spuse el.

Scoase ceasul și i-l dădu Morei.

— Te rog să ai grijă de el, e tot ce mi-a rămas de la bunicul.

— O să am, Alex.

Mora știa cât de mult însemnase pentru Alex bunicul lui. O emoționa faptul că prietenul ei avea atâta încredere în ea cât să-i încredințeze singura amintire palpabilă rămasă de la omul pe care îl iubise cel mai mult.

— Doar să țineți minte că proporția este cam de 1,5:1, timp antic versus timp curent. Acu', că am lămurit-o și p'asta, Doamnă și Domnule Regi ai Persiei, sunteți gata? întrebă Alex, pe un ton de o solemnitate jucată.

După un scurt schimb de priviri, Mora și Xerxes răspunseră la unison:

— Cred că da...

— Da, cu siguranță.

— Permiteți-mi să fac onorurile, spuse Alex și îi invită cu un gest ceremonios spre mașinărie.

***

Poartă pantaloni ca un bărbat, preia comanda ca un general, înjură ca un geambaș, dansează ca o târfă, și totuși iat-o mergând prin Sala Tronului ca o regină.

Așezat pe tron, Xerxes o aștepta pe Mora să urce treptele către el. Îmbrăcat în hainele de ceremonie, încărcate cu ornamente prețioase și complicate, arăta și mai bine decât credea Mora că se poate.

Chiar mă mărit cu bunăciunea asta? Hmmm...

Femeia îl măsură din cap până în picioare și îi plăcu ceea ce vedea. Pe de altă parte, nici el nu-și putea lua ochii de la femeia care pășea către el, păstrând cadența tradițională, îmbrăcată cu rochia care fusese croită, brodată și cusută cu mărgele special pentru ea. Ținuta era completată de un colier greu din argint, împletit într-un model complicat, asortat cu o pereche de brățări late care îi împodobeau încheieturile mâinilor. Nici cu amenințări, nici cu vorbă bună nu reușiseră s-o convingă să poarte aur. Părul îi era împletit cu giuvaeruri masive, iar umerii erau acoperiți de vălul purpuriu care mângâia pardoseala în spatele ei.

În timpul pregătirilor, Madhara lăcrimase neîncetat.

— Madhara, de ce plângi? o întrebase Mora.

— Sunt atât de fericită că Regele v-a ales ca Regină!... Nu semănați deloc cu celelalte femei din Palat, Stăpână! Sunteți blândă, nu țipați niciodată la mine și nici nu m-ați pedepsit.

— Să te pedepsesc?! Cum aș putea să fac asta?

— Păi... odată, Regina Vashti a poruncit să primesc o sută de lovituri de bici pentru că nu i-am adus rochia pe care o ceruse pentru un banchet, explică Madhara, coborând privirea.

— Ce?! Nu aș putea să fac asta nimănui, spuse Mora, îmbrățișând-o pe femeia care, de-acum, plângea în hohote.

— Vă cred, Stăpână, de asta sunt așa de fericită. Și știu că veți avea grijă de Regele Xerxes.

Printre lacrimi, cu fața roșie și boțită de plâns, Madhara îi oferi un zâmbet.

— Bun. Acum, că am stabilit că nu voi pune să fii biciuită, nu vrei să mă ajuți să mă machiez? Nu știu cum ar trebui să arăt la nunta asta.

Cumva, îi era greu să spună „nunta mea“. Era ca și cum ar fi știut că nu făcea decât să joace un rol și că, de îndată ce spectacolul avea să se încheie, ea va redeveni vechea Mora. Sau, dimpotrivă, de parcă n-ar fi vrut să arunce ghinion asupra evenimentului. Nu-și dădea seama care dintre ele era motivul.

Acum, când pășea spre tron, Mora simțea cum sute de ochi o împungeau, o tăiau ca niște lasere, o disecau. Cu toții se întrebau cine era această femeie despre care nimeni nu știa nimic și cum reușise să-l înnebunească în asemenea hal pe Rege, încât acesta să dispară ore în șir și să se ascundă cu ea cea mai mare parte a zilei și a nopții.

Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări. Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări. Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări. Dă, Doamne, să nu...

Acum urca treptele spre tron. Când, în fine, ajunse sus, se înclină, îi zâmbi lui Xerxes și îi făcu și cu ochiul. Din fericire, nimeni nu-i observă ultimul gest. Nimeni, în afară de Akhan, care stătea în picioare lângă Xerxes. Regele zâmbi și el, se ridică de pe tron și îi așeză coroana pe cap.

— Ridică-te, Regină Mora!

Ea se ridică, dar cuvintele rostite de el o făcură să uite care erau următorii pași. Simțea cum panica devine tot mai acută, așa că îl privi insistent, cerându-i, mută, ajutor.

— Fă-mi o reverență, apoi întoarce-te să saluți Curtea cu o scurtă înclinare a capului, șopti el.

Ea făcu așa cum îi spusese, apoi se așeză în tronul mai mic, din stânga Regelui. Mai degrabă se prăvăli, de fapt, în loc să se așeze grațios, dar nimeni nu remarcă.

După ceremonie, Mora rămase așezată pe tronul ei și așteptă ca membrii Consiliului să i se prezinte și să se încline în fața ei. Cei mai mulți o priveau cu o curiozitate nedisimulată. Unii îi aruncau chiar priviri sfidătoare – erau cei care încercaseră să-și impună propriile pretendente la tron și simțeau că fuseseră învinși de o fată fără nume, fără familie de vreun rang mare și fără avere. Un singur bărbat o privise pe Mora cu o curiozitate lipsită de asprime, ba chiar cu blândețe. Se prezentase drept Prințul Memucan. Și fusese primul membru al Consiliului care primise un zâmbet sincer și un imperceptibil oftat de ușurare din partea noii Regine.

Va trebui să-l țin minte. După mimică și gesturi, pare să fie un om cinstit și loial. Poate că îmi va fi de folos împotriva nemernicului ăla de Artabanus.

Membrii Consiliului fură urmați de alți curteni, apoi noul cuplu ieși din Palat, să primească ovațiile supușilor. Din când în când, ochii lui Xerxes o căutau pe Mora, iar el nu putu să nu observe că oamenii de rând păreau să o placă pe noua lor Regină. Ea le zâmbea, le lua mâinile într-ale ei și le mulțumea pentru toate urările de bine pe care oamenii le făceau proaspeților însurăței. Îl făcea pe fiecare dintre ei să se simtă important. Oamenii veneau curioși și plecau fericiți.

Privirea Morei îl căuta pe Xerxes, din când în când. Căuta aprobarea lui, voia să

știe că făcea totul așa cum trebuie. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, el îi zâmbea și dădea din cap, încurajator.

A cam început să-mi placă chestia asta. Pfff, pe cine încerc eu să mint aici? Chiar m-aș putea obișnui să trăiesc așa!

Fără să-și dea seama, Mora începuse să se simtă ca o regină. Devenise victima propriilor învățăminte: nu era vorba despre *ce* spusese regele, ci despre *felul* în care o spusese. „Ridică-te, Regină Mora!“ însemna mult mai mult decât o frază ritualică. Suna ca un adevăr de netăgăduit. Acum, Mora *știa* că este Regina Persiei.

***

Mora și Xerxes se îndreptau spre apartamentele regale. Mai aveau puțin timp până când Alex avea să-i ducă înapoi și nu voiau să riște. Plecaseră de la ospăț ținându-se de mână, așa cum trebuia, și niciunul nu simțea nevoia să se retragă din strânsoarea delicată a celuilalt. În afară de faptul că veneau, literalmente, din lumi diferite, cei doi arătau ca un cuplu obișnuit nou căsătorit. Doar că nu erau, în niciun caz, un cuplu obișnuit.

Ce ar fi dacă...?

Cu mâna într-a lui, simțindu-i căldura palmei, Mora vedea cum îi slăbește hotărârea, până atunci neclintită, de a privi întreaga situație ca pe un simplu aranjament menit să-l țină pe rege în viață suficient cât să-i permită istoriei să-și urmeze cursul și lui Alex să repare nenorocita aia de mașinărie. Fără să știe ce se petrecea în mintea ei, Xerxes avea cam aceleași gânduri ca Mora.

Și dacă aș putea trăi cu adevărat această căsătorie? Dacă ea se hotărăște să rămână, când totul se va termina? Îi ofer un regat, în schimbul vieții pe care o duce acum. De ce ar spune nu?

Dintr-odată, i se părea că singurul lucru rezonabil pe care îl putea face era să-i ceară să rămână.

Doar că ea nu e rezonabilă, așa cum sunt alte femei. Pentru ea, „rezonabil“ înseamnă să se bage în discuțiile bărbaților, să bea, ba chiar să-mi poruncească și mie din când în când.

Spre surprinderea lui, Xerxes descoperi că toate astea nu îl deranjau deloc. Ba chiar îl amuzau. Era distractiv să ai alături o femeie care refuza să se supună pur și simplu, indiferent dacă era vorba despre poruncile lui sau despre străvechiul Protocol. Desigur, și Regina Vashti refuzase să i se supună, iar el o alungase. Dar acum era altceva. Nu-și putea da seama cum sau de ce. Pur și simplu percepea lucrurile diferit.

Mora făcu ochii mari când intrară în încăpere. Podeaua era acoperită cu flori, la fel și patul.

— Ce pana m...

— Așa se face pentru miri, îi anticipă Xerxes întrebarea.

— A!

Xerxes izbucni în râs.

— Nu trebuie să fii atât de dezamăgită. Pentru tot restul lumii, asta suntem.

O conduse mai aproape de pat și o trase în așa fel încât se așeză lângă el. Dintr-odată, vocea lui deveni mai pătimașă.

— ...și chiar am putea fi asta. Nu doar pentru ceilalți. Dacă tu ai vrea să...

Vorbele îi rămaseră agățate pe buze, pentru că draperiile patului se învolburară și, dintre ele, apăru o femeie.

— Avishan? Ce cauți aici?

Xerxes era sincer surprins.

Mora o privi iscoditor și realiză că era ceva ciudat la felul în care se purta femeia: părea foarte agitată; ochii ei verzi, ca de pisică, alergau prin toată încăperea, iar ea părea că ascunde ceva.

Planul era ca Avishan să-l înjunghie, pur și simplu, pe Rege; dacă putea, și pe Regină. Dar era prea curioasă să vadă cum arăta această străină, așa că nu avusese inimă să ducă planul la bun sfârșit înainte de a se uita mai atent la Mora. În afară de asta, voia ca Regele să o vadă cum îi ucide mireasa. Își dorea ca gestul ăsta să fie un fel de răzbunare pentru că nu ea fusese cea aleasă să-i fie Regină.

Acum, putea s-o facă liniștită. Îngenunche în fața regelui, ascunzând cu grijă pumnalul între faldurile rochiei sale aurii.

— Stăpâne...

— Ce vrei? Cum ai intrat aici?

— Era o vreme când te bucurai să mă vezi în aceste odăi, Stăpâne.

Nu pot să cred că se întâmplă asta. Mă pregătesc să încerc s-o conving pe Mora, cu care tocmai m-am căsătorit, să rămână în Persia și să transforme regatul ăsta în noul ei viitor, iar femeia asta nebună îmi face o criză de gelozie?

Xerxes simțea că îl cuprind exasperarea și mânia.

— Avishan, nu e un moment potrivit. Pleacă, înainte să pun să te scoată cu forța.

— Și cine mă va scoate din odăile tale, Stăpâne? întrebă Avishan, ridicând încet ochii spre el.

Știa că depășește orice limită, dar începuse să se relaxeze și voia să se amuze ucigându-l pe bărbatul din fața ei.

— Gărzi! GĂRZI! strigă el.

— Nu vor veni, Stăpâne. Nu e nimeni acolo.

Xerxes încerca din răsputeri să-și amintească dacă văzuse gărzile atunci când intrase în cameră, dar fusese atât de adâncit în gânduri, încât nu observase.

— Îți spun din nou: pleacă.

— Voi pleca, Stăpâne. Dar numai după ce voi fi făcut ce am de făcut.

Acum, femeia ținea pumnalul la vedere, iar lama lui ascuțită strălucea în lumina lumânărilor.

Xerxes se înfioră. Mora își simțea inima bubuind.

— Îți amintești, Stăpâne, ce tânără și frumoasă eram când am ajuns aici? Eram doar o copilă. Am fost învățată tot ce trebuia să știu ca să-ți devin concubină și, poate, soție. Ai ales-o pe Vashti în locul meu, ca Regină. Eu am rămas să putrezesc în harem. Mă chemai ori de câte ori te plictiseai de ea. Când ai alungat-o, am sperat că, în sfârșit, o să-mi dai locul pe care îl merit. Dar nu. A trebuit să te căsătorești cu o străină, s-o aduci în palatul *meu*, în cele care ar fi trebuit să fie odaia *mea*, patul *meu*, viața *mea*. Însă nu-i nimic. Voi fi Regină, până la urmă. Dar nu Regina ta.

Ridică pumnalul.

— Adio, Stăpâne! spuse ea, batjocoritor, dar, chiar când se pregătea să înfigă lama în pieptul Regelui, simți o durere arzătoare în tâmpla stângă. Lăsă să-i scape un strigăt și scăpă din mână pumnalul, pe care Regele îl recuperă rapid.

În vreme ce asculta litania femeii, Mora se jucase nervos cu una dintre brățările pe care le purta. Era o piesă masivă din argint, cu o margine destul de ascuțită. O scosese de la mână, discret, și o pocnise pe Avishan în cap cu ea.

Femeia rănită se ridică de pe podea, împleticindu-se, și încercă să fugă afară. Mora o călcă pe tivul rochiei și o făcu să se împiedice. Avishan tocmai se întindea cât era de lungă, când Artabanus năvăli în încăpere.

Imaginea care îl întâmpină înăuntru nu era deloc ceea ce se aștepta să vadă.

Nu se poate! Idioata n-a reușit!

Ar fi vrut să urle, s-o înhațe pe Avishan de păr și s-o dea cu capul de pereții de marmură. Cum a putut? Cum?! Planul era perfect. Gărzile care păzeau odăile regelui fuseseră otrăvite. Tot ce avea ea de făcut era să-i ucidă pe Xerxes și pe Mora. Sau măcar pe Rege, iar el s-ar fi ocupat de femeie. Cum a putut să rateze? Se replie rapid, reuși chiar să-și ia o mină îngrijorată și întrebă:

— Stăpâne, sunteți bine? Ce s-a întâmplat?

— Femeia asta a încercat să mă omoare, Artabanus. Se ascundea aici, chiar în odaia aceasta. Vreau să știu cum a intrat și unde erau gărzile.

— Stăpâne, bănuiesc că le-a făcut ceva și gărzilor. Trebuie că i-a otrăvit, pentru că le-am găsit leșurile zăcând pe hol, într-un colț întunecat. De asta am intrat. Probabil că i-a ademenit acolo și a folosit un șiretlic ca să-i facă să înghită o băutură otrăvită.

Ca vinul pe care încercai să mi-l dai mie?

Xerxes reuși să nu pună cu voce tare întrebarea și zise doar atât:

— Scoate-o de aici. Scoate-o din Palat, din Persia, nu-mi pasă! Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Nu suporta gândul ca Avishan – femeia pe care cândva o dorise – să fie spânzurată sau să aibă chiar o soartă mai rea de atât.

Artabanus o smuci în sus pe Avishan și o împinse afară din încăpere, urmând-o.

— Mișcă, mormăi el în spatele femeii. O să te trimit în cel mai îndepărtat ținut cu

putință. Cel al morții.

Cu asta, o împinse în același colț unde erau trupurile lipsite de viață ale gărzilor și o înjunghie cu pumnalul pe care îl purta la brâu. Apoi o luă pe brațe, ca și cum ar fi leșinat, și o cără afară. Avea s-o lase în deșert și să-i spună Regelui că a alungat-o. Aruncă furios trupul femeii pe calul lui, care era mereu înșăuat, și îl mână în lumina incertă a asfințitului. Avea să ticluiască un plan mai bun. Noua Regină făcea lucrurile și mai grele, pentru că era tot timpul alături de Xerxes. Dar se va gândi el la ceva. De fapt, o idee începuse deja să încolțească în mintea lui diabolică. Izbucni în râs și dădu pinteni calului.

CAPITOLUL 14

Alex se lăsă pe spătarul fotoliului său de la birou și îi privi pe Mora și Xerxes. Încă purtau ținutele de ceremonie.

— Tre' să recunosc, brizbrizurile antice îți stau bine.

Zâmbind, savantul privea ostentativ bijuteriile ei masive.

— Mda, e bine și să le ai la îndemână, spuse Mora aruncând o privire furișă spre Xerxes.

Alex se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— A, nu mare lucru. O femeie nebună a încercat să-l înjunghie, am trosnit-o cu una d'astea, pe urmă boyguardul corupt a luat-o de acolo și probabil că a mierlit-o pe undeva, prin Palat. Chestii banale post-nuntă.

Alex se sufoca. Regele vorbi:

— Ce înseamnă „a mierlit-o"?

Eu povestesc cum i-am salvat fundul regal, iar el are probleme de vocabular.

— Înseamnă că a omorât-o, Xerxes.

— Dar i-am spus să nu...

— Doar nu crezi că Artabanus nu a avut nicio legătură cu asta, nu? Sunt destul de sigură că toată povestea a fost pusă la cale de el. Așa că era normal să nu o lase în viață, ca ea să ciripească.

— Tăceți, amândoi!

Alex prinsese din nou glas și arăta ca un nebun.

— Vreți să-mi spuneți că viețile voastre, ale amândurora, au fost în pericol, acolo, în locul ăla străin?

— Alex, tehnic vorbind, nu era străin. Era chiar destul de privat. Vezi tu, noi eram în dormitorul regal când s-a întâmplat.

Morei începea să-i placă să-și tachineze vechiul prieten.

— Unde erați?!

— Păi, na, e soțul meu de-acum. Și arată cam binișor.

Xerxes începea să se enerveze. I se întâmpla aproape de fiecare dată când ea glumea pe seama nunții lor.

— OK, Mora, dacă vrei să consumi un mariaj cu un bărbat de 2.500 de ani, e treaba ta, deși e ceva mai multă informație decât am nevoie să știu.

Se întoarse spre Xerxes:

— Cât despre dumneata, domnule, dacă îi mai pui viața în pericol, jur că...

— Ce? Juri că... ce?

Vocea lui Xerxes era calmă și stăpânită. Alex făcu un pas mental în spate.

— Ascultă, nu vreau să sar calul, dar trebuie să pricepi că este cea mai veche și mai dragă prietenă a mea. O iubesc și n-aș suporta să pățească ceva.

— Nici eu n-aș suporta asta, spuse Xerxes, aproape șoptit. Mora, mi-ai salvat viața de două ori în atât de puțin timp... Îți sunt recunoscător pentru asta. Dar vreau să știi că toată puterea pe care o am ca om, ca bărbat și ca Rege o voi folosi ca să te apăr de orice primejdii născute din complotul pus la cale la Palat. Și nu doar de ele. Dacă... dacă ai să-mi permiți s-o fac.

Dumnezeule. Cred că tocmai a învățat ce înseamnă să fie umil. Abia asta e de trecut în cărțile de istorie.

Mora îl privea cu un amestec de amuzament și tandrețe. Și încă ceva.

Doar nu... Sau, poate că da?

Deși rațiunea îi spunea altceva, începuse să simtă o afecțiune profundă pentru bărbatul care, de sub podoabele sale regale, începuse să-și dărâme zidurile și lăsa să se întrevadă condiția sa umană.

Of, proasto! N-ai voie! E ca un cățel de pripas, nu trebuie să te atașezi de el. Va trebui să-l lași să revină în propriul timp și în propriul spațiu, ca să-și întâlnească soarta. Nu trebuie s-o împarți cu el. Vaco!

În mintea ei, Mora se mustra. Dar fără rost. Simțea ce simțea și nu putea face nimic ca să nu mai simtă.

***

Tăcerea îi însoți pe drumul spre casă. Singura voce care se auzea în mașină era Janis Joplin, care le repeta că libertatea e doar un alt fel de a spune că nu ai nimic de pierdut.

Oare sunt liberă? Dar am atâtea de pierdut... Viața mea e aici. Aici îmi sunt prietenii, munca, animalele... Totul. Nu aș putea să arunc toate astea la coș. Aș putea?

Liber... până și cel din urmă sclav are mai multă libertate decât Regele. Trebuie să mă ocup de probleme de stat, de Protocoale – străvechi și mai noi... Trebuie să-mi apăr pământul, poporul. Mâinile îmi sunt legate de frâiele pe care le țin. Și cum o pot cuprinde, peste ere, pe această femeie, cu mâinile-mi legate?

— Am o propunere pentru tine.

Glasul Morei îl smulse din gândurile sale.

— Da?

— Dragul meu soț, de vreme ce nu am avut ocazia să ne cunoaștem înainte de nuntă, n-ai vrea să ne oprim la un supermarket, să luăm niște sticle de vin și să le bem în timp ce vorbim, agale, despre viețile noastre de până acum? Chiar sunt curioasă cum ți-a fost copilăria la curtea Regelui Darius, cum ai crescut acolo, cum te-ai căsătorit, care sunt tradițiile voastre. Am citit cărți de istorie, dar e mult mai bine să aflu totul de la sursă.

Xerxes zâmbi.

— Chiar e o idee foarte bună. Și eu am niște curiozități legate de viața ta. Vreau să știu cum erai când erai doar o copilă. Și ce anume te-a făcut să devii atât de cinică

în legătură cu căsătoria, cu bărbații. Cu mine.

— Ei, atunci va trebui să luăm și niște Jack, s-o stingem cu el. Discuția, adică, se strâmbă ea.

***

Când parcă mașina pe aleea casei ei, Mora înregistră o mișcare în curtea de alături.

La dracu'.

— Bună seara, doamnă Novak, își salută ea vecina, în timp ce scotea sacoșele de cumpărături din portbagaj și i le dădea lui Xerxes.

— Bună seara, doamnă Greene.

Femeia mai vârstnică îi făcu semn Morei să se apropie. Când Mora fu lângă ea, doamna Novak își roti privirea, conspirativ, și, într-un final, șopti, suficient de tare încât s-o audă și Xerxes:

— E de păstrat.

Mvai, ce bine că m-ai făcut de baftă!

Mora nu spuse nimic, se mulțumi să rânjească tâmp și să dea din cap, apoi se întoarse la mașină.

Cu brațele încărcate de sacoșe, Xerxes o aștepta lângă ușa de la intrare și se prefăcea că nu auzise nimic.

— Știi cum sunt babele astea, mereu vor să afle totul despre toți, zâmbi Mora stânjenită, în timp ce descuia ușa.

— Cred că unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse el simplu și păși înăuntru.

Puseră cumpărăturile pe blatul din bucătărie, iar Mora se întoarse spre Xerxes, cu râsul jucându-i în ochi.

— Ce e? Am făcut eu ceva? întrebă el.

— Nu, ești doar tu, atât.

Scurtul lor drum la supermarket se dovedise a fi ca prima vizită a unui copil la grădina zoologică, atunci când vede de aproape o girafă. Xerxes nu putea să creadă că laptele proaspăt ieșea dintr-o mașinărie. Se uita uimit la toată marfa, o întorcea pe toate părțile. În fine, învins, recunoscuse că oferta era mai bogată decât a bazarului din Susa.

— Faptul că eu sunt eu e un lucru bun sau rău?

Xerxes o privea de parcă ar fi încercat să se uite în interiorul minții ei.

— Întotdeauna e bine să fii tu însuți. Și...

— Și?

— Și e cu atât mai bine să poți fi tu însuți în preajma altcuiva.

— Pot să fiu eu însumi lângă tine.

— Și eu, lângă tine.

În vorbele Morei erau, deopotrivă, ușurare și surpriză.

Câteva minute mai târziu, amândoi stăteau pe jos, cu paharele în mână, cu capetele rezemate de canapea și cu sticla de vin între ei.

— Ești gata? Abia aștept să-ți aud povestea.

— A, deci eu ar trebui să fiu primul?

— Ești Regele. Regii trebuie să fie mereu primii.

***

Mora era fascinată de povestea extraordinară pe care o spunea Xerxes. Pasionată de trecut, citise multe cărți de istorie. O interesa mai ales calea pe care familia și statutul femeii în societate evoluaseră de-a lungul timpului. Acum, regele persan îi spunea că deși era un lucru obișnuit ca monarhii Persiei să aibă concubine și un harem, femeile aveau un statut destul de înalt în societatea persă. Ele se bucurau de respect, dar, în schimb, trebuia să fie docile și să le dăruiască soților lor moștenitori de sex masculin. Mama lui, Regina Atossa, își îndeplinise cu succes rostul ca soție regală, așa că îi era permis să călătorească, să-și viziteze proprietățile pe care le primise ca zestre și își lua adesea copiii cu ea în aceste călătorii. Xerxes avea amintiri minunate legate de momente din copilărie pe care le petrecuse alături de mama sa.

— Dar chestiunile de Stat? Mama ta era vreodată implicată în ele?

El o privi surprins și râse.

— Păi... nu... Ce fel de rege ar cere și asculta sfaturile unei femei?

Unul înțelept, își spuse Mora. Îl întrebă despre tatăl lui, Regele Darius.

— Tatăl meu a fost un om mare, un adevărat conducător care punea mereu bogăția și măreția Imperiului mai presus de orice.

Aha. Deci îl vedeai din doi în paișpe.

— Cum era Regele Darius când erai copil? Îți mai amintești?

— Îmi amintesc că, ori de câte ori se întorcea din vreo bătălie, ne aduna pe noi, copiii, și ne povestea despre ea. Uneori chiar ne lua cu el, în taberele de antrenament. Și era foarte distractiv.

Fața i se lumină de un zâmbet trist:

— Pentru copiii meniți să fie regi, chiar și joaca e un lucru serios.

Bietul de el aproape că n-a avut copilărie, cred...

— Și pe urmă? Ai crescut, te-ai îndrăgostit de Vashti și te-ai căsătorit cu ea?

Să-l fi întrebat dacă a mâncat vreodată un elefant viu, Xerxes nu ar fi fost atât de șocat.

— Să mă îndrăgostesc?! Era fiica regelui babilonian pe care îl învinsese tatăl meu. El mi-a adus-o, ca s-o iau de soție. Atât. Sigur, era o femeie frumoasă, educată, fină. Și, cu timpul, a venit o anumită afecțiune. Dar nu semăna deloc cu...

...*cu ce simt pentru tine*. Asta ar fi vrut să spună. Dar zise altceva:

— Nu semăna deloc cu ceea ce descrii tu.

— Dar, dacă așa se întâmplă lucrurile la voi, de ce ieșiseră băieții tăi la vânătoare de pretendente?

— Pentru că, de data asta, nu mai trebuia să închei nicio alianță politică. Nu aveam niciun mesaj de transmis. De data asta, puteam să mă căsătoresc cu femeia aleasă de mine. Așa am și făcut.

Mora decise să ignore privirea adâncă din ochii lui atunci când rostise ultimele cuvinte și întrebă, cu grijă:

— Ai alungat-o pe Vashti. Ce a făcut, de fapt?

— Mi-a nesocotit o poruncă.

— Anume?

Știa povestea din cărți, dar voia să profite de ocazie și s-o audă din gura lui.

— A fost un ospăț. Norodul cerea să-și vadă Regina. Am pus să fie chemată, iar ea mi-a trimis vorbă că nu are să vină. Își ținea propriul banchet.

— Fără supărare, dar erai, cumva, ăăă... beat?

— Cu toții beam vin la momentul acela, da. Dar nu văd ce legătură...

— Vrei să-mi spui că ți-ai izgonit soția pentru că a refuzat să apară în fața unei gloate de bărbați beți și dezlănțuiți?

— Mi-a nesocotit porunca. Ce altceva puteam face?

— Păi, puteai să tragi un somn bun ca să-ți treacă, iar apoi, a doua zi, după ce ar fi dispărut durerea de cap și mahmureala, să-i faci un cadou frumos pentru că nu te-a dezonorat făcându-se de râs la ospăț.

Regele perșilor nu mai știa ce să creadă. Această femeie, ca nimeni alta pe care o văzuse sau de care auzise vreodată, spunea clar și răspicat că ar fi trebuit să-i fie recunoscător soției sale pentru că nu l-a ascultat? Pe de altă parte, dacă privea la rece întreaga situație, Mora cam avea dreptate. Gestul lui de a o chema pe Vashti la ospăț fusese răutăcios și lipsit de sens. Ospățul trebuia să preceadă campania lui împotriva grecilor. Știa ce poziție are Vashti în legătură cu războiul și, undeva în adâncul sufletului, știa de asemenea că ea nu avea să participe la o celebrare a bătăliei.

Oare am făcut-o special? Încercam să găsesc un motiv ca să scap de ea?

Nu se gândise niciodată la posibilitatea asta. Se uită pe furiș la Mora, de parcă ar fi vrut să se asigure că femeia nu îi poate citi gândurile.

Nu, ea nu putea face asta. I le putea ghici, însă, după expresia feței.

Deci e clară treaba. Ar fi alungat-o și dacă biata femeie și-ar fi făcut cărarea pe dreapta în loc să și-o facă pe stânga. Avea nevoie doar de un pretext ca s-o izgonească. Divorțurile erau urâte și pe vremea aia, hm?

Xerxes se scutură. Își puse un zâmbet larg pe față și spuse:

— Am vorbit destul despre mine. Dar tu, Mora? Ție cum ți-a fost viața, devenirea?

Ea începu să-i spună povestea copilăriei ei, cum își pierduse tatăl la o vârstă fragedă, așa că nu avea nici măcar puținele amintiri pe care le avea Xerxes despre părintele lui. Îi povesti despre fratele ei, cu care avea o legătură profundă, dar și despre sora care murise la doar câteva ore după ce venise pe lume. Xerxes râse când auzi că atunci când era mică cel mai mult îi plăcea să se joace cu băieții, nu cu fetele, și că era îndeajuns de vicleană încât să-i convingă să i se alăture în jocuri de fete, atunci când se plictisea să se cațere în copaci și pe garduri. Persanul fu surprins să afle că ea studiase la școli unde fetele și băieții învățau împreună, că nu era neobișnuit ca adolescenții să facă sex în afara căsătoriei și că nu era o tragedie ca o femeie să nu fie virgină în ziua nunții. Dimpotrivă.

— Așadar, tu nu ai fost căsătorită, dar ai fost cu un bărbat?

— Faci mișto de mine? Ți se pare că semăn cu o nenorocită de călugăriță?

— Ce înseamnă „călugăriță“?

— E ca o... ca o preoteasă, dar își petrece viața în celibat și rugăciuni. Nu tu bărbați, nu tu distracție, nu tu nimic.

— Înțeleg.

Zâmbetul îi dispăruse.

— Of, *iubitule*, o să ceri divorțul acum? glumi Mora.

— Sigur că nu, răspunse el mecanic. Mă gândeam doar cât de mult s-au schimbat oamenii.

— Oamenii se schimbă tot timpul, încercă ea.

— Dar asta nu explică de ce spui că nu vrei să devii soție, mamă, să-ți împlinești destinul de femeie.

— OK. Chestia asta cu „destinul de femeie“ mă scoate din sărite. Vreau să-mi împlinesc destinul de ființă umană. Și cred că destinul nostru, ca oameni, e să ne trăim viața cât mai intens. Nu știm ce ni se va întâmpla după aceea, așa că am putea să ne bucurăm de ce avem. Cred că principala noastră menire e să fim fericiți. Asta încerc eu să fiu. Pentru unii, fericirea înseamnă să fie părinți. Pentru alții, să acumuleze cunoaștere. Sau bogății. Unii găsesc fericirea în puterea deținută și etalată. Alții, în a oferi ajutor celor care au nevoie de el, sau...

— Care e fericirea ta, Mora? o întrerupse Xerxes.

Ea tăcu o clipă.

— Libertatea mea. Și să trăiesc în bună pace cu mine însămi.

— Crezi că existența unei alte ființe în viața ta ar strica această pace?

— A făcut-o, în trecut. Am petrecut atât de mult timp încercând să fiu ceea ce voia altcineva, încât am uitat cum e să fiu eu cu adevărat.

Întotdeauna e bine să fii tu însuți, și e și mai bine să reușești să fii tu însuți în preajma altcuiva, își aminti Xerxes cuvintele rostite de Mora mai devreme.

— Dar a fi cu cineva nu înseamnă, de fapt, să dăruiești o parte din tine celuilalt și să primești, în schimb, o parte din el? Să vă întâlniți undeva la mijloc? întrebă el.

Ce ciudat sună, venind de la un tip care și-a dat nevasta afară în șuturi pentru că a refuzat să distreze o adunătură de bețivi, își spuse Mora.

— Sigur că relațiile se bazează pe compromis, pe această întâlnire la mijloc. Știu teoria. Doar că foarte rar se întâmplă ca oamenii s-o și aplice. De obicei, doar unul din doi cedează. Și, pentru fiecare pas pe care unul îl face în spate, celălalt face un pas în față. Până la urmă, cel mai flexibil ajunge cu spatele la perete. Fie acceptă situația și continuă așa, fie refuză să mai suporte și renunță.

— Tu ai renunțat.

— Oho, mi-am dus luptele, fii pe pace! Dar când am pus în balanță costurile și câștigurile războiului am hotărât că nu merită. Abia atunci am renunțat.

Xerxes o privi cu un amestec de surpriză și admirație.

— Nu te-am privit niciodată ca pe o războinică. Pe de altă parte, ar fi trebuit să bănuiesc ceva din felul în care te-ai descurcat cu Avishan.

Izbucniră în râs. Mora reumplu paharele, în vreme ce fiecare își punea în ordine propriile concluzii ale discuției.

Să fii Rege, mai ales în acele vremuri, nu era deloc floare la ureche. Sigur că aveau amante și concubine, de vreme ce mariajele lor nu erau altceva decât alianțe și acorduri de stat. Era firesc pentru un cap încoronat să gândească așa; în fond, pentru asta fuseseră pregătiți toată copilăria lor. Propria viață nu le aparținea de fapt lor, ci Imperiului. Într-un fel, mi-e milă de el. Atâția bani și atâta putere, dar niciun pic de iubire. E ca o poveste de pe Wall Street.

Are o minte interesantă. Gândește ca un bărbat, și totuși simte ca o femeie. Mi-ar fi de folos așa un sfetnic. Sau așa o Regină, de ce nu...

Xerxes zâmbi ca pentru el și luă o înghițitură mică din paharul în care vinul părea să fi prins viață, așa cum arunca sclipiri sângerii în lumina lumânării.

CAPITOLUL 15

În Sala de Consiliu, sfetnicii îl așteptau pe Rege. Erau chemați să găsească o cale de a înmulți avuția Imperiului și cei mai mulți credeau cu tărie că războiul era soluția potrivită. Cea mai puternică voce împotriva acestei căi era a lui Memucan. El spunea mereu că pacea aduce mai multă bogăție decât războiul și, în secret, era de acord cu convingerile fostei Regine.

Ușile se deschiseră și intră Regele. Sala se umplu de murmur când membrii Consiliului văzură că nu era singur. Regina îl însoțea.

— Ce caută ea aici?

— E o încălcare a Protocolului!

Toate acestea erau doar șoapte, dar Xerxes și Mora le puteau auzi destul de bine. Ca să pună capăt rumorii, Regele ridică mâna:

— Începând de astăzi, Regina Mora va participa la Consiliu.

— Dar, Stăpâne, este împotriva protocolului ca...

Prințul Admantha vorbise. Regele se răsuci ca o pisică sălbatică, să-l privească în față, cu ochii deveniți două linii subțiri de foc.

— Este împotriva protocolului ca Regele să fie însoțit în Consiliu de sfetnicul său de taină?

— Cum, Regina îți este sfetnic de taină?

Memucan era surprins, dar într-un fel simțea că e bine ca Mora să fie acolo. Bănuia că ea nu va susține ideea unui război, așa cum nu o făcuse nici Vashti, înaintea ei. Putea doar să spere ca noua Regină să aleagă o cale mai diplomatică de a-și apăra convingerile.

— Da, Memucan. Și voi, toți ceilalți. Din ziua aceasta, Regina Mora îmi va fi sfetnic de taină și va fi oriunde voi fi eu. Când mă voi afla în Sala Tronului, ea se va așeza lângă mine. Și în orice clipă va avea dreptul să vorbească. Este limpede?

În încăpere se lăsase o tăcere grea.

— Este limpede? întrebă Regele din nou, de astă dată cu voce coborâtă, care nu prevestea nimic bun.

— Da, Stăpâne.

Din nou, Memucan vorbise, acceptând voința Regelui său cu o plecăciune adâncă. Și cu inima ușoară.

Admantha îi aruncă o privire încărcată de furie; cu toate astea, nu avu ce să facă, decât să se plece, așa cum făcură și ceilalți membri ai Consiliului.

Regele își ocupă locul și, cu un gest, o invită pe Mora să i se alăture.

— Sunt nerăbdător să aud propunerile voastre cu privire la sporirea veniturilor Statului, spuse el.

Admantha luă cuvântul:

— Stăpâne, așa cum am mai spus, pornirea unui război împotriva Greciei pare

să fie singurul lucru rezonabil. În plus, ar fi și o mișcare politică bună. Democrația aceea pe care ei o prețuiesc atât se răspândește ca ciuma și...

— Ce nu e în regulă cu democrația? întrebă Mora.

Încă o dată, în sală se lăsă liniștea. Era prima oară în istoria Persiei când o voce de femeie răsunase între acele ziduri.

— Desigur, Regina glumește, răspunse Admantha, condescendent.

Regele o privi, îngrijorat.

— Cu siguranță nu glumesc, spuse ea, sigură pe sine. De ce e greșit, vă întreb, să dai putere poporului? În afară de cazul în care cineva este atât de puțin interesat de bunăstarea supușilor, încât se teme că plebea i-ar putea lua bogățiile cu forța. Să ne uităm la acest Consiliu: Imperiul se întinde pe pământurile atâtor țări, teritorii și națiuni, încât cred că până și scribii le-au pierdut șirul. În loc să trateze popoarele cucerite ca pe niște sclavi, Regele Persiei v-a dat, fiecăruia dintre voi, câte un loc în acest Consiliu. După înfățișare, după hainele pe care le purtați și după felul în care vorbiți, îmi pot da seama cu ușurință că fiecare veniți de pe alte meleaguri. Este acesta un lucru rău? Regele vă cere părerea. Și o respectă. Aceasta, domnilor, este democrația.

Admantha era mut. Xerxes își feri privirea și ascunse un zâmbet.

Dacă ar fi bărbat, ar fi un conducător redutabil.

Apoi vorbi:

— Regina are dreptate. Sunt, dacă vreți, un rege democratic. Niciodată nu i-am tratat pe cei cuceriți ca pe niște sclavi, dimpotrivă: aproape ca pe niște egali. Ar trebui să găsiți un alt motiv ca să încep un război cu Grecia.

— Stăpâne, așa cum știți, cea mai rapidă și mai eficientă cale de a-ți spori bogățiile este să le iei de la altul, insistă Admantha.

— Da, dar bogățiile luate în felul acesta au un preț, spuse Memucan, apoi se întoarse către Rege. Stăpâne, spuneați că vreți să împingeți zidurile Susei mai departe, să construiți drumuri, să faceți în așa fel încât supușii să ducă o viață mai bună. Nimic din toate astea nu se poate realiza în vremuri de război.

— Nu se poate, dar e nevoie de bani pentru așa planuri, răspunse Regele.

— Iar asta ne aduce înapoi la ceea ce spuneam: pornirea unui război, rânji Admantha, satisfăcut.

— Nu neapărat.

Din nou, toți ochii se ațintiră asupra Morei.

— Vrei să explici, Regina mea?

Xerxes era chiar curios. Mora le oferi bărbaților cel mai dulce zâmbet de care era în stare, apoi începu:

— Ei bine, ce-ți trebuie ca să poți construi ceva, orice? Fie un drum, un zid de cetate sau un palat? Materiale și forță de muncă, nu? Drumurile voastre... drumurile persane sunt făcute din piatră. Piatra trebuie pusă la locul ei de oameni. E destulă

piatră în jurul acestui oraș. Și multe dintre națiunile cucerite încă se luptă să-și revină după războaiele pe care le-ați pornit împotriva lor. De ce să nu le dați locuri de muncă? E nevoie doar de câteva caravane ca să-i aduceți aici. Statul le va plăti muncitorilor simbrii bunicele. Oamenii vor locui aici, în Susa. Vor cheltui bani, pentru că vor cumpăra lucruri pe care să le folosească ei și familiile lor și pe care să le trimită acasă. Banii vor rămâne, de fapt, aici, în Susa. Și se va face și treabă. Fără vărsare de sânge. Noile drumuri vor deschide noi rute pentru negustori, care vor aduce și mai mulți bani în oraș. Cum vi se pare ideea asta, Stăpâne?

Xerxes o privea siderat. Mai devreme, în aceeași zi, se hotărâse să creadă în instinctul care îi spunea că ea ar putea fi un bun sfetnic. În plus, trebuia s-o țină aproape din cauza complotului pus la cale de Artabanus. Dar nu se așteptase deloc ca lucrurile să meargă așa. Femeia nu se mulțumea să spună că nu-i place ideea unui război; nu, ea oferea sfaturi bune și bine gândite. Lucruri care chiar puteau fi făcute, lucruri atât de simple, încât îi venea să urle că nu se născuseră în mintea lui sau acelor din Consiliu.

— Stăpâne?

Cum el nu spunea nimic, Mora îl privi chiorâș.

— Cred că merită să ne gândim la asta, zise el, într-un final. Dacă există o cale de a ne spori averile fără să vărsăm sânge nevinovat, pe acea cale vom merge.

— Dar, Stăpâne...

— Ajunge, Admantha! Ai spus ce aveai de spus, acum vreau să aud ce cred ceilalți membri ai Consiliului.

Cei mai mulți împărtășeau punctul de vedere al Morei. De ce să verși sânge dacă poți cruța multe vieți și dacă există alte soluții?

Admantha fierbea pe dinăuntru.

Dacă reușea idiotul ăla de Artabanus să-l omoare pe măscăriciul ăsta de rege!

Admantha era omul lui Artabanus din interiorul Consiliului. Cel puțin așa credea șeful Gărzii regale. În realitate, prințul era păpușarul lui. Da, voia să-l vadă pe Artabanus pe tron, dar numai pentru că, în felul ăsta, l-ar fi controlat și mai bine. Totul ar fi fost mult mai ușor pentru ei dacă, de pildă, Xerxes murea în luptă. Dar femeia asta nerușinată transforma iminența unui război într-o posibilitate tot mai îndepărtată.

Cred că trebuie să scap de ea, înainte de orice.

***

— Realizezi că ai pornit un război acolo, nu? o întrebă regele pe Mora, zâmbind enigmatic, atunci când ajunseră în odăile lor.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Am pornit un război? Eu?! Credeam că, dimpotrivă, sunt pe cale să-l opresc.

— Nu pe greci i-ai atacat, ci pe Consiliul meu. Și tradițiile. Și multe alte lucruri

pentru care eu ar trebui să fiu chezaș.

Xerxes nu părea furios. Nici măcar supărat. Părea amuzat și, într-un fel straniu, chiar satisfăcut. Mora îl studie cu precauție, întrebându-se dacă nu cumva de sub înfățișarea lui calmă nu avea să izbucnească o furie nestăpânită împotriva ei.

Ar fi păcat să mor decapitată sau spânzurată cu 2.500 de ani înainte să mă nasc.

Dar nu. Omul nu părea să ascundă vreo urgie.

— Și... Cum te face asta să te simți? îl întrebă ea, ca un terapeut.

— Cred că tot ce ai spus acolo e corect. Nici mie nu mi-e ușor să aleg calea războiului, decât dacă n-am încotro. Dacă e vorba despre apărarea Imperiului sau despre păstrarea păcii în vreun teritoriu cucerit. Admantha e cel care a susținut tot timpul ideea asta de a-i ataca pe greci. El chiar vede democrația lor ca pe o amenințare.

— Democrația sau pe tine?

Xerxes se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nimic... doar că părea puțin cam prea dornic să te trimită la luptă. Cea mai sigură ascunzătoare e la vedere. Cea mai simplă cale de a omorî pe cineva fără să fii prins e să o faci într-un context în care moartea e la tot pasul, mă gândesc eu.

Are dreptate, gândi Regele. Apoi alungă ideea.

— Nu crezi că vezi prea multe comploturi în jurul tău? o întrebă pe Mora.

— Cine a spus că sunt mai multe? Dacă Admantha și Artabanus uneltesc împreună? Doar zic...

Chiar are dreptate, își spuse el, fix când ușa zbura de perete.

— Stăpâne!

— Ce vrei, Artabanus?

Xerxes și Mora erau puțin îngrijorați, pentru că ziua lor în Persia se apropia de final. Se retrăseseră în apartamentele regale, așa cum făceau de obicei, ca să fie departe de ochi iscoditori când Alex îi aducea înapoi. Iar acum tocmai Artabanus se găsise să apară.

— Credeam că am spus foarte clar mai devreme că nu vreau să fiu deranjat de nimeni, pentru nimic în lume.

— Știu, Stăpâne, dar...

— Ce problemă poate fi atât de urgentă încât să nu poată aștepta până mâine?

Artabanus ticluise un plan nou. Unul care presupunea să-l toarne pe Admantha și să îi recâștige, singur, încrederea Regelui. Pentru ca apoi s-o trădeze. Desigur.

— Ei bine, Stăpâne, i-am auzit vorbind între ei pe unii dintre membrii Consiliului, care nu știau că sunt acolo. Vorbeau despre ce s-a întâmplat azi, ce a zis Regina, și voiam să vă spun că...

Artabanus se înecă cu propriile cuvinte. Absolut șocat, privi cum bărbatul și femeia din fața lui prinseră a străluci, cu o lumină argintie. Mora îi văzu privirea și

înțelese.

— Ieși! Acum, Artabanus! porunci ea.

Smuls din amorțeală, șeful gărzilor se aruncă la picioarele regelui și îl apucă de glezne.

— Stăpâne, mereu am știut că sunteți un zeu! Îmi pare atât de rău! Vă implor să mă iertați pentru tot ce...

Cuvintele îi fură retezate de reducția moleculară care îi transporta înapoi în modernul L.A.

CAPITOLUL 16

Înapoi în laborator, Alex încremeni.

— Ce mama dracului!? Mora, întâi ți-am spus să nu aduci cu tine nimic din trecut, nici măcar o brichetă, iar tu ai venit ținându-te de mână cu un Rege persan. Acum aduci alt bărbat? Cine dracu' mai e și ăsta?

— Alex, crede-mă, e ultima persoană pe care aș fi vrut s-o aduc aici. Acesta, dragul meu prieten, este chiar omul care încearcă să-l omoare pe Xerxes. E Artabanus, șef al Gărzilor Regale și criminal nenorocit în timpul liber.

Apoi își aminti că drumul prin timp îl făcuse pe rege să vorbească în engleză. Se întoarse spre Artabanus, care părea în pragul leșinului.

— Ai înțeles ce am spus mai devreme?

Omul se holbă la ea, tremurând, și nu spuse nimic. Atunci Mora repetă întrebarea, de data asta în persană. El răspunse în aceeași limbă:

— N-nu, Regina mea, cum ar putea un muritor să înțeleagă graiul zeilor?

Mora își mușcă buzele ca să nu râdă.

Bietul dobitoc chiar ne crede zei. M-aș putea folosi de asta.

— Muritorii nu sunt meniți să ne înțeleagă graiul, e adevărat. Ne-ai nesocotit voia, venind pe tărâmul nostru, spuse ea, în vreme ce Xerxes încerca să țină pasul cu schimbările rapide de plan.

— Îmi... îmi pare rău, Stăpână, vă cer iertare pentru tot ce am făcut, se bâlbâi Artabanus, cu lacrimi jucându-i în ochi.

— Rămâne să-ți hotărâm soarta. Acum stai acolo și așteaptă-ți osânda, spuse Xerxes, amenințător.

Regele pers îi făcu semn bărbatului îngrozit să se așeze pe un scaun din laborator. Apoi se întoarse către Mora.

— Așa. Ce facem acum? Ne putem întoarce atât de repede să-l ducem înapoi la palat?

— Nu puteți. Abia mâine vă pot trece prin dispozitiv.

— Sper că nu te aștepți să-l găzduiesc și pe amărâtul ăsta. Va trebui să ne gândim la altceva.

— Păi... Spuneai că el e cel care îi cam freacă ridichea lui Xerxes, nu?

— Dacă tentativă de omor înseamnă să-i freci cuiva ridichea, atunci da, el e. De ce? La ce te gândești?

— N-am putea să-l speriem zdravăn? Și Xerxes a fost șocat de toată tehnologia modernă. Închipuie-ți-l pe nefericitul ăsta cum ar asculta voci care ies dintr-o cutie, cum s-ar lăsa cărat de colo-colo într-un car fără cai și cum... habar n-am... cum ar privi niște păsări uriașe de fier cum își iau zborul de pe LAX.

Zâmbetul care se agățase în colțul buzelor Morei i se lățise de-acum pe toată fața.

— OK. Știu exact ce să-i fac. Te bagi? îl întrebă pe rege.

Lui Xerxes aproape că i se făcu milă de Artabanus când își aminti propriul șoc la contactul cu viața modernă.

— Da. Dacă vrem să-i dăm o lecție, să fie una pe care să n-o uite prea curând.

— Bun. O să-i arăt o mostră de iad.

— Ce idee ți-a venit, Mo?

Alex era îngrijorat; simțea că dăduse tonul unei melodii ai cărei pași îi știa numai Mora.

— Îl duc în cartierul boschetarilor. E foarte asemănător cu iadul, rânji ea.

— Ce e aia? întrebă Xerxes.

— E un loc plin de oameni care au fost izgoniți de societate sau care i-au întors spatele de bună voie. Un loc în care singurătatea și durerea sunt atât de profunde, încât orice om ar trebui să-și anuleze rațiunea ca să le suporte. Un loc unde mulți oameni au fost reduși la condiția de animale: trăiesc doar ca să respire și să se împerecheze. O tabără de antrenament pentru iad, spuse Mora.

— Sper că știi ce faci. N-aș vrea să pățești ceva în timp ce încerci să-l educi pe ăsta, răspunse Alex.

— Al, stai liniștit. Ai văzut tu drac mort?

Mora îi făcu cu ochiul vechiului ei prieten, apoi se întoarse spre Artbanus. Omul rămăsese cuminte pe scaunul unde îi arătase Xerxes să se așeze și îi asculta în zadar pe ceilalți cum vorbeau o limbă din care nu pricepea nimic. Știa doar că zeii sunt supărați pe el și că, acum, era la mila lor.

— Tu! îi strigă Mora în persană.

Artabanus sări în picioare, împleticindu-se.

— Vino! Trebuie să plecăm. Îți vom da ocazia să te căiești. Regele și cu mine îți vom arăta ce înseamnă durerea eternă. Asta îți va fi pedeapsa dacă nu-ți schimbi felul.

— D-da, Stăpână.

Șeful gărzilor era atât de înspăimântat, încât nici nu îndrăznea s-o privească în ochi. Pe Xerxes, cu atât mai puțin.

— Mișcă, mârâi Regele, iar el se repezi pe ușă afară.

Mora conduse mașina prin unele dintre cele mai rău famate cartiere ale Los Angeles-ului, dar încetini abia atunci când ajunse în apropierea unei colonii de oameni fără adăpost. Era o imagine clasică: cărucioare de supermarket pline ochi cu „comori“ dezgropate de prin gunoaie, pături murdare, exista chiar și un tomberon în care cineva făcuse focul.

Ăsta e clișeul nefericiților fără adăpost, așa cum șemineul este pentru norocoșii care au de toate, gândi ea.

Xerxes privea în tăcere.

— Ce crezi? îl întrebă ea pe Artabanus. Așa vrei să-ți petreci veșnicia?

Bărbatul văzuse sărăcia și mizeria care îi înconjura pe acei oameni. Dar, mai cu seamă, le văzuse ochii. Acei ochi goi, fără viață, pe care îi aveau cei mai mulți dintre ei. Știu, atunci, pe loc, că ar face orice să nu mai ajungă niciodată în locul acesta.

— Nu, Regină! Stăpână... Vă implor, nu mă lăsați aici!

— Nu depinde de mine. Stăpâne, ce ar trebui să facem cu acest om?

Mora îi făcu lui Xerxes cu ochiul când îi puse această întrebare, având grijă ca Artabanus, care stătea pe bancheta din spate, să nu observe.

— Hmmm... Cred că am putea să-i facem cunoștință cu celelalte suflete pierdute.

Când văzu nedumerirea Morei, regele explică:

— Cele închise acolo, în cutie.

— Aaa... *acele* suflete pierdute.

Înțelegând în sfârșit, Mora porni radioul din mașină. Artabanus părea că își dorește cu ardoare să fie complet absorbit în bancheta pe care stătea.

— Vezi tu – îi spuse Xerxes – cei pe care îi auzi acum sunt aceia care au uneltit împotriva mea și a regilor de dinaintea mea. Acum sunt blestemați să-și strige nenorocirea din cutia asta micuță care le-a devenit temniță eternă.

Ei, na? Hai că ai început să te pricepi, își spuse Mora. Zâmbi și se uită la Xerxes cu coada ochiului. Apoi privi pe geam și îl recunoscu pe James, un negru bătrân pe care îl întâlnise cu ani în urmă, pe când era voluntară la o cantină socială. De când îl văzuse prima oară, se gândise că așa ar trebui să arate Moș Crăciun dacă ar fi negru. Cândva cântăreț de jazz, James renunțase la tot și la toți pentru băutură. Trăia pe străzile din Los Angeles de zeci de ani. Mora nu știa cum de reușea să supraviețuiască, în ciuda căldurii, a foamei, a războaielor armate dintre bandele de cartier și a raidurilor poliției. Dar reușea. Și își păstra seninătatea, zâmbind mereu de sub barba albă și stufoasă. Nu mai băuse de ani buni.

„De ce nu încerci să te întorci la familia ta?“, îl întrebase Mora la cantină, după ce-i aflase povestea. „Mi-e prea rușine să le bat la ușă după atâta timp. I-am dezamăgit atunci când aveau mai mare nevoie de mine. Nu pot să apar așa, din senin, și să mă aștept să fiu primit înapoi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E mai bine acum: ei au viața lor, iar eu o am pe a mea.“ Își însoțise cuvintele cu un zâmbet amar. Mai târziu, Mora avea să afle că durerea lui cea mare era că nu mai vorbise cu fiica lui de când era doar o fetiță. Cu toate astea, James știa ce face fata. Obișnuia să zăbovească pe lângă casa familiei, ascuns în așa fel încât să nu-l vadă nimeni; dar el își vedea soția – care îl așteptase ani de zile și, într-un final, își găsise un alt bărbat – și își vedea și fiica, devenită între timp femeie în toată firea, care avea de-acum propriii ei copii. Golul lăsat în sufletul Morei de moartea timpurie a tatălui se îmbina, cumva, cu dorul dureros al lui James pentru fiica lui și din această îngemănare se născuse echilibrul pe care îl căutau amândoi.

Acum, Mora îl salută cu mâna pe bătrânul care mânca ceva dintr-o conservă. El

îi răspunse la salut și se ridică greoi. De fiecare dată când trecea prin cartier, Mora cobora din mașină și schimba câteva cuvinte cu moșul. Nu se temea de oamenii străzii, pentru că îi cunoscuse pe mulți dintre ei la cantina și la adăposturile unde făcuse voluntariat. În timp, se împrietenise cu James. Știa că, de data asta, ar trebui să-și continue drumul, dar nu putea. Ar fi simțit că îl trădează dacă îi refuză scurta conversație obișnuită.

— Mă întorc imediat, îi spuse lui Xerxes, în timp ce trăgea pe dreapta.

— Ești sigură că e bine să mergi acolo? Vin cu tine.

— Și ce facem cu el? întrebă Mora și arătă spre Artabanus, chircit pe banchetă.

— Cred că e atât de speriat, încât nu îndrăznește nici să respire, darămite să fugă, răspunse el, după ce îi aruncă o privire omului. Nu te mișca, nu scoate o vorbă, îi spuse amenințător șefului gărzilor regale.

Omul încuviință frenetic din cap.

Mora ridică din umeri și coborî. Xerxes o luă de mână și porniră împreună spre James. Ca să fie sigură, Mora îl încuiase pe Artabanus în mașină. Când îi văzu că vin spre el, bătrânul negru se fâstâci, frământă conserva în mâini și o lăsă pe jos, până la urmă; apoi, ca și cum n-ar fi știut ce să facă cu ele, își încrucișă brațele într-o poziție nefirească.

— Bună seara, Miss Mora.

Vocea lui, ruginită de ani de băutură și viață grea, tot te ducea cu gândul la zilele bune ale jazz-ului.

— Bună, James. Cum merge treaba? întrebă ea, zâmbindu-i cald.

— Cred că ar putea merge mult mai rău.

Omul nu încerca să braveze. Părea cu adevărat mulțumit de viața lui. Cândva îi spusese Morei că a învățat să accepte că viața și-o făcuse singur, el și nimeni altcineva. „N-are rost să mă învinovățesc pentru asta, Miss Mora. Eu sunt tot ce mi-a rămas pe lume, așa că trebuie să mă înțeleg bine cu mine“, îi spusese el cu ani în urmă.

James îi arunca ocheade curioase lui Xerxes, dar nu îndrăznea s-o întrebe pe Mora cine e. Femeia observă.

— El e un bun prieten de-al meu, James. I-am povestit despre tine și a vrut să te vadă în carne și oase, minți ea.

— Ha, nu-s cine știe ce priveliște acum, nu? râse James, dezvelindu-și gingiile mai mult știrbe.

— Mă bucur să te cunosc, răspunse Xerxes și se înclină în fața vagabondului, de parcă acesta ar fi fost un prinț.

— E bine crescut prietenul tău, ce pot să zic.

James era încântat. Dintr-odată, expresia feței i se schimbă când privi spre stradă. Vuietul sirenelor se auzea de undeva, de foarte aproape.

— Uite la nenorocitul ăla nebun. Ce-o fi în capul lui?

Mora și Xerxes îi urmară privirea și văzură, cu groază, cum Artabanus îngenunchea în mijlocul drumului. O mașină de pompieri tocmai intra pe stradă. Fugiră amândoi spre bărbatul aflat în pericol de moarte și mai apucară doar să-l audă cum striga:

— O, voi, care de foc, mânate de Zarathustra, veniți și luminați-mă cu legea cea adevărată, aici, pe acest tărâm al zeilor!

Carul lui de foc era chiar mașina de pompieri, ale cărei lumini și sirene trebuie să-i fi părut nepământene bietului om, care fu izbit în plin. Nimeni nu putea face nimic. Șoferul nu reuși să oprească la timp, iar Mora și Xerxes nu aveau cum să-l împingă pe Artabanus din mijlocul străzii și din calea pericolului dacă nu voiau să moară ei în locul lui. Mașina opri puțin mai departe și unul dintre pompieri veni în fugă.

— Îmi pare atât de rău!... Dar prietenul dumneavoastră era chiar în mijlocul drumului! Am chemat deja o ambulanță, gâfâi el.

Xerxes era aplecat peste Artabanus și încerca să găsească un semn că omul mai trăia. Nu reuși. Bătăliile îl învățaseră să aprecieze rapid dacă un om era viu sau mort. Pe câmpul de luptă nu ai timp de pierdut încercând să reînvii morții, dar este lipsit de onoare să abandonezi un camarad care încă mai respiră.

— A murit, anunță regele.

— E drept, impactul a fost imens, încuviință pompierul. Dar trebuie să nu ne pierdem speranța și să îi așteptăm pe paramedici.

Realizând că Xerxes era pe punctul de a întreba ce erau aceia și dorind să prevină orice comentarii stânjenitoare, Mora spuse, suficient de tare cât să-l acopere:

— Iubitule, e adevărat că nici măcar nu-l cunoaștem pe omul ăsta, dar tot ce s-a-ntâmplat mi-a făcut foarte rău. Practic, a fost zdrobit chiar sub ochii noștri!

— Deci nu era cu voi? întrebă bărbatul în uniformă.

— Ă, nu, nu l-am văzut în viața mea, răspunse Xerxes.

Din nou trebuie să mă prind din mers. Niciodată nu poți ști încotro i-o ia mintea.

Totuși persanul înțelesese că Mora se gândea pur și simplu să lase trupul lui Artabanus acolo. În fond, probabil că era greu să explici de ce plimbi un cadavru prin oraș. Chiar și în Persia o astfel de faptă era pedepsită aspru.

— Iubitule, dar ești sigur că e mort? Poate că se mai poate face ceva... insistă Mora.

— Știu cum arată un mort. Iar Artab... hm, iar ăsta e cât se poate de mort.

Xerxes fusese cât pe ce să spună în gura mare numele mortului și să se dea de gol.

— Dragul meu, nu mă simt prea bine. De fapt, cred că mi se face rău. Te rog, putem să plecăm acum? Vreau să merg acasă!

Mora părea în pragul leșinului. Juca bine, străduindu-se să-și aranjeze ieșirea din

scenă cât mai rapid, înainte ca oamenii să înceapă să pună întrebări despre Xerxes sau înainte ca el să facă vreo gafă.

— Domnule, cred că e mai bine s-o duceți acasă pe doamna. Nu avem nevoie de martori, pentru că s-a înregistrat totul pe camera de pe bord. O să vreau doar un act de identitate de la dumneavoatră, în caz că Poliția vrea să vă contacteze pentru verificări.

— Luați-l pe al meu, am ieșit doar la o plimbare cu mașina și el nu și-a luat actele, sări Mora.

Pfoai, ce aproape a fost asta...

Câteva minute mai târziu, erau în drum spre casa Morei. Liniștea umplea spațiul dintre ei. Xerxes fu cel care o risipi:

— Ce se întâmplă acum?

— Habar n-am. Alex nu a reușit să-și dea seama dacă moartea într-o altă dimensiune temporală se menține și în cea de origine. Probabil că vom afla atunci când ne vom întoarce la Palat.

Rămaseră tăcuți tot restul drumului. Ajunși acasă, se așezară pe canapea și trecură în revistă evenimentele tragice ale acelei seri.

— Dacă n-aș fi lăsat geamul deschis... Ce tâmpită am putut să fiu! Am blocat ușile, dar...

— Mora, nu aveai de unde să știi că avea să facă ce a făcut. Pe lângă asta, dacă așa s-a întâmplat, înseamnă că așa a fost să fie. Îi venise ceasul, atâta tot.

Of, dac-ai ști... de fapt, el trebuia să te ucidă pe tine, mult mai târziu. Acum, că e mort, cine are habar ce se va întâmpla? Dacă altcineva îi va duce la îndeplinire planul? Cineva despre care nu știm nimic? Istoria s-a schimbat, fără îndoială. Dar cum? Cine știe dacă nu cumva...

— Mora!

— Hă?

— Spuneam că ai nevoie de odihnă. O să ne gândim la asta mâine. E și aceea o zi.

Mvai, Miss Scarlett, ce drăguță sunteți...

Mora zâmbi.

Drept răspuns, cu cel mai firesc gest din lume, Xerxes se întinse pe canapea și își deschise brațele ca s-o primească.

— Vino aici, hai să dormim puțin.

După o scurtă ezitare, Mora acceptă culcușul cald care i se oferea și, în scurt timp, ațipi. El îi ascultă răsuflarea liniștită câteva minute și, în cele din urmă, se lăsă învins de oboseală.

***

— Ce zici că a făcut?!

Alex se holba la ei și nu-i venea să creadă. Spera că nu a auzit bine.

Artabanus a murit?

Mora și Xerxes păreau doi copii pe care îi ceartă un părinte furios. După o tăcere lungă, Regele vorbi:

— Crede-mă, nu putea face nimeni nimic. S-a așezat pur și simplu în fața mașinăriei și totul s-a întâmplat într-o clipită.

Alex se prăbușise pe scaunul de la birou și își așezase capul pe blatul de lemn.

— Alex… începu Mora.

Tânărul ridică mâna, cerând tăcere.

Trecură câteva minute în care nici Mora, nici Xerxes nu îndrăzniră să vorbească sau să se miște. În final, Alex îi privi.

— Bun. Ce a fost a fost. Trebuie să vedem ce urmează. Așa cum știți amândoi, încă nu cunosc consecințele morții într-o altă dimensiune temporală. O să vă trimit înapoi și va trebui să vă lămuriți singuri. Sunt mari șanse ca istoria să fi fost schimbată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 17

Înapoi la Palatul regal, Xerxes și Mora așteptau, nerăbdători, în apartamentele lor. Regele trimisese după șeful Gărzii, iar acum se întrebau amândoi ce veste vor primi. Nu trebui să aștepte prea mult.

— Stăpâne...

Regele aruncă o privire întrebătoare bărbatului care tocmai intrase.

— Trimisesem după șeful tău, nu după un străjer oarecare.

— Știu, Stăpâne, dar am venit eu, pentru că Artabanus nu e de găsit.

Xerxes se încruntă.

— Ce vrei să spui? A anunțat pe cineva că pleacă într-o călătorie?

Străjerul se fâstâci. Până la urmă, răspunse:

— Nu, Stăpâne. Tocmai asta e. Nimeni nu pare să știe unde e. L-am căutat... i-am căutat până și leșul. Nici urmă de el, viu sau mort.

Regele îl dădu afară din încăpere cu un gest. Când rămaseră singuri, se întoarse spre Mora.

— Așadar e mort. Ce înseamnă asta?

Mora ezită, apoi hotărî că singurul lucru corect pe care îl putea face era să-i spună adevărul.

— În regulă. Îți voi destăinui ce ar fi trebuit să se întâmple dacă Artabanus ar fi trăit mai mult. În câțiva ani, te-ar fi asasinat ca să pună mâna pe putere. Din păcate, istoricii nu sunt siguri care îi erau aliații, așa că nu îți pot spune exact pe cine ar trebui să îndepărtezi de la Curte. Na, ți-am zis-o. Dar, acum că Artabanus nu mai e, întregul șir al evenimentelor ar putea fi schimbat. Nu se poate ști dacă o să trăiești până la o sută de ani sau o să fii ucis peste trei săptămâni.

Xerxes măsura cu pași mari încăperea, mângâindu-și barba nervos.

— Deci acum nu mai avem niciun atu în privința comploturilor urzite împotriva mea, îi spuse el Morei, jumătate afirmând, jumătate întrebând.

— Hm, nu prea. Asta dacă nu iei în calcul intuiția mea, răspunse ea, cu un zâmbet timid.

— Să știi că asta e o adevărată bogăție, conchise el, relaxându-se puțin, în sfârșit.

— Va trebui să numești un nou șef al Gărzii.

— Ai dreptate. Poate că ar trebui să-l pun pe...

— De ce nu pe Memucan?

Xerxes o cercetă cu privirea.

— Desigur, îl cunoști mult mai bine decât mine. În fond, eu l-am văzut doar de câteva ori. Dar cred cu tărie că e un om loial și cinstit, explică Mora. Pe de altă parte, mă bazez doar pe intuiție, adăugă ea și se strâmbă în glumă.

Regele se așeză pe o laviță și o cântări îndelung.

— L-am apreciat mereu pe Memucan. De când a murit tatăl meu, el mi-a fost

alături, m-a sprijinit discret, fără să intervină brutal, dar mereu aproape. De fiecare dată mi-a oferit o vorbă bună și un sfat. S-ar putea să ai dreptate.

Îi ceru gărzii de la ușă să-l aducă pe Memucan.

Puțin mai târziu, prințul intra în apartamentele regale. Făcu o plecăciune în fața regelui și a Morei și așteptă să i se spună de ce fusese chemat.

Xerxes se ridică și își reluă pașii prin încăpere în timp ce vorbea.

— Memucan, ai fost mereu aici, la Palat. L-ai servit cu credință pe tatăl meu, Regele Darius, și faci asta și pentru mine.

— Stăpâne...

Memucan îi mulțumi Regelui cu o plecăciune adâncă.

— Nu am terminat. Tatăl meu ți-a dat rangul de prinț. Consider că a fost o cale potrivită prin care familia mea să își exprime recunoștința. Dar vreau acum să-ți dau un alt rang la Curtea mea. Artabanus nu mai este. Garda regală are nevoie de un șef. Cred cu tărie că ești cel mai potrivit să te ocupi de siguranța mea și a Reginei. Ai vrea să-ți iei această răspundere?

Memucan știa că a fi șeful Gărzii Regale însemna să ocupe una dintre cele mai importante poziții de la Palat. În același timp, știa că să aibă grijă ca Regele să fie în siguranță fusese rolul lui neoficial din momentul în care Regele Darius părăsise această lume. Acceptarea noii sale funcții însemna să facă ce făcuse și până atunci, doar că, de data asta, la vedere.

— Stăpâne, ar fi o mare onoare pentru mine! Îți mulțumesc.

— Atunci e stabilit. Din acest moment, ești Prințul Memucan, șef al Gărzii Regale. Le voi dicta scribilor un ordin pe care să-l răspândească în Palat. Poți pleca.

După ce ieși Memucan, Xerxes se apropie de Mora, care privea pe fereastră.

— Ce este?

Îi urmări privirea, dar nu văzu decât obișnuitul furnicar de oameni care se grăbeau în sus și în jos pe străzile din Susa.

— Nimic, răspunse ea. Doar că... Ei bine, doar că îmi vor lipsi toate astea.

Inima lui Xerxes se opri.

— Ce vrei să spui?

— La un moment dat, Alex va găsi o cale de a separa moleculele noastre și de a te trimite de tot aici, unde ți-e locul. Atunci eu nu va mai trebui să rămân.

— Nu va mai trebui, așa e. Dar ți-ai dori asta?

— Da.

Cuvântul îi țâșnise din gură și îi luase creierul prin surprindere. Ochii regelui se măriră, plini de surpriză și încântare. Se apropie și mai mult de ea și îi luă mâna într-ale sale. Atunci mintea Morei se trezi din amorțeală și alte cuvinte reverberară, ca o piatră scăpată din mâna ei, care lovea pereții de marmură:

— ...dar nu pot.

După ce spuse asta, Mora se forță să-l privească în ochi. Își putea vedea propria

îndoială și tortură oglindite în ei.

— De ce?

Din întrebarea lui șoptită răzbătea durerea. Ea își retrase delicat mâinile și se mută la o altă fereastră. Apoi spuse, atât de încet, că el mai mult îi bănui cuvintele:

— Știi că nu pot să trăiesc aici, cu tine, fără să mă mai întorc la vechea mea viață.

Pe de altă parte, tocmai descoperise cu durere că nu era sigură dacă se mai putea întoarce la vechea ei viață fără să-l mai vadă vreodată.

***

Între ei plutea o tăcere stânjenitoare când stăteau în bucătăria Morei la cafeaua de dimineață.

— Știi...

— M-am tot gândit...

— OK, începe tu, cedă Mora, cu un zâmbet timid.

Ce dracu' mi se întâmplă?

Dintr-odată, începuse să se comporte ca o fetiță, ca o adolescentă. Și nu putea pricepe de ce. Sau putea, dar nu voia să recunoască.

Xerxes făcu o pauză, inspiră adânc și vorbi.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus în Susa. Despre faptul că va trebui să revii aici. Înțeleg că a-ți cere să rămâi în Persia ar însemna să-ți cer să renunți complet la lumea ta. Dar, după acest timp petrecut cu tine, simt că te cunosc dintotdeauna. Poate că ești, într-adevăr, o vrăjitoare, așa cum am crezut de la bun început, pentru că acum simt că dacă te-aș smulge de lângă mine ar fi ca și cum mi-aș smulge o bucată de suflet. E prima oară în viața mea când nu pot face nimic ca să obțin ceea ce îmi doresc și nici măcar nu pot consulta Consiliul în această privință.

Mora aproape că uitase să respire. Cu degetele împletite peste buze, se holba la bărbatul din fața ei. Inima bătea să-i sară din piept, tâmplele îi pulsau și avea un gol în stomac.

— Xerxes, eu...

— Nu. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, pe loc. Mai e timp. În fond, Alex nu a găsit modalitatea de a mă trimite înapoi. Cel puțin nu încă. Dar vreau să te gândești la asta. Să te gândești cu adevărat. Și, după ce te vei gândi, poate că vei începe să *simți*. Atunci și numai atunci aștept un răspuns de la tine.

Xerxes se ridică și ocoli masa, către o Mora paralizată. Își înclină capul și, chiar când ea se pregătea să protesteze față de ceea ce credea că avea el să facă, o sărută ușor pe creștet. Apoi ieși în grădină și o lăsă să-și pună ordine în gânduri. Ale lui erau limpezi ca un cristal.

Rămasă singură în bucătărie, Mora aprinse o țigară și sorbi ușor din cană. Cele spuse de Xerxes nu erau o surpriză. În ultimele zile simțise și ea tensiunea care creștea între ei. Dar, ca o proastă, sperase că dacă o ignoră va dispărea. Nu

dispăruse. Iar acum mingea era în terenul ei. Desigur, hotărârea era ușor de luat: el va merge pe drumul lui, iar ea pe al ei. Simplu. Sau...? Ceea ce spusese el era adevărat și din partea ei: să-l smulgă de lângă ea ar fi fost acum ca și cum și-ar fi smuls o bucată de suflet.

Poate că-s de vină nenorocitele alea de molecule încurcate, glumi ea, încercând, fără succes, să se relaxeze. *E tipic pentru tine, Mora, nu? Parcă ai un radar pentru detectarea bărbaților complicați. Dacă e prea ușor, te plictisești. Dar de data asta ai cam sărit calul.*

„Gândește-te. Și când ai terminat de gândit, începe să simți.“ Asta îi spusese.

Dar simt deja. Atâta doar că mă gândesc dacă nu cumva... Ups!

Atunci își dădu seama. Dintr-odată, pricepu ce dorise el să spună. Nu-i cerea să înlocuiască gândul cu sentimentul, ci doar să înlăture acele gânduri care o împiedicau să ia o decizie, care nu o lăsau să înțeleagă ce-și dorea de fapt. Și atunci știu.

Xerxes stătea afară, pe un șezlong, cu Roddie, câinele, culcat la picioare. Era o zi caldă de toamnă și se lăsa impregnat de toate culorile pe care razele de chihlimbar ale soarelui le pictau pe copaci și pe gazon. Un vânt ușor i se juca prin șuvițele lungi și castanii. Dintr-odată, vântul nu mai fu singur în jocul lui. Persanul simți atingerea moale a unei mâini pe creștet și tresări. Se uită în sus și o văzu pe Mora, care se așeză pe șezlongul de lângă el.

— Știu, spuse ea încet.

În ochii ei se citea o hotărâre care îl înfioră.

— Ce anume? Ce este?

— Știu ce vreau. Mai trebuie să văd cum pot obține asta.

Xerxes se îndreptă în scaun și se întoarse spre ea. Îi scrută fața o vreme, tăcut, încercând să vadă ce se află dincolo de atitudinea ei hotărâtă. Într-un final, se întinse și îi luă mâinile în ale lui.

— Ascultă-mă. Ești cel mai prețuit sfetnic al meu. Am încredere în judecata ta, dar numai pentru că ea este dublată de intuiție. Și cred că acest amestec îți va oferi răspunsul corect.

Mora începu să râdă.

— Se spune că cizmarul e mereu desculț. Mă pricep să le dau sfaturi altora, Xerxes. Sunt praf când e vorba să le ascult pe ale mele.

— Chiar și așa, tot am încredere în tine. Nu pot decât să sper că și tu ai suficientă încredere în mine, cât să iei o hotărâre cu inima deschisă.

CAPITOLUL 18

— Ce spuneți, Regina mea?!

— M-ai auzit, Memucan. Vreau să mă înveți să trag cu arcul și să mă lupt cu sabia.

— Dar, Regină, cu tot respectul, astea nu sunt îndeletniciri potrivite pentru o doamnă.

— Cine zice că sunt o doamnă?

Mora îi dărui cel mai drăgălaș zâmbet de care era în stare.

— Îmi pare foarte rău, dar faptul că sunt regină nu mă transformă automat într-o doamnă, știi?

Nu dau doi bani pe eticheta voastră; vreau doar ceva care să-mi țină mintea pe linia de plutire. Disciplinată. Concentrată. Ce poate fi mai bun decât puțină artă a războiului?

În ciuda firii ei liniștite, Mora adora armele. Mai ales pistoalele, dar în Susa nu avea să găsească un poligon de tir sau o armă de calibru 38, așa că trebuia să se descurce cu ce era la îndemână.

Memucan se așezase pe cea mai apropiată bancă pe care o găsise, ca să nu cadă în tufa de trandafiri. Mora culese o floare din tufiș și și-o apropie de nări.

— Deci? Mă înveți? Te rog?

Părea o fetiță care își bate la cap tatăl s-o ducă în parc și să-i cumpere vată de zahăr. Știa că, fiind regină, putea pur și simplu să-i ordone lui Memucan să facă asta, dar voia ca omului să-i placă toată povestea. Și-l dorea ca aliat, nu ca servitor. Bărbatul se frământă puțin, apoi spuse:

— Fie. Dar dacă află Regele...

— Ce să afle Regele?

Vocea lui Xerxes îl făcu pe prinț să sară în picioare și apoi să-și plieze brusc corpul într-o plecăciune adâncă.

— Stăpâne, Regina vrea...

— Mă plictisesc, *dragule*. Am nevoie să fiu amuzată, îl întrerupse Mora, care reușea cu greu să nu râdă.

— Dar sunt atâtea posibilități de distracție la Palat, răspunse Regele.

Se întreba când avea ea timp să se plictisească în cele câteva ore pe care le petreceau aici în fiecare zi.

— De pildă, este jocul de șah la care folosim servitori drept pioni, în grădina de la Răsărit. Nu l-ai încercat niciodată. Apoi mai este...

— Vreau să învăț să trag cu arcul și să mă lupt cu sabia, spuse Mora, sigură pe ea.

Ochii lui Xerxes deveniră două imense piscine albastre.

— Ce?! Dar de ce?

— Pentru că vreau. Și pentru că pot. În plus, cine știe când o să am nevoie de

asta?

Regele o privi pieziș și începu să-și mângâie barba, gânditor.

— Care a fost răspunsul tău, Memucan?

— Eram pe punctul de a spune da, dar dacă nu vrei, Stăpâne...

— Hm, nu prea poți să nesocotești dorințele Reginei tale.

Xerxes zâmbi, ușor amuzat de bietul om, care se simțea încolțit ca un șoarece în cursă.

Memucan deschise gura să vorbească, dar se răzgândi și rămase în picioare, amărât, privind când la unul, când la altul.

— Prea bine, spuse Regele, în sfârșit. O poți învăța pe Regină ceea ce dorește. Dar dacă un singur fir de păr din capul ei...

— Stăpâne, voi avea grijă de Regină. Nu vă temeți.

— Bun! Atunci merg să mă schimb și ne întâlnim pe câmpul arcașilor. Da, prințe?

Încântată, Mora se grăbi spre odăile sale, aproape sărind într-un picior, întrebându-se ce fel de haine i-ar putea aduce Madhara pentru o îndeletnicire atât de neobișnuită.

Nu prea i se potrivește unei doamne. Nu i se potrivește deloc, chicoti în sinea ei.

Din grădină, privirea lui Xerxes o petrecu până când ea dispăru după colonadă. *Parte din sufletul meu.*

***

Mora învăța cu pasiune tot ce ținea de arta războiului. Memucan găsi în ea un elev sârguincios. Ceea ce îi lipsea ca forță fizică, femeia compensa prin agilitate și flexibilitate. Când săgeata ei lovi ținta pentru prima oară, el fu surprins, iar ea încântată. Când Mora reuși, în sfârșit, să pareze atacul lui cu sabia, bărbatul începu să se întrebe dacă nu cumva femeia mai făcuse asta.

— Memucan, te-aș minți eu pe tine?

— Ei bine, Regina mea, vă antrenați doar de numai câteva zile, și totuși iată: trimiteți săgeata direct în inima țintei și îmi parați asaltul ca un soldat.

— Memucan, n-am făcut decât să fiu atentă la învățăturile tale. Mi-ai spus să mă gândesc la arc ca la o prelungire a brațului meu; asta am făcut. E ca și cum săgeata îmi țâșnește direct din minte, prin braț și prin arc, drept la țintă. Nu e chiar așa de greu, odată ce prinzi ideea. Iar lupta cu sabia e aproape ca un dans.

Zâmbea, cu șuvițe de păr negru căzute în dezordine peste fruntea asudată. Se simțea bine. Voia să-și disciplineze mintea și găsise calea perfectă de a face asta.

Madhara fusese oripilată de ideea de distracție a Reginei.

„Stăpână, dar nu se cade“, îi spusese slujnica. „Ce va crede Curtea?“

„Mă doare-n cot de ce crede Curtea, Madhara. Pur și simplu vreau. Ce rost are să mai fiu Regină, dacă nu pot face ce-mi doresc? În plus, Regele și-a dat deja acordul,

așa că membrii Curții pot să tacă dracului din gură.“

Madhara se întrebase dacă nu cumva Regele își pierduse mințile, dar hotărî să se abțină și să facă ce i se cerea. Așa că îi adusese Reginei o pereche de pantaloni largi, împreună cu o tunică ce îi acoperea coapsele, și decisese că acela va fi echipamentul de antrenament al reginei. Mora nu protestase, pentru că straiele erau suficient de confortabile pentru scopul lor.

Xerxes asistase la pregătire, dar păstrase distanța. Nu voia s-o stânjenească, însă era curios în legătură cu progresele ei. Fu uimit să descopere cum încet, dar sigur, grația înlocuia neîndemânarea în felul în care mânuia sabia. Desigur, era o armă mai ușoară decât cele folosite în luptă; totuși, mânuită cum trebuie, putea produce răni adânci. O dată, Akhan i se alătură și priviră lecția împreună.

— Stăpâne... Iartați-mă, dar uneori nu-mi vine să cred că au trecut doar câteva săptămâni de când am luat-o de pe stradă și am adus-o aici de-a curmezișul șeii.

Xerxes zâmbi, fără să-și ia ochii de la Mora, care încerca să-l blocheze pe Memucan cu sabia.

— Știu, Akhan. Știu. În cea mai mare parte a timpului, nici mie nu-mi vine să cred. Am senzația că a fost cu mine – adică aici – dintotdeauna. Acum nu-mi mai pot imagina să trăiesc fără ea.

Mora îi reperase pe cei doi bărbați și acum venea spre ei, cu sabia în mână, ștergându-și cu mâneca sudoarea de pe față. Strălucea.

— Stăpâne, Akhan... ce faceți aici?

— Ne uităm la tine cum devii războinică, zâmbi Xerxes.

— Regină, sunteți chiar talentată, spuse Akhan.

Mora părea încântată.

— O, mulțumesc. Stăpâne, ai vrea să mi te alături cândva? Ar fi distractiv.

— Să mi te alătur? Cum adică?

— Adică să-l înlocuiești pe Memucan. O să ne jucăm frumos împreună. Ce zici?

Xerxes nu știa ce să răspundă. Oare exista un protocol care să-i interzică Regelui să poarte, în joacă, o luptă cu Regina? Habar n-avea. Și chiar dacă nu exista o astfel de regulă, cum avea Curtea să privească asta?

Precaut, întrebă:

— Regina mea, ești sigură? În fața întregii Curți? Îți dai seama, sper, că dacă facem asta toată lumea va dori să privească. În fond, este ceva nemaipomenit.

— La fel a fost și prezența mea în Consiliu, și totuși cerul nu s-a prăbușit, murmură ea.

— Lasă-mă să mă gândesc și îți voi spune. Presupun că nu aștepți un răspuns astăzi, mârâi el.

— Ei, nu neapărat, dar aș fi fericită dacă ai accepta.

Mora îl privi în ochi cât putea de inocent și îi zâmbi cu toți dinții. Știa că așa nu dă greș niciodată. Nici acum nu dădu.

— Prea bine. Când vei fi stăpânit arta luptei, atunci vom... hm... ne vom întrece.

Cu asta, Regele se întoarse pe călcâie și merse în odăile sale, întrebându-se ce l-a apucat să accepte o asemenea idee nebunească și blestemându-și noua slăbiciune, care îl împiedica să-i spună *nu* acestei femei.

***

— Vorbești serios?

— Oamenii spun că, în general, sunt o persoană destul de serioasă, îi răspunse Mora lui Xerxes, cu buzele mijind a zâmbet.

Îl urmase în odăi, după ce se împrospătase și își schimbase hainele.

— De ce ar vrea Regina Persiei să învețe cum să mânuiască arme? Asta e treabă de bărbat.

— La fel și problemele de Stat, și totuși... În plus, nu e ca și cum aș încerca să devin comandantul armatei persane sau ceva.

Se ridică de pe jilțul ei și începu să se plimbe prin încăpere.

— Știi ceva? Nu fac decât ce mi-ai spus tu să fac.

Privirea lui pierdută îi arăta că omul habar n-avea la ce se referă.

— Ce ți-am spus *eu* să faci?

— Ei, nu chiar cu cuvintele astea. Oricum, mi-ai spus că ar trebui să simt, mai degrabă decât să gândesc. Am înțeles în sfârșit ce ai vrut să spui. Voiai să dau la o parte orice gânduri nefolositoare care m-ar împiedica să văd clar principala problemă. E ca în cazul săgeții și al țintei. Cât timp îți tremură mâna, e imposibil să nimerești. Nu fac decât să-mi stabilizez mâna. A, exercițiile cu sabia sunt doar de distracție, totuși.

Îi făcu cu ochiul.

— Îți stabilizezi mâna, spui? o întrebă Xerxes, pe gânduri.

Ea încuviință din cap.

— Deci când vei reuși să trimiți toate săgețile în inima țintei voi putea să aștept răspunsul tău? întrebă el, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei.

Mora îi susținu privirea și încercă să-și controleze vocea.

— Credeam că o săgeată rătăcită a lovit deja inima unei ținte, deși nu am intenționat niciodată să se întâmple așa, se aventură ea.

El râse și dădu din cap.

— Chiar nu poate omul să scoată un răspuns limpede de la tine, așa-i?

***

Admantha aflase că Regina era ucenica lui Memucan într-ale luptei.

De ce face asta? Oare a înnebunit? Și de ce permite Regele așa ceva? Oricum, recenta apropiere de arme a Reginei ar putea fi în avantajul meu... Dacă s-ar întâmpla un accident? Un teribil, fatal accident? Unul care s-o ucidă pe ea sau pe Rege... Sau

poate pe amândoi. Va trebui să mă gândesc bine la asta. Nu am voie să dau greș. Nu din nou.

Un zâmbet răutăcios i se lăți pe față. Luă pocalul și îl ridică în cinstea unui partener invizibil, înainte de a sorbi zgomotos o gură de vin. Sunetul dezgustător reverberă în încăperea goală.

CAPITOLUL 19

Mora și Xerxes stăteau împreună în living; ea încerca să urmărească un film, iar el mima interesul pentru oamenii micuți care se mișcau pe ecranul plat. Din când în când, ea îl privea cu coada ochiului și vedea că se uită prin televizor. În cele din urmă se întoarse spre el:

— OK. Ce ai?

— Mă întrebam... În vremurile astea, fetele sunt învățate să se lupte?

— Da.

— Da?!

— Păi, da. De ce?

— Tu ai primit o astfel de pregătire?

— Nu. Cred că nu m-am gândit niciodată că ar fi cazul. Oricum, în școala generală îi băteam de-i zvântam pe băieții care se luau de mine.

— Aha.

Xerxes tăcu.

— Hai, scuipă semințele, îi spuse ea.

Privirea lui nedumerită o făcu să-i explice.

— Adică spune-mi ce te sâcâie.

— Te-am văzut cum mânuiești sabia. Mi-ai spus că e doar pentru amuzament. Atunci, cum de...

— Așa cum i-am explicat și lui Memucan, pentru mine e ca un dans. Desigur, încerc să nu uit că nu e o situație de viață și de moarte. Nu fac decât să mă joc cu Memucan, așa cum mă voi juca și cu tine.

— Un dans? se încruntă el.

— Da. Ori de câte ori ne luptăm cu săbiile, îmi cânt o melodie în gând. Îmi potrivesc pașii și mișcările după ea. E mult mai ușor așa.

Îi făcu cu ochiul.

— Ah!

Expresia lui siderată o făcu să izbucnească în râs.

— De ce arăți atât de nefericit?

— Mă gândeam că, în vremea mea, totul e foarte clar pentru fiecare, încă de la naștere. Se presupune că bărbații muncesc și luptă, iar femeile sunt menite să aibă grija casei și să le poarte copiii. Dar în zilele astea... totul pare straniu și complicat.

— Chiar este, încuviință Mora. Dar tocmai de aceea e și mai frumos. Când te naști, nu știi ce te așteaptă, indiferent de sex. S-ar putea să ajungi un ratat, care trăiește la marginea societății, sau să capeți faimă și recunoaștere în întreaga lume. Totul depinde de tine. Și de puțin noroc.

— S-au schimbat multe din epoca mea. *Oamenii* s-au schimbat. Mult.

— Oamenii se schimbă tot timpul, repetă Mora cuvintele pe care i le mai spusese

nu demult.

— Sper ca *tu* să nu o faci, zise el, într-un fel atât de deschis, că părea să-și poarte sufletul în palme.

— Sper să o fac, îi răspunse Mora.

CAPITOLUL 20

Lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine pentru Admantha. Regele și Regina anunțaseră că invitau Curtea la un nou joc, unul nemaiauzit. Un joc la care aveau să participe doar ei doi: o luptă cu sabia și o întrecere de tras cu arcul. Mora îl convinsese pe Xerxes că era mult mai bine să invite pe toată lumea și să facă spectacol, decât să încerce în zadar să păstreze secretul, dar să fie spionați de toți curtenii. Nu foarte hotărât, Xerxes acceptase în cele din urmă. Prințul uneltitor nu avea prea mult timp să urzească un plan, dar, chiar și așa, reuși. Plăti un arcaș din Garda Regală, ca acesta să fie de serviciu în ziua întrecerii. Nevăzut, omul trebuia să tragă două săgeți din turnul său de pază: una pentru Mora și una pentru Xerxes. Era printre cei mai buni arcași din Gardă, dar avea o slăbiciune pentru aur. Admantha îi dăduse mulți galbeni și îi promisese încă pe-atât după ce își făcea treaba. Acum, în soarele dimineții, prințul se așeză sub un baldachin, lângă alți membri ai Consiliului. Își umbri ochii cu mâna și privi în sus, spre turn. Arcașul era acolo. Apoi privi în jur, zâmbi și înclină ușor capul, în semn de salut pentru ceilalți curteni care stăteau sub baldachinele aranjate pe fiecare latură a terenului de antrenament, în așteptarea Regelui și a Reginei. Cu toții erau curioși. Unii o admirau pe Regină pentru îndrăzneală, alții o acuzau că încearcă să submineze autoritatea Regelui. Mai erau și cei pe care îi amuza ideea că o femeie vrea să bată un bărbat cu armele lui. Indiferent de motivele care îi aduseseră acolo, toți curtenii se adunaseră în jurul țarcului. Chiar și servitorii își lăsaseră treburile pentru o vreme și, din spate, încercau să zărească ceva din câmpul de întrecere.

***

— Tot nu știu cum m-ai convins să fac asta, spuse Xerxes, pe când stăteau în odăile regale.

— Te-am rugat pur și simplu, chicoti Mora și suflă un mic nor de fum de țigară. Hai, relaxează-te un pic, o să fie distractiv. O să mă distrez și eu, și tu, și curtenii...

— Mora, sunt rege, nu saltimbanc.

— E adevărat, ești rege. Asta înseamnă că poți fi orice vrei să fii. Nimeni nu-ți poate lua asta.

Stinse țigara și sări în picioare. Xerxes părea atât de sfâșiat de propriile îndoieli, încât îi venea să-l sărute. Îl luă de mână și îl forță s-o privească.

— Xerxes, e în regulă. Poți să faci orice. Ești Regele Tuturor Lumilor. Și-acum hai să ne jucăm.

***

— Măriile lor, Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor, și Regina Mora!

Anunțul amplifică murmurul mulțimii. Toți ochii erau ațintiți pe ușile Palatului,

de unde trebuia să iasă cei doi. Și ieșiră.

Regele purta pantaloni largi, despicați până aproape de coapsă, pentru a-i da libertate de mișcare. De sub ei se zăreau cizmele înalte din piele moale, iar bustul îi era acoperit cu o cămașă de zale aurite. Mijlocul îi era cuprins într-un brâu lat, tăiat din piele groasă.

Însă ținuta Morei fu cea care făcu mulțimea să suspine de uimire, pentru că nu era cu mult diferită de a regelui. Și ea purta pantaloni despicați, cizme ca acelea pe care le avea Regele și, peste cămașa albă de in fără mâneci, în locul vestei de zale avea un corset din piele groasă care îi sublinia silueta.

Cei doi se opriră în vârful scărilor, salutară mulțimea, apoi porniră spre câmpul de întrecere. Fiecare avea propriul scutier – doi băieți, copleșiți de onoarea care li se făcea. Mora și Xerxes intrară în țarc, unde îi întâmpină Memucan.

— Sunteți siguri că vreți să faceți asta? îi întrebă el, ușor îngrijorat.

— Vaaaaiii... ce drăguț, parcă ești mama!

Mora râse și îi puse mâna pe umăr.

— Ne jucăm doar. Nu suntem la război.

— Memucan, mi-am dat cuvântul. Sigur că o voi duce la capăt, adăugă Xerxes.

— Atunci noroc și... să vă distrați!

Acestea fiind spuse, prințul și totodată șeful Gărzilor Regale ieși din țarc și își ocupă locul de sub copertină, chiar lângă Admantha, neștiutor în privința planurilor pe care le avea vecinul său pentru cei doi protejați ai lui.

Începură cu trasul cu arcul. Fiecare dintre ei trebuia să tragă zece săgeți. Cel care reușea să trimită cele mai multe săgeți în centrul țintei avea să fie declarat câștigător. Începu Regele. Scutierul lui îi înmână arcul și săgeata. În vreme ce întindea coarda arcului, prin minte îi alergau o sumedenie de gânduri.

Oare ar trebui să fiu generos și s-o las să câștige? Sau asta ar însemna să mă fac de râs? Dar dacă nu se cade să înfrâng o femeie? Oh, o să trag cât pot de bine și o s-o tratez ca pe orice alt om cu care m-aș lua la întrecere.

Se îndreptă, ținti și trase. Săgeata ajunse exact unde trebuia. Întinse mâna spre scutier, ca să primească o nouă săgeată. Apoi alta. Și alta. Toate săgețile sale atinseră centrul țintei. Când termină, se plecă în fața Morei, apoi în fața mulțimii. Cu toții ovaționau. Cu un zâmbet larg și ochii strălucind de mândrie, Mora se apropie de el și-l îmbrățișă.

— Îți mulțumesc, îi șopti ea la ureche.

El o împinse ușor în spate și îi cercetă circumspect fața, în căutarea oricărui semn de zeflemea.

— Pentru ce?

— Pentru că mă tratezi ca pe un egal.

Mora se apropie de mijlocul terenului. Scutierul ei îi înmână arcul și îi puse

săgeata în mână.

Pot să fac asta. Dacă a avut încredere în mine cât să nu rateze dinadins, n-am voie să-l dezamăgesc.

Trase. Trimise săgeata direct în inima țintei. Următoarea se înfipse mai spre margine, dar tot nu rată. A treia ateriză aproape de ea. Când termină, cele mai multe săgeți erau mai mult sau mai puțin la țintă. O singură săgeată ricoșase dintr-o alta și zăcea, învinsă, pe pământ.

Mora se înclină în fața lui Xerxes și apoi a mulțimii, așa cum făcuse și el. Oamenii o ovaționară și pe ea. Imitând ce făcuse ea mai devreme, Xerxes o luă în brațe.

— Te-am tratat așa cum meriți, îi șopti el.

În vreme ce scutierii înlăturau țintele de pe câmp, Memucan se ridică de pe locul lui și le făcu semn Morei și lui Xerxes să se apropie de gardul din lemn care împrejmuia terenul.

— Cum m-am descurcat, profesore? îl întrebă Mora, în joacă.

— Mai rău decât puteai, răspunse el, prefăcându-se aspru. Dar minunat, adăugă repede, de teamă că Mora nu va sesiza gluma.

Într-adevăr, fața ei se lumină când el își încheie astfel fraza.

— Chiar e talentată, Memucan. Poate că ar trebui să-i cer să mi se alăture în luptă, glumi Xerxes și îi făcu femeii cu ochiul.

Scutierii terminaseră cu pregătirile și acum stăteau lângă gard, ținând pe brațe săbiile celor doi. Xerxes îi privi și se întoarse să-și ia rămas bun de la păzitorul și prietenul său.

— Ei bine, Memucan, avem o întrecere de terminat.

— Așa e, Stăpâne.

Memucan își reluă locul de lângă Admantha, care devenea tot mai agitat pe măsură ce se apropia clipa.

Mora și Xerxes își luară săbiile și scuturile de la ajutoare. Arma Morei era aceeași pe care o folosise la antrenamente, ceva mai scurtă decât cele ale soldaților, cu un mâner împodobit și o lamă îngustă. Xerxes ceruse să i se aducă sabia pe care o folosea mereu când se antrena cu prinții sau cu orice soldat care dorea să-și măsoare priceperea cu a Regelui. Și scuturile erau diferite. Al ei era mai mic, menit să se potrivească brațului de femeie. Ambele scuturi purtau emblema regală a leului de aur înaripat.

Regele și Regina Persiei stăteau pe câmpul de bătaie, față în față, măsurându-se din priviri, cu săbiile și scuturile pe poziții. Din nou, Xerxes era chinuit de întrebări și îndoieli despre felul în care putea să-și împace dorința firească de a o proteja pe femeia din fața lui, cu motivul pentru care se aflau, de fapt, acolo.

Să atac pur și simplu? Așa cum aș face cu un bărbat? Sau să aștept să facă ea prima mișcare? Of, de ce oi fi acceptat să mă bag în așa ceva?

Din fericire, Mora fu cea care îi rezolvă dilema. Țâșni spre el și îi trezi instinctul de luptă. Bătălia începu. Mulțimea privea, cu răsuflarea tăiată, cum cei doi suverani dansau unul în jurul celuilalt, iar vârful săbiilor lor mângâia, din când în când, hainele adversarului, înainte de a fi respinse de fierul scutului. Deși prins în dansul sălbatic al luptei, Xerxes fu surprins să descopere cum era să te angajezi într-o luptă cu o femeie. Acolo unde un bărbat ar fi răspuns cu rezistență și și-ar fi menținut poziția, ea ceda și îl lăsa pur și simplu să se prăbușească sub propria forță. Asta îl făcu să-și folosească puterea mai atent și s-o înlocuiască cu meșteșug.

E chiar mai distractiv să te lupți cu o femeie, se gândi Xerxes.

Ca și a lui, pielea Morei strălucea de sudoare, de la frunte până la coapsele care se întrezăreau la anumite mișcări prin tăieturile pantalonilor, făcându-le pe femeile din mulțime să suspine scandalizate, de fiecare dată. Părul i se desprinsese din cocul strâns pe care Madhara i-l împletise cu atâta artă și acum îi acoperea umerii, ca un văl dens și creț.

În cele din urmă, rezistența ei se dovedi a nu fi pe măsura Regelui, care o încolți și începu să-i împingă în jos sabia cu a lui. Mora simțea că nu mai rezistă mult, dar cumva reuși să se furișeze ca un șarpe afară din strânsoare, pe sub brațul bărbatului. Imediat ce făcu această mișcare, o săgeată o lovi în șale. Ricoșă din pielea groasă a corsetului și îi căzu la picioare. Fără să-și dea seama ce s-a întâmplat, Mora simți lovitura și îl privi surprinsă pe Xerxes.

A înnebunit? De ce dracu' m-a lovit pe la spate? Doar nu e ca și cum...

Nu apucă să-și termine gândul, că o altă săgeată atinse razant creștetul Regelui, când el se aplecă. Văzuse săgeata care ricoșase din trupul Morei și încerca să o ridice. Din fericire pentru el, gestul îl făcu pe arcaș să rateze din nou. Nu-i trebui lui Xerxes decât o fracțiune de secundă ca să priceapă ce se întâmpla, așa că o înșfăcă pe Mora și își folosi scutul ca să se apere amândoi.

— Memucan! *Memucaaan!*

Era o disperare în vocea lui pe care mulțimea nu o înțelegea. Oamenii nu realizau ce se întâmplă, de ce se oprise spectacolul atât de abrupt. Toți în afară de Admantha murmurau nedumeriți.

Când o nouă săgeată ricoșă din scutul lui, Mora înțelese și ea, în sfârșit, ce se întâmpla. Își ridică propriul scut, încercând să-și acopere capul, și se răsuci în așa fel încât ajunse spate în spate cu Regele. Memucan veni alergând.

— Stăpâne, ce...

Întrebarea lui rămase neterminată, pentru că atunci carnea îi fu sfâșiată de o săgeată care îi străpunse pieptul. Horcăi și căzu la pământ. Femeile începură să urle de groază, iar bărbații săriră în picioare, dorindu-și să intervină cumva, dar neștiind exact ce se întâmplă.

Dintr-odată, un urlet de agonie sfâșie zarva și un trup căzu greu în țărâna de la picioarele turnului. Era arcașul pe care Admantha îl plătise ca să-i ucidă pe Rege și

pe Regină. Fusese înjunghiat de moarte și împins tocmai de sus. Imediat după ce căzuse prima săgeată, Akhan observase de unde venea. Nevăzut, urcase în turn și îl lovise din spate pe arcaș, chiar când acesta din urmă îl ținteа din nou pe Rege. Apoi îl împinsese pe bărbat peste balustrada balconului, ca să se asigure că nu avea să supraviețuiască.

Mulți alergară spre bărbatul căzut. Unii doar se ridicară de pe locurile lor, încercând să vadă ce se petrecea. Un singur om nu se clintea. Era Admantha. El nu trebuia să se ridice ca să știe cine era mortul. Știa că dăduse greș din nou. Lipsa lui de reacție nu trecu, însă, neobservată. Akhan nu părăsise balconul arcașului și încerca să detecteze orice gest care putea părea nelalocul lui. Îi fu destul de simplu să remarce un om nemișcat în mijlocul unei mulțimi agitate. Își întipări asta în minte și începu să coboare din turn.

Pe câmp, de îndată ce înțeleseră că pericolul trecuse, Mora și Xerxes alergară la Memucan. Trăia încă, pentru că săgeata pătrunsese doar sub omoplat, fără să rănească vreun organ vital. Xerxes îi chemă pe scutieri ca să-l ajute să care rănitul în Palat. Îl duseră direct în apartamentele regale, urmați îndeaproape de Mora. Băieții îl așezară cu grijă pe podeaua de marmură, pe un covor moale, și plecară.

— Trebuie să-l ducem la un doctor bun, spuse Mora.

— Avem cei mai buni doctori aici, la Palat. Ei vor ști ce trebuie făcut.

— Nu, trebuie să-l ducem la un spital. A pierdut mult sânge și are nevoie de o operație și de transfuzie.

Văzând privirea albă din ochii lui Xerxes, Mora adăugă:

— N-avem timp de explicații. *Trebuie* să facem asta! Îl luăm cu noi.

— Îl luăm? Ce vrei să spui? Să-l luăm în timpul tău?

— Da. E singura lui șansă de supraviețuire. Inima încă îi pompează sânge în vene, dar în curând nu va mai avea mare lucru de pompat.

CAPITOLUL 21

Înapoi în laborator, Alex căzu în genunchi.

— Ce mama dracului e *asta*? Întâi aduci oameni din trecut care ajung să moară aici, iar acum îi aduci gata morți? Ai înnebunit, în paștele mă-sii?

— Nu avem timp și nu e mort. Trebuie să-i fac rost de un chirurg, spuse Mora, în vreme ce Xerxes așeza trupul inert al lui Memucan pe o masă de laborator.

— Și o să intri pur și simplu la Urgență cu un bărbat îmbrăcat așa și căruia îi iese o săgeată din spinare? Fără acte, fără nimic? Pur și simplu?

— Nu, n-o să fac așa ceva. O să sun pe cineva care o să se ocupe de asta. Îți aduci aminte că am lucrat la un film cu mafioți? Ei, mereu îmi fac documentarea. Dacă pot, o fac chiar de la sursă.

Ochii lui Alex se făcuseră cât cepele. Mora zâmbi:

— O să-ți spun doar că acum sunt amică cu familia Saldini. Ei își au propriul chirurg; practic, au nevoie de un doctor *în* casă, nu doar *de* casă, având în vedere domeniul lor de activitate.

Le făcu cu ochiul lui Alex și lui Xerxes și ieși cu telefonul la ureche și țigara în mână.

— Bună, Jimmy. Fii atent, doctorul tău poate să mă ajute cu ceva? Un prieten de-al meu a avut un accident și nu pot să-l duc la spital, știi cum e...

Alex nu mai auzea continuarea conversației. Se întoarse spre Xerxes.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Cineva a încercat să ne omoare pe amândoi. Au tras mai multe săgeți și una dintre ele l-a lovit pe Memucan.

— Văd că o aperi exemplar!

Alex era furios.

— Am adus-o înapoi nevătămată, nu?

Xerxes începea și el să-și piardă răbdarea.

— Ascultă, Alex, așa cum am mai spus, tot ce-mi doresc este ca ea să fie vie și nevătămată. Dar și Mora trebuie să mă lase s-o apăr, să am grijă de ea, așa cum un bărbat ar trebui să facă pentru femeia pe care...

— Îi *iubesc* pe Saldini!

Mora se întorsese.

— Jimmy mi-a spus că chirurgul va ajunge aici cam în jumătate de oră. Trebuie să ne asigurăm că lui Memucan nu-i scade temperatura până atunci, spuse ea, și acoperi rănitul cu o pătură.

— Ce o să-i zici când o să înceapă să pună întrebări?

— Alex, e inconștient acum, iar după aceea va fi sedat. Nu vor fi întrebări. Cel puțin nu din partea lui. Dar când ne întoarcem în Susa, o să am eu niște întrebări de pus.

Doctorul ajunse mai repede decât se așteptau. Avea o trusă chirurgicală completă și o geantă frigorifică în care erau mai multe pungi cu sânge din toate grupele. Era plătit să nu pună întrebări cu voce tare; totuși nu putu să nu se întrebe ce fel de șaradă era asta la care asista fără voie. Erau trei oameni îmbrăcați în costume de epocă, iar unul dintre ei avea o săgeată artizanală înfiptă în spate. Asta nu semăna deloc cu obișnuitele urme de glonț și de cuțit pe care era chemat să le rezolve. Oftă și își împinse gândul undeva în străfundul minții. În fond, lipsa curiozității era cea care îi plătea facturile.

Testă grupa de sânge a lui Memucan și începu să-i hrănească venele cu sânge proaspăt. Rana era adâncă, ceea ce provocase o hemoragie puternică, dar era reparabilă. Medicul se apucă de treabă, sub privirea șocată a lui Xerxes. Mora îl trase delicat pe persan afară din cameră și îl duse în biroul lui Alex. Îl forță să se așeze pe un scaun, îngenunche în fața lui și îi luă mâinile într-ale ei.

— Ascultă-mă, știu că zilele din urmă au fost primele din viața ta de adult când ai simțit că nu controlezi nimic. Înțeleg și respect asta. Aș vrea să-ți pot spune că totul va reveni la ce era. Dar nu pot. Nici eu nu dețin controlul și asta mă cam sperie, pentru că sunt învățată să-mi mân singură caii. Nu putem decât să sperăm că totul va fi bine. Pentru fiecare dintre noi. Sau pentru amândoi. Și Memucan va fi bine. Am încredere în doctorul pe care l-ai văzut. A adus atâția oameni înapoi dintre morți, încât ar trebui să i se spună Vrăjitorul sau ceva.

Xerxes o privi lung și nu spuse nimic.

— Ce e? Am zis ce nu trebuia?

— Uneori e înspăimântător.

— Ce anume?

Tăcu preț de câteva clipe. Apoi spuse:

— Singura persoană care putea vedea în mine era mama. Când eram copil și, mai târziu, un tânăr bărbat, îmi era imposibil să o mint. Sau să-i ascund ceva. Vedea prin mine. În orice clipă, știa ce simt și ce gândesc. Mereu am crezut că e singura persoană din lume care poate să facă asta. Până acum. Asta e înspăimântător. Aproape că mă simt ca și cum cineva ar trăi în mintea mea.

Mora râse și se așeză pe birou. Își aprinse o țigară și îl privi ușor amuzată.

— Nu trăiesc în mintea ta. Dar m-am obișnuit să fiu atentă la oamenii din apropierea mea. Uneori, mai atentă chiar decât la mine. Sunt obișnuită să privesc în afară. Tu, în schimb, ai obiceiul de a privi înăuntru. Mereu te gândești la o groază de lucruri și ai fost învățat că, rege fiind, nu e treaba ta să te prinzi ce gândește toată lumea, în afară de cazul în care are legătură cu Imperiul. Ai fost *antrenat* să nu-ți pese de sentimentele oamenilor. Te-ai însurat cu o femeie pentru că era pradă de război, în pana mea!

Xerxes râse.

— Niciodată nu m-am gândit la Vashti ca la o pradă, dar e un punct de vedere

interesant.

Își petrecură noaptea la laborator, verificând, pe rând, starea lui Memucan. Alex plecase acasă înainte ca operația să se termine, iar ei doi rămăseseră acolo, să-l îngrijească pe rănit. Medicul îi lăsase Morei mai multe doze de sedativ pe care să le folosească pentru ca Memucan să nu aibă dureri și să doarmă liniștit până când aveau să se întoarcă în Susa.

Dimineața, cei doi folosiră baia laboratorului ca să se împrospăteze, iar Mora ieși după croissante și cafea. Când reveni și Alex, toți trei se așezară să ia micul dejun astfel încropit.

— Deci, ce aveți de gând să faceți acum? întrebă Alex.

— Trebuie să aflu, odată pentru totdeauna, cine se află în spatele acestor lucruri. Oricine ar fi, e limpede că e chitit să mă omoare cât mai repede și nu se va da în lături de la nimic. Probabil că ne-a întors împotrivă una din gărzi, de vreme ce săgețile veneau dinspre un turn de pază. Dar trebuie să aflu cine a dat ordinul.

Mora oftă.

— Am o bănuială... Va trebui s-o verific atunci când ne întoarcem.

***

La Palat, Mora îi dădu instrucțiuni clare Madharei în privința îngrijirilor pe care trebuia să le acorde rănii lui Memucan. Nu mai erau necesare sedativele, așa că îl lăsară să se recupereze treptat. Când se răspândi vestea că Regele și Regina s-au trezit, Akhan veni să-i vadă.

— Stăpâne, Regina mea... Am tot încercat să vă găsesc după atac. Aș fi vrut să vă fi găsit mai repede. Trebuie neapărat să vă spun ceva: am observat un lucru ciudat după ce l-am doborât pe arcașul care încerca să vă ucidă.

Mora fugi la Akhan și îl îmbrățișă strâns și îndelung.

— Îți mulțumim atât de mult! Ne-ai salvat viața, știi asta, nu?

Cuvintele și izbucnirea de afecțiune din partea Morei îl făcură pe uriaș să se emoționeze, așa că nu putu decât să-și coboare, timid, privirea.

— Era singurul lucru pe care îl puteam face... Din păcate, nu l-am întrebat pe arcaș cine l-a pus să facă asta. Nu aveam în gând decât să-l împiedic să mai tragă o săgeată. Totuși, am observat ceva după aceea. Un singur om a rămas așezat la locul lui, fără să se clintească. Acel om este Prințul Admantha.

Ți-am spus eu? se putea citi pe fața Morei, atunci când se întoarse spre Xerxes.

— Într-adevăr?

În vocea Regelui clocotea furia.

— Admantha? Ar trebui să pun să fie spânzurat. Sau mai rău.

— Și să faci ca tot restul Consiliului să te urască și să comploteze la înlăturarea ta pentru că ești un rege despotic? Nu ai nicio dovadă.

Lui Xerxes nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Desigur, nu te aștepți să stau și să nu fac nimic. Nu din nou. Uite unde am ajuns...

— Nu. De data asta *noi* vom avea asul în mânecă. Sau în ureche, dacă vrei. Avem nevoie de un spion în odăile lui Admantha.

Akhan credea că pricepe încotro bate regina.

— Avem câteva fete tinere și foarte frumoase în harem, aduse din teritoriile cucerite. Poate că Regele va fi îndeajuns de generos încât să o ofere pe una dintre ele în dar prințului. Ea ar putea fi spionul nostru, spuse, cu un zâmbet strengăresc.

— Nu! sări Mora, înainte ca Xerxes să apuce să deschidă gura.

— De ce nu? întrebară la unison cei doi bărbați surprinși.

— În primul rând, pentru că nu-mi place ideea de a oferi femeile ca pe bomboane. Apoi, cum dracu' poți să ai încredere să pui o fătucă să-l spioneze pe Admantha? Chiar te aștepți să-ți fie loială ție, Xerxes, omului care a transformat-o într-o sclavă de harem? Adică... pe bune?

Încurcat, Akhan tăcu.

— Și atunci? Pe cine sugerezi să folosim ca spion? întrebă Xerxes.

— Va trebui să discut cu Madhara ca să mă hotărăsc, dar cred cu tărie că ea va fi în măsură să ne recomande un servitor sau o servitoare de încredere. Cineva care va ști să se facă indispensabil prințului. Care va deveni mâna lui dreaptă și urechile noastre.

***

Mora avu o discuție extrem de interesantă cu Madhara. O așeză lângă ea, luară împreună sorbeturi și ceru să fie pusă la curent cu toate bârfele care circulau la Palat în legătură cu Prințul Admantha. La început stingheră – cum putea să stea jos lângă Regină și să bârfească așa cum ar face-o cu prietenele ei? –, Madhara îi spuse Morei că prințul era disperat după putere și bani și că refuzase sistematic orice potențială mireasă care îi fusese prezentată, pentru că nu voia să fie abătut de la unica lui țintă: aceea de a câștiga tot mai multă putere, de a se apropia tot mai mult de Rege. Sau de Tron. Exista, însă, un singur lucru care îl încetinea în drumul său: o suferință a oaselor. Evita pe cât posibil să călărească și să se antreneze pentru luptă. Oricare dintre aceste îndeletniciri pe care curtenii le găseau plăcute erau extrem de dureroase pentru el. Chiar și efortul minim de a sta în picioare timp de câteva ore în Sala de Consiliu aducea după sine zile de agonie.

— Despre ce fel de durere vorbești, Madhara?

— Din câte am auzit, Stăpână, e vorba de spinarea lui. Atunci când îl lovește, nu poate nici să se aplece, nici măcar să meargă, așa de rău îl doare.

Aș vrea să-i pot aduce un chiropractician drept spion, se gândi Mora.

Madhara continuă:

— Tatăl meu avea același neajuns, odihnească-se în pace, dar norocul lui era că

sora mea, Sholeh, îl îngrijea mereu.

Ochii Morei se aprinseră.

— Sora ta? Cum adică?

— Păi, știe să aline durerea de oase. Apasă, trage și împinge și e ca și cum ar lua suferința cu mâna.

— Unde e sora ta?

— Aici, la Palat. E spălătoreasă.

Morei îi venea să țopăie de bucurie.

— Nu i-ar plăcea să devină slujnica unui prinț?

Madhara o privi, neîncrezătoare.

— Madhara, o să fiu cinstită cu tine. Am nevoie să aduc pe cineva în preajma Prințului Admantha. Cât se poate de aproape. Cineva care să-l spioneze și apoi să vină să-mi spună totul. Am motive să cred că prințul unelteşte să-l omoare pe Rege. Și că se ocupă cu asta de ceva vreme, împreună cu Artabanus. Cel din urmă a dispărut, dar nu înseamnă decât că Admantha e și mai îndârjit acum. Dacă aș reuși s-o pun pe sora ta să lucreze pentru prinț, dar să-și țină ochii larg deschiși și urechile pâlnie în vreme ce-i îngrijește spatele, ar fi perfect. De fapt, ar trebui să-ți povestească ție, ca eu și ea să nu fim văzute împreună. Nu vreau ca Admantha să bănuiască ceva. Dar trebuie să fiu sigură că pot avea încredere în Sholeh așa cum am în tine.

— Stăpână, suntem la fel. Mă pun chezașă pentru ea.

— Bun. Uite cum vom face...

***

Ceva mai târziu, Mora intră în odăile Regelui. Strălucea.

— Dragul meu *soț*, știai că unul dintre prinții tăi are spinarea praf?

— Ah?

— Da. Bietul prinț Admantha face eforturi supraomenești să stea în picioare la Consiliu ore în șir. După care abia se mai poate mișca. Tocmai de aceea cred că ar trebui să găsești un pretext ca să convoci Consiliul cât de curând posibil.

Xerxes o privi circumspect și ușor dezamăgit.

— *Asta* e soluția ta? Să-l torturăm pe Admantha obligându-l să stea în Consiliu?

Mora râse.

— Deloc. Va suferi atât de mult, încât te vei simți vinovat că l-ai supus la un asemenea chin și îi vei trimite o slujnică. Una care știe cum să-i aline durerea din oase. Știu tocmai femeia potrivită. E și o foarte bună ascultătoare. Și, cel mai important, e sora Madharei.

Fu rândul lui Xerxes să râdă. O luă în brațe pe Mora și o sărută pe frunte.

— E bine că lupți *pentru* mine, nu *împotriva* mea.

După asta, Mora mersese să vadă ce face Memucan.

— Te-ai trezit, spuse, dăruindu-i un zâmbet cald bărbatului care zăcea pe laviță.

— Da, Regina mea.

Vocea lui, de obicei puternică, era acum slabă și ezitantă.

— Nu încerca să vorbești, Memucan. Odihnește-te și întremează-te. Am nevoie să fii din nou pe picioare, încă nu l-am învins pe Rege în luptă. Am fost întrerupți de idiotul care ne-a atacat. Deci trebuie să reluăm întrecerea.

Rănitul încremeni. Privirea oripilată din ochii lui o făcu pe Mora să râdă cu poftă.

— Glumesc, Memucan. Poate că nu-l voi învinge. Dar am nevoie de tine sănătos, orice ar fi, bine? Și eu, și Regele, așa că apucă-te de treabă.

— Regina are dreptate, să știi.

Vocea lui Xerxes, venită din spatele ei, o făcu pe Mora să tresară.

Tare mi-aș dori să existe mai multe uși pe aici.

— Stăpâne, vă cer iertare, dar nu mă pot ridica să vă întâmpin cum se cuvine. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după ce am fost lovit.

Slavă Domnului!, își spuse Mora.

— Te-a îngrijit unul dintre cei mai buni vindecători din lume. Ne-a încredințat că vei fi bine.

— Știți cine a făcut asta?

— Trebuie să găsim dovezi. Dar avem bănuielile noastre, răspunse Regele și le făcu semn servitorilor să plece.

De îndată ce rămaseră singuri cu Șeful Gărzilor, vorbi din nou:

— Memucan, lucrurile sunt foarte grave. Se pare că omul din spatele întregii povești este nimeni altul decât Admantha.

— Ce?!

Uitând de etichetă și, mai ales, de propriile răni, Memucan puse frust întrebarea și încercă să se ridice. Durerea ascuțită însă îl făcu să se strâmbe și să se așeze la loc.

— E adevărat, confirmă Mora.

Apoi îi spuse, pe scurt, ceea ce știau până la acel moment și care le era planul. Lui Memucan pur și simplu nu-i venea să creadă că bărbatul care stătuse lângă el la întrecere, atât de calm și de liniștit, era de fapt creierul din spatele încercării de a-i ucide pe Rege și Regină. Omul care îl sfătuia pe Rege în Consiliu. Omul care jurase credință Regelui. Omul care...

— ...dar trebuie să te prefaci că totul este bine, Memucan, îl avertiză Mora. Nu trebuie să bănuiască nimic, altfel tot planul nostru se duce de râpă.

Omul încuviință, privind în gol la peretele din fața lui. Simțea că întreaga lui lume – una clădită pe o temelie puternică de onoare și loialitate – se prăbușește încet.

CAPITOLUL 22

Membrii Consiliului șușoteau între ei, întrebându-se de ce îi convocase Regele așa, din scurt. Ce putea fi atât de important încât trebuia să se întâlnească neîntârziat?

Întrebările lor aveau să primească răspuns curând: Regele și Regina intrară în Sala Consiliului și își ocupară locurile.

Xerxes așteptă ca zumzetul să se stingă și apoi spuse:

— A trecut ceva vreme de când nu am mai verificat cheltuielile Palatului împreună cu voi. Știu că de obicei fac asta singur; citesc listele aduse de scribi și pun adnotări. Dar în ultima vreme am observat mai multe nepotriviri și îmi doresc mult să aflu părerea voastră.

Se opri și le așteptă reacția.

Membrii Consiliului nu știau ce să creadă. Oare Regele glumea? Credeau că au fost chemați să li se comunice începerea unui război sau ceva asemănător, când colo fuseseră chemați de urgență ca să vorbească despre o turmă în plus care nu apărea în pergamente? Nu îndrăzneau să-l întrebe pe Rege dacă vorbește serios, dar pe fețele lor uimirea se vedea de la o poștă.

Xerxes răspunse întrebării nerostite:

— Știu, vă întrebați de ce v-am chemat pentru o chestiune atât de măruntă. Deși nu pare, însă, este ceva extrem de important. Vorbim mereu despre visteria Imperiului. Iar asta este bine. Dar cum putem îmbunătăți situația generală dacă nu începând cu micile detalii? La aritmetică oare nu este greșit rezultatul final dacă nu suntem atenți la un mic simbol? Oare nu se duce de râpă întreaga socoteală din cauza unei greșeli minuscule, aparent nesemnificative? De asta vă cer să lucrăm împreună azi și să corectăm toate greșelile din scripte.

Ignorând privirile uluite ale bărbaților, cu un gest, Xerxes invită un aprod să înceapă citirea pergamentelor. De fiecare dată când ceva nu suna cum trebuie, îl oprea și discuta chestiunea cu Consiliul.

Trecură mai bine de două ore și Mora îl observa atent, dar discret, pe Admantha. Acesta își tot muta greutatea de pe un picior pe altul, ba chiar făcu câțiva pași prin sală. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, fața începu să i se schimonosească, în vreme ce durerea din șira spinării devenea tot mai ascuțită.

Femeia își ascunse un zâmbet și se concentră la ce citea aprodul. Mai aveau de trecut prin foarte multe cifre. Cum era unul dintre principalii membri ai Consiliului, Admantha nu putea cere voie să plece. Până la finalul discuțiilor, urma să fie cuprins de dureri vecine cu agonia. Sholeh avea să devină îngerul lui păzitor.

***

— Stăpâne, a fost o zi obositoare pentru toți membrii Consiliului. De ce nu le

oferiți un banchet, ca să se desfete și să sărbătorească faptul că toate greșelile au fost îndreptate, ba chiar visteria palatului a ieșit pe plus? întrebă Mora, chiar la finalul Consiliului, cu voce destul de ridicată cât să audă toată lumea.

— Regina mea, este o idee excelentă, spuse Xerxes și îi aduse mâna la buze.

Apoi se adresă Consiliului:

— În seara asta, Regina și cu mine vă invităm pe toți la un ospăț. Am muncit mult azi și meritățm să sărbătorim.

Admantha era palid ca moartea, iar încheieturile degetelor i se albiseră de cât strânsese balustrada lojei sale. În vreme ce toată lumea se îndrepta spre ușă, el se apropie de Xerxes și Mora și mormăi cu un glas din care răzbătea durerea:

— Stăpâne, Regina mea, mă tem că nu voi putea să mă alătur Măriilor voastre la această sărbătoare.

— Prințe, ce anume pe lumea asta te-ar putea face să-ți refuzi regele? întrebă Xerxes, încruntat.

După o scurtă ezitare, Admantha răspunse:

— Stăpâne, nu... nu mă simt bine. Încerc să nu răspândesc vorba, dar trebuie să vă spun, ca să nu credeți că sunt rău intenționat sau nesupus. Spatele meu este bolnav. Iar acum mă face să plătesc pentru că am stat multe ore în picioare acolo, în Consiliu. Vă implor, nu gândiți rău despre mine, dar îmi este pur și simplu imposibil să vin la banchet.

— Înțeleg. Ești învoit, atunci. Nu ți-am știut beteșugul, regret că te simți rău.

Xerxes îl salută, apoi îi făcu semn Morei să iasă din sala de Consiliu și o urmă, ținând-o de talie.

Iar Oscarul merge la Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor, pentru rolul principal în „Cum să zdrobești vertebrele lui Admantha“, gândi Mora, în vreme ce se străduia să nu izbucnească în râs.

Mai târziu, în acea seară, pe când Curtea se pregătea de ospăț, Sholeh intră în odăile lui Admantha aducând în mână o scrisoare de la Rege. Xerxes scrisese:

Prințe,

Mă simt răspunzător pentru că te-am silit să stai în picioare vreme de multe ore astăzi în Sala de Consiliu și ți-am înrăutățit beteșugul. E adevărat, nu am știut de el. Totuși, ca o dovadă a aprecierii ce ți-o port, te rog să accepți slujnica ce ți-o trimit.

Mi s-a spus că este o adevărată vindecătoare și că mâinile ei au puterea de a înlătura durerea ca prin farmec. Sper că asta va ajuta la însănătoșirea ta.

Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor

La început agasat – Admantha nu suporta să aibă pe nimeni în preajmă când era

bolnav – prințul acceptă în cele din urmă serviciile lui Sholeh. Femeia îl puse să se întindă pe burtă și începu să lucreze pe coloana lui îndurerată. O oră mai târziu, Admantha deja se simțea mai bine. Îi ceru femeii să devină slujnica lui, doar a lui. Vindecătoarea lui. Așa cum fusese instruită, Sholeh îi mulțumi pentru onoarea pe care i-o făcea și acceptă. Rotițele din planul Morei se puneau în mișcare.

***

La ospăț, Xerxes și Mora erau așezați unul lângă celălalt, sorbeau vin din cupele lor de aur și făceau conversație cu mesenii. Oricât de mult le lipsea Memucan, știau că omul avea nevoie să-și recapete forțele. Regele și Regina mai aveau foarte puțin până când trebuia să meargă înapoi în L.A., dar era musai să știe dacă planul lor funcționase. Printre zâmbete politicoase și schimburi de fraze superficiale cu vecinii de la masă, Mora o căuta din ochi pe Madhara, prin sala de ospețe. Din când în când, Xerxes o privea întrebător și, ori de câte ori ochii lor se întâlneau, ea îi făcea semn că nu. Nu, servitoarea încă nu apăruse. Chiar când se pregăteau să părăsească banchetul și să meargă în odăile regale, Madhara se ivi din spatele unei coloane. Așteptă ca privirea Morei s-o găsească, apoi îi zâmbi și dădu din cap. Reușiseră. Acum aveau un spion în imediata vecinătate a lui Admantha.

CAPITOLUL 23

În drum spre casa Morei, cei doi rămaseră tăcuți o vreme, încercând să-și dea seama cum ar putea folosi puterea proaspăt dobândită asupra prințului uneltitor. Xerxes fu cel care rupse tăcerea:

— Știi, mă gândeam... Acel biet idiot, Artabanus, era înspăimântat de ideea că suntem zei. Chiar eu însumi te credeam vrăjitoare la început. Ce ar fi dacă ai folosi vrăjitoria și ca să-l sperii pe Admantha?

— Cum adică vrăjitoria? Vrei să-l transform pe nemernic în șoarece sau ceva? Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta. Aș putea, totuși, să-i dau un șut magic în boașele princiare dacă mă mai calcă mult pe nervi!

Cuvintele care ieșiră de pe buzele Morei erau într-o asemenea antiteză cu înfățișarea ei feminină, încât Xerxes izbucni în râs.

— Nici nu m-aș fi așteptat la mai puțin. Dar știi ce vreau să spun. Ce ar fi dacă, prin mijloace pe care alții le-ar crede vrăjitorie, l-am face să mărturisească uneltirea și ne-ar da și numele complicilor săi? Atunci aș avea un temei să-l pedepsesc și să scap odată de șarpele ăsta veninos din Palat.

— Asta am putea face, dar, totuși, avem nevoie de ceva de la care să putem porni. Ai puțină răbdare ca Sholeh să ne dea măcar câteva frânturi de informație, iar apoi voi putea începe să-mi prepar fiertura vrăjitorească pentru Admantha. N-ar trebui să avem mult de așteptat. Din câte am înțeles, e nerăbdător să te vadă dispărut din calea lui. Și pe mine la fel, dacă stau să mă gândesc. În acest moment, mă vede ca pe scorpia care i-a dat deja de două ori planurile peste cap.

— *Scorpia*?

Xerxes credea că nu a auzit bine.

Mora râse și își adună gândurile ca să-i predea încă o lecție de argou modern Regelui Tuturor Lumilor.

***

Noaptea se așternea peste Los Angeles. Regele persan și americanca stăteau în livingul ei, cuibăriți pe canapea, ca un cuplu obișnuit. Doar că nu erau nici un cuplu, nici obișnuiți.

— Știi, mă tot întreb cum am ajuns aici, spuse Xerxes, mângâind absent brațul Morei.

— Păi... simplu. Eu m-am bazat pe creierul lui Alex, el s-a bazat pe tehnologia modernă și cu toții ne-am dus pe copcă.

El chicoti.

— Nu, nu la asta mă referem. Cum am ajuns... *aici*. Stau cu tine aici, așa cum aș sta cu femeia *mea*, doar că nu am avut niciodată parte de acest fel de intimitate cu nicio femeie cu care am fost *intim*.

Mora zâmbi și se lipi de el.

— Poate că nu ți-ai acordat niciodată timp să-ți cunoști femeile cu adevărat. Cine știe? Poate că ar fi ajuns să-ți devină cele mai bune prietene. Dar tu te-ai însurat cu prada de război, nu mai știi?

El dădu din cap, zâmbind.

— Nu o să-mi dai pace niciodată cu asta, așa-i?

— Ntț.

— Și ce e prostia asta despre prietenia cu o femeie?

— Nu e o prostie. Uite, eu și Alex, de exemplu...

— Hai, lasă, am văzut eu cum se uită la tine...

— Mănânci rahat și o știi și tu. Alex mă iubește. Eu îl iubesc. Dar niciodată nu am văzut unul în celălalt altceva decât un bun, cel mai bun prieten. Și-ar da viața ca s-o salveze pe a mea și eu aș face la fel pentru el, dar asta nu înseamnă că i-aș trage-o. Ieșim împreună, stăm de vorbă, ne îmbătăm, îmi povestește despre nefericirile lui și eu despre ale mele. Chiar suntem prieteni, Xerxes. Prieteni.

— Ai dreptate. N-aș putea niciodată să-i vorbesc soției mele despre chestiuni de inimă. Chiar dacă ar fi din trecut.

— Ai iubit vreodată o femeie, Xerxes? Nu s-o dorești, nu s-o vrei. S-o *iubești*. Să ai sentimentul ăla aparte atunci când o privești pe *ea*. Ca și cum te-ai scufunda și ea ar fi singurul pai de care te poți agăța ca să faci diferența între viață și moarte. Ca și cum ea ar fi cea care te poate izbăvi sau pierde. Ca și cum nu a existat nimic înainte de ea, iar ce ar putea veni după dispariția ei te înspăimântă.

Cred că asta simt acum, gândi el. Își drese glasul și vorbi:

— Nu, nu cred că am simțit asta. Am fost învățat că femeile există fie pentru distracție, fie ca să ne poarte în pântece fiii. Nu am pus niciodată la îndoială această învățătură. Probabil că n-am avut timp să fac asta.

— Pentru distracție *sau* ca să vă poarte fiii? De ce nu ambele? OK, nu răspunde la asta. Hai să le luăm pe rând. Femeia care a încercat să te înjunghie, concubina...

— Avishan?

— Wow, tot e bine că i-ai reținut numele, se strâmbă Mora. Da, Avishan. Ai iubit-o?

— Cred... cred că nu.

— Dar ce ai simțit pentru ea?

— Era o femeie frumoasă, avea un trup minunat... Femeile din harem o învățaseră tot ce trebuia să știe ca să aducă plăcere unui bărbat. Mă bucura compania ei, avea o voce plăcută, era o dansatoare talentată... dar nu, nu cred că am iubit-o.

— Și Vashti? OK, n-o să mai spun despre ea că era pradă de război, zâmbi Mora. Ce sentimente aveai pentru ea? În fond, era soția ta.

— Ți-am mai spus: era educată, vorbea bine, era o femeie frumoasă, începusem

să țin la ea, dar...

— Dar nu țineai la ea destul cât să n-o repudiezi.

— Asta scria în Protocol. Nu mi-a fost ușor s-o fac, să știi.

Mora ridică din umeri.

— Poate... Oricum, am o veste pentru tine.

— Ce?

— Dacă îmi amintesc corect, sunt soția ta. Fie și numai formal. Și tocmai mi-ai povestit lucruri despre care cred că se potrivesc foarte bine într-o conversație purtată de doi prieteni foarte buni. Deci, ce să vezi? Chiar se poate, până la urmă, să fii foarte bun prieten cu o femeie.

— Ia, stai așa... E adevărat că ești soția mea, dar...

— Dar nu sunt și femeia ta?

— Păi...

Xerxes era confuz. I se întâmpla des în ultima vreme și nu era deloc plăcut. Era adevărat, Mora era soția lui. Sentimentele lui pentru ea deveniseră tot mai puternice, dar nu o putea privi ca pe femeia lui. Oare putea? Niciodată nu încercaseră să... Un lucru era sigur: avea o manieră de a-l face să se deschidă ca nimeni altcineva.

Oare de ce mă străduiesc atât să privesc în el? E un defect profesional sau ceva mai mult? De ce dracu' m-ar interesa ce părere are un rege antic despre ceva? Of, idioato, nu te mai minți, ești îndrăgostită până peste cap și, oricât ai încerca s-o negi, evidența te lovește peste ochi.

— Ascultă, tot vinul ăla de la banchet a început să mi se urce la cap. Nu crezi că ar trebui să considerăm încheiată această seară și să vorbim mâine, când vom avea mintea mai limpede? întrebă Xerxes.

Ea încuviință din cap. El o sărută de noapte bună, o strânse mai tare în brațe și ațipi. Dintr-odată, Mora fu complet trează. Sărutul de noapte bună al lui Xerxes îi aterizase pe buze. Iar senzația fusese atât de naturală, încât o înfiorase. Zâmbi în sinea ei și își cuibări capul pe brațul lui.

Ce dracu' fac?

La Palatul regal din Susa, Prințul Admantha se plimba prin grădină. Zâmbea și se bucura de soare, de parfumul florilor și de ciripitul nenumăratelor păsări care își aveau cuiburile în copaci. Simțea că a renăscut. Noua lui slujnică, Sholeh, făcuse minuni cu oasele lui îndurerate. Niciodată nu găsise un leac atât de eficient pentru spinarea lui beteagă. Și încercase tot ce aveau spițerii de oferit. Spatele îl durea mereu, orice ar fi făcut. Dar mâinile acestei femei erau fermecate. Era și o prezență plăcută. Tăcută, umilă, mereu atentă doar la ce avea de făcut. Nu semăna cu ceilalți servitori, mereu curioși și iscoditori. Era minunată. De fapt, chiar îi ceruse să vină în odaia lui seară de seară și să-i aline bietele oase chinuite. Îi lua durerea și îl ajuta să

se odihnească mai bine. Acum avea mai multă energie ca să se concentreze pe principalul lui țel: tronul Persiei. Și, după un somn bun de noapte, chiar ticluise un nou plan: Regele avea să sufere un teribil accident de călărie. Xerxes iubea caii și îi plăcea să se ia la întrecere cu curtenii săi. Desigur, era un călăreț experimentat și antrenat. Dar accidente se pot întâmpla oricui. Până la urmă, în curse mor începătorii și maeștrii, nu? Admantha râse de unul singur și se așeză pe o bancă. Avea să petreacă o zi de relaxare.

CAPITOLUL 24

Zilele trecură una după alta, aducând rutina cu care Mora și Xerxes se obișnuiseră de-acum: jumătate de zi în L.A., cealaltă jumătate în Susa. Mora devenise o prezență obișnuită în Sala Tronului, în ciuda dezaprobării inițiale a unora dintre membrii Consiliului. Dar, în cele din urmă, chiar și cei mai conservatori dintre ei începuseră să-i accepte nu doar prezența, ci și judecata. Erau cauze în care Regele îi cerea părerea, ea cântărea lucrurile, apoi spunea cum vede situația. În Consiliu, vocea ei se făcea auzită chiar mai des decât în Sala Tronului. Aproape toți, în afară de Admantha, se împăcaseră cu ideea că în Consiliu era prezentă o femeie, ba chiar una care vorbea răspicat. Servitorii țineau la ea, pentru că nu ridica niciodată vocea la ei, iar mâna cu atât mai puțin. Madhara ciripea ca o vrabie toată ziua și era încântată să aibă grijă de Stăpâna ei – spre exasperarea Morei, femeia nu încetase niciodată s-o numească așa. Memucan își revenise aproape complet și își reluase locul, atât în Consiliu, cât și în fruntea Gărzii Regale, iar lucrurile păreau să fi intrat într-o rutină pașnică la Palat. Doar că nu era deloc așa.

Într-o zi, Madhara intră alergând în odăile Morei.

— Stăpână! Stăpână!

Mora era la fereastră – modul ei preferat de a-și petrece timpul la Palat – și privea, absentă, roiul de oameni care se grăbeau pe străzile din Susa, în vreme ce fuma o țigară. Aproape că se înecă cu fumul.

— Iisuse, femeie, ce s-a întâmplat?

— Stăpână... Sora mea...

Slujnica gâfâia și încerca în zadar să-și recapete suflul. Mora aruncă țigara afară și o apucă pe Madhara de umeri.

— Ce e? A pățit ceva?

— Nu, Stăpână. Aseară l-a auzit pe Prințul Admantha pe când vorbea cu unul dintre băieții de la grajduri. Îi spunea ceva despre un amestec de ierburi care ar putea face un cal să înnebunească.

— Să înnebunească? În ce fel? Într-un fel care să-l facă să alerge ca nebunul și să câștige cursa, ori într-un fel care să-l facă să-și ucidă călărețul?

— Prințul spunea că, pur și simplu, calul ar începe să sară și să se ridice în două picioare și ar rupe-o la fugă, ca turbat.

— Înțeleg. Deci e o încercare de a scăpa de cel care călărește animalul, atunci.

— Cred că da, Stăpână. M-am gândit... m-am gândit cât de mult îi place Regelui să călărească și...

— Ai făcut bine, Madhara. Îți mulțumesc. Și mulțumește-i și surorii tale din partea mea. Uite, ia asta!

Mora alese câteva monede din aur dintr-un săculeț și i le puse femeii în palmă.

— Cumpără ceva frumos pentru amândouă, bine?

Madhara păru jignită.

— Stăpână, doar știți că nu e nevoie să...

— Știu. Tocmai de-aia. E plăcerea mea să-ți răsplătesc loialitatea. Nu poate fi cumpărată, dar poate și trebuie să fie răsplătită. Te rog, Madhara, spune-i lui Sholeh să încerce să afle când plănuiesc să dea ierburile alea calului Regelui. Știu că face curse în fiecare săptămână, dar trebuie să știu exact, înțelegi?

Slujnica încuviință și se retrase.

Deci vor să-i dopeze calul... Cred că am un antidot pentru asta. Mora se strâmbă și își reluă locul de la fereastră. Aprinse o nouă țigară și suflă fumul afară, în aerul fierbinte, în vreme ce pe fața ei frumoasă se lățea un zâmbet de copil pus pe șotii.

***

Mora și Xerxes erau din nou în laboratorul lui Alex. Ea le spusese celor doi bărbați care era noul plan al lui Admantha și acum puneau la cale propriul scenariu.

— Dar ce vor să folosească? E important de știut, ca s-o putem neutraliza, spuse Alex.

— Madhara a zis că sora ei n-a auzit asta.

Mora răspunsese cu ochii la ecranul telefonului.

— Aha! Cred că am găsit ceva. Voi folosiți ceai verde? îl întrebă pe Xerxes.

— Unii supuși din teritoriile de Est l-au adus în Susa, dar nu e foarte răspândit. De ce?

— Pentru că am căutat pe Goog... ăăă... am căutat și am descoperit că, uneori, li se dă ceai verde cailor care sunt lipsiți de energie, apatici, blegi. Poate că o soluție mai concentrată chiar ar face un cal să înnebunească, așa cum a spus Admantha. Oricum, trebuie să avem în vedere că planul lor nu este să omoare animalul. Cred că, mai degrabă, ar vrea să-l transforme într-un ucigaș neștiutor și involuntar. Așa că ar trebui să ne gândim, la rândul nostru, să-i dăm ceva care să-l calmeze.

— De ce să nu folosești un alt cal decât cel pe care călărești de obicei? îl întrebă Alex pe Xerxes. Sunt sigur că aveți mulți cai buni la Palat.

— Sigur că aș putea face asta. Dar așa n-aș putea niciodată să-l dau în vileag pe viermele ăla ucigaș.

Mutra nedumerită a lui Alex o făcu pe Mora să explice:

— Îți aduci aminte reacția lui Artabanus când a ajuns aici? Cum a crezut că suntem zei? Ei, închipuie-ți cum ar reacționa Admantha dacă aș juca rolul unei vrăjitoare! Cum ar fi dacă Xerxes ar încăleca pe calul lui preferat, animalul ar începe să se cabreze și să lovească cu picioarele și atunci aș apărea eu, care aș liniști și îmblânzi armăsarul cu puterea magiei pure? E? Atunci i-aș arunca în față prințului tot ce știu despre uneltirile lui. Dacă e să-mi amintesc un minimum de psihologie din școală, ar trebui ca el să fie copleșit de teamă și vinovăție și să mărturisească tot.

Ca prin farmec!

Pe fața lui Alex se citea clar „săraca, a luat-o razna“. Mora continuă.

— Desigur, singura magie pe care o voi folosi va fi o doză de tranchilizant ascunsă undeva în faldurile rochiei mele. Când calul o să se calmeze și o să înceapă să toarcă sau să facă ce fac caii când sunt fericiți, o să mă gândesc la ceva impresionant și vrăjitoresc de aruncat în ochii publicului și mai vedem atunci. Sunt destul de sigură că Admantha va fi acolo. Se simte mult mai bine datorită lui Sholeh și va dori să-și vadă planul pus în practică.

— De unde o să iei tranchilizantul? întrebă Alex.

Mora nu spuse nimic. Doar îi zâmbi drăgălaș și bătu, teatral, din gene.

Alex așteptă răspunsul ei și, când realiză despre ce era vorba, făcu ochii mari și ridică mâinile, ca și cum s-ar fi apărat.

— Nu, nu, nu! Doar nu te aștepți să te ajut cu asta, spuse.

— Haide, Alex, nu fi naspa! Savanții nebuni, prietenii tăi de la centrul de cercetare a comportamentului animal ar fi bucuroși să te ajute *pe tine*. În fond, le-ai putea spune că ai un unchi care crește cai în Lassen și că un armăsar agresiv îi face necazuri. Na! E doar o minciună nevinovată. E un preț mic pentru o viață salvată.

Mora știa că prietenul ei era îngrozit de ideea de a minți sau de a înșela, de a face orice lucru necuvenit. Alex nu luase în viața lui nici măcar o amendă de circulație. De aceea încercase să insiste pe faptul că mica lui minciună avea să salveze o viață. Și funcționă.

— În regulă. O s-o fac. Dar nu înseamnă că o să mă simt și bine cu asta, OK?

Mora țopăi și își îmbrățișă strâns prietenul.

— Mulțumesc, Alex! spuse ea și îi dădu un sărut lung pe obraz.

Sărutul pe care Xerxes i-l dăduse ei, cu multe seri în urmă, nu fusese niciodată adus în discuție. Nici de Mora, nici de persan. În dimineața care urmase, femeia începuse să se întrebe dacă nu cumva Xerxes făcuse asta automat, fără să se gândească neapărat la ce face. Exact ceea ce Xerxes nu voia ca ea să creadă. Fusese dinadins.

Poate că ar trebui să-mi reînnoiesc declarația, gândi el.

***

— Stăpână.

Mora era în grădina haremului, exact pe banca unde avusese loc prima întâlnire cu Regele Persiei. Se întoarse spre Madhara, care îi șoptise numele.

— Da?

Fără să spună un cuvânt, slujnica îi făcu semn s-o urmeze înăuntru. Femeia se ridică și intră în Palat. Madhara o conduse chiar în odăile ei. Odată ajunsă acolo, Mora le făcu semn servitorilor să plece. Când cele două femei rămaseră singure, ea se așeză pe un taburet și așteptă ca slujnica să vorbească.

— Stăpână, Sholeh mi-a spus că vor să-i dea ierburile calului în câteva zile.

— Asta înseamnă că îl vor pe Rege mort la cursa de săptămâna asta.

Înspăimântată, Madhara își repezi mâinile peste gură.

— Stăpână, n-ar trebui să spuneți asemenea lucruri. Aduce ghinion să...

— Draga mea, singurul lucru care aduce ghinion e să stăm degeaba și să așteptăm să se întâmple, spuse Mora zâmbind. Așadar, veștile pe care mi le-ai adus nu înseamnă decât că avem foarte puțin timp pentru pregătiri.

— Îl veți preveni pe Rege ca să schimbe calul în ziua cursei, Stăpână?

— Nu, Madhara. Voi face ceva și mai bun. Stai să vezi!

Slujnica observă o schimbare în ochii Morei. Obișnuita căldură din ei fu alungată de o întunecime scânteietoare care nu anunța nimic bun pentru cel care era în centrul planurilor ei. Așa cum făcuse și Akhan, Madhara începu să simtă că Mora chiar era o creatură trimisă de zei să-l apere pe Rege.

CAPITOLUL 25

Alex făcuse rost de tranchilizantul pentru cai. Îi modificase concentrația și acum o cantitate foarte mică ar fi fost suficientă ca să adoarmă animalul. Puse substanța într-o seringă hipodermică și i-o înmână Morei.

— Poftim, o să fie mai lejer fără pușcă.

Îi făcu cu ochiul.

— Îți mulțumesc mult, Alex. Știu că nu ți-a fost ușor să-i minți pe băieții ăia, dar, crede-mă, înseamnă enorm.

— Ei, până și savanții tocilari o ard periculos din când în când. Următoarea infracțiune gravă pe care o voi comite ar putea fi să calc pe iarbă.

Mora râse. Felul în care Alex glumea, mereu cu o mină serioasă, o amuza de fiecare dată.

— Deci cum vom face asta, Mora? întrebă Xerxes.

Se plimba prin biroul lui Alex, oprindu-se din când în când să studieze dispozitivele și cablurile înșirate la tot pasul.

— Păi... Tu ar trebui să faci exact ce ai face în orice zi obișnuită de curse. Doar asigură-te că te urci pe cal cât mai aproape de pistă. Și, la primul semn că animalul o ia razna, descalecă și asigură-te că oamenii te aud spunând că ceva nu e deloc în regulă cu calul. De acolo preiau eu... cu vrăjile mele.

— Bun. Să sperăm că va funcționa și că toate astea chiar ne vor ajuta să scăpăm de Admantha odată pentru totdeauna.

— Va funcționa. Trebuie să funcționeze, spuse Mora. *Nu poți să mori acum. Nu așa se termină povestea noastră, dacă se va termina vreodată.*

***

În odăile regale, Mora și Xerxes se pregăteau pentru cursă. Regele purta haine țesute din in subțire, în culoarea nisipului din deșert. Avea un turban în aceeași culoare, cu un văl scurt care atârna la spate, menit să fie tras și folosit ca o acoperitoare pentru gură, astfel încât călărețul să nu se înece cu praf. Nu purta niciun giuvaer, în afară de o centură lucrată, împodobită cu pietre prețioase.

Mora era conștientă de faptul că, pe jumătate, personajul „vrăjitoarei“ era construit din costumație. Așadar, era învești mântată în negru din cap până-n picioare. Avea o tunică lungă, fără mâneci, și șalvari. Capul și trunchiul îi erau înfășurate într-un șal negru făcut din cel mai fin văl de in. Vălul nu acoperea nimic, dar contribuia la mister. Ca de obicei, purta bijuterii masive din argint, dar de data asta unele încrustate cu bucăți mari de onix negru. Kohl-ul folosit cu generozitate în jurul ochilor dădea privirii ei o întunecime grea. Pentru ca apariția ei la cursă să fie cu adevărat dramatică, îi ceruse lui Akhan să-i pregătească o superbă iapă neagră.

— Participați la cursă, Regina mea?

Akhan fusese surprins, deși aproape nimic din ce făcea această femeie nu-l mai suprindea acum.

— Nu, deșteptule, dar închipuie-ți asta: eu – o siluetă învești mântată în negru, cu vălurile fluturând în vânt, călare pe un splendid cal negru. Văzându-mă, n-ai crede că am venit să-ți iau sufletul cel nemuritor?

Akhan râsese.

— Regina mea, s-ar putea să nu mai fie nevoie să-l spânzurăm; poate că va muri pe loc, de groază.

— Mulțumesc... cred, răspunsese ea, chicotind.

Acum, în odăile regale, Xerxes simți cum un fior îi coboară pe șira spinării când o privi.

— Spune-mi, ești sigură că nu ești vrăjitoare, nu?

Mora râse.

— De ce? Sar scântei din mine sau ce?

— Nu, dar la cum arăți azi... Nu știu, pe mine m-ai fi păcălit.

Femeia se apropie de el și îi cuprinse talia cu brațele, în vreme ce îl privea în ochi.

— Cu siguranță nu încerc să te păcălesc. Nu-i nevoie s-o fac. Pot să fiu eu însămi în prejma ta, nu-ți aduci aminte?

— Și eu, în preajma ta.

Se priviră, zâmbind. Erau cuvintele rostite în bucătăria Morei, în L.A. Părea că totul se întâmplase cu secole în urmă. Nimic nu se schimbase de atunci. Nu în privința asta. Dar amândoi trecuseră prin alte schimbări, unele care îi aduseseră în acest punct. În punctul în care începeau să înțeleagă că timpul și spațiul nu erau altceva decât mici denivelări în calea lucrurilor care erau menite să se întâmple.

***

Akhan o ajută pe Mora să încalece pe Neg'An.

Lucrurile ar trebui să meargă ca unse astăzi, de vreme ce numele calului pe care călăresc este Destin Bun.

Odată urcată în șa, Mora mângâie coama mătăsoasă a iepei și își trecu palma peste părul ei negru și lucios. Animalul, unul foarte blând, după spusele lui Akhan, părea să fie făcut doar din mușchi înnodați, care vibrau, așteptând să elibereze energia pe care o țineau prizonieră.

Încet, Mora mână calul spre pistă. Avea să-l aștepte pe Rege acolo. Pe măsură ce se apropia de numeroșii curteni care anticipau începerea întrecerii, vedea cum pălesc, rând pe rând, atunci când se întorc spre ea. Cu toții păreau să fi văzut o fantomă. Făceau un pas în spate, eliberând calea pentru această Regină nouă și întunecată. În liniște, ea înclina capul în semn de salut și înainta printre curtenii uluiți. Oamenii nu puteau decât să se holbeze la ea. În momentul ăsta nu știau cum

s-o ia pe această femeie care arăta ca o creatură din altă lume. Oare era o vrăjitoare? Era adevărat ce se spunea, că folosise puterea magiei ca să-l determine pe Rege să-i îndeplinească orice toană? Să fie adevărat că, noaptea, nici ea și nici Regele nu erau de găsit pentru că îl ducea pe tărâmul Zeilor?

Mora aproape că le putea auzi gândurile.

Poate că le e teamă de mine acum. Dar nu e nicio problemă, nu vreau să fiu Miss Popularitate în Persia. Vreau doar să sperii de moarte pe orice om care ar încerca să-l omoare pe Xerxes. Și, din ce văd, s-ar zice că fac o treabă a dracului de bună.

Era chiar lângă pistă acum. Xerxes trebuia să apară din clipă-n clipă. Neg'An simțea colbul încins al pistei și tensiunea din aer. Iapa începu să freamăte sub coapsele Morei.

Ți-ar plăcea să alergi pe pista aia, așa-i? Nu azi, frumoaso. Azi o să mă ajuți să-ți salvez stăpânul de la o moarte oribilă, pusă la cale de un om oribil.

Mora i se adresa mental calului, poate că din simplă obișnuință. Dintotdeauna iubise animalele. Pe toate, dar caii și câinii aveau un loc special în inima ei. Îi plăcea la nebunie să călărească, deși trecuse ceva timp de când nu mai făcuse asta, însă crearea unei conexiuni profunde cu un animal era ceva care nu necesita exerciții. Nu în cazul ei.

Dintr-odată, ochii mulțimii o abandonară pe Mora și se ațintiră spre aleea care venea dinspre Palat. Xerxes pornise spre pistă, călare pe un armăsar maiestuos. Numele lui era Atisheh, „Foc". Chiar arăta ca o bucată de soare căzută pe Pământ. Părul lui alb reflecta lumina, iar coama aurie părea făcută din flăcări. Mora nu-și putea lua ochii de la bărbatul frumos care se apropia. Sub ea, iapa devenea tot mai agitată. Încercă să o liniștească, dar fără rezultat. Animalul reacționa de parcă ar fi fost atacat de o haită de lupi. Mora o mână pe Neg'An câțiva pași, dădu cu ea o tură scurtă, gândindu-se că, poate, iapa are un cârcel pentru că a stat nemișcată. Fără niciun avertisment, iapa se cabră. Mora strânse hățurile și reuși să rămână în șa. Un gând îi străpunse creierul: *și dacă acest cal a fost cel dopat, și nu al Regelui?*

Xerxes observase comportamentul neobișnuit al animalului și mărise ritmul. Vedea că Mora abia mai reușea să-și stăpânească iapa. Atunci se întâmplă. Neg'An se arcui din nou și porni la trap, pe pistă. Apoi, trapul deveni un galop ușor. Iapa acceleră. Niciun frâu ori zăbală nu o putea face să se oprească sau să se întoarcă. Regele își înfipse călcâiele în coastele lui Atisheh și începu să gonească după iapa înnebunită. Mulțimea își ținu răsuflarea. În afară de Admantha, care privea scena cu un zâmbet înghețat pe față, nimeni nu pricepea ce se întâmplă. Era o altă întrecere închisă între Rege și Regină? Ca aceea de tras cu arcul și mânuire a sabiei? Atunci de ce nu li se spusese asta? Oamenii urmăreau cavalcada nebună de pe pistă, în vreme ce Regina ținea strâns frâiele iepei, cu pieptul lipit de spinarea animalului, urmată îndeaproape de Rege, care încerca să-și mâne armăsarul cât mai aproape de ea.

Mora știa că are tranchilizantul asupra sa, dar nu putea să lase hățurile din

mână fără să cadă de pe cal spre o moarte sigură. Dacă Xerxes ar reuși s-o ajute...

Nu pot să cred că se întâmplă asta! De ce n-am prevăzut-o? De ce?

Mintea lui Xerxes gonea cu la fel de repede precum caii. Își înfipse călcâiele mai adânc în coastele lui Atisheh și se apropie și mai mult de iapa înfuriată.

Între timp, Mora hotărî să-și joace unica șansă și dădu drumul frâielor. Rămase lipită de spinarea iepei și cu o mână se apucă strâns de gâtul ei, iar cu cealaltă își scoase seringa din sân. Cu un țipăt, înfipse acul în gâtul calului.

Xerxes călărea chiar lângă ea. Întinse mâna și apucă hățurile lui Neg'An, ceea ce o forță să încetinească puțin. Iapa simțea deja efectul tranchilizantului și nu se împotrivi noii mâini ferme. Galopară tot mai încet, până când iapa abia își mai putea târșâi picioarele. Xerxes opri caii.

— Ești bine? o întrebă pe Mora. Cu dosul mâinii, îi șterse fața de praf și de lacrimi.

Ea încuviință din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Xerxes se aplecă spre ea, o cuprinse cu brațul și o sărută. Iar ea îi răspunse.

— Am crezut că o se te pierd, șopti el, răgușit.

— Și eu am crezut că o să mor. N-ar fi fost nașpa?

Privirea lui Xerxes îi spuse că omul habar n-avea ce înseamnă *nașpa,* iar asta o făcu să chicotească. Chicotitul se transformă în hohote de râs, ale ei și ale lui deopotrivă, ca o îndelung așteptată eliberare de toată adrenalina, tensiunea și groaza prin care trecuseră.

După câteva clipe, când râsul li se stinsese, el întrebă:

— Și acum?

— Păi... am reușit să calmez calul, nu? Asta ar trebui să conteze drept vrajă. Și nu s-a schimbat nimic: în continuare știm că Admantha a poruncit să se întâmple așa, deci aș zice să ne ducem planul mai departe.

— E clar că au făcut asta calului tău ca să ajungă la mine. Știau că aveam să pornesc după tine și, dacă Neg'An nu ar fi încetinit, poate că am fi fost amândoi morți acum.

— Ei, deci avem și povestea pregătită, zâmbi Mora. Și-acum hai să ne jucăm.

— Poți să călărești iapa?

— Da, cred că am scăpat din mână seringa înainte s-o golesc complet, așa că fata e doar puțin ametită, dar n-o să adoarmă mergând. O să fie bine.

Acestea fiind spuse, porniră înapoi spre mulțime, unde prințul Admantha aștepta cu nerăbdare marele final. Când văzu că apar ambii cai, cărându-și, fiecare, stăpânul în spate, îi veni să urle de frustrare. Simți cum picioarele îl poartă spre Rege și Regină. Reuși să se oprească înainte de a scoate pumnalul ca să-i măcelărească pe cei doi monarhi și animalele lor. În loc de asta, își împreună mâinile în falsă uimire și întrebă:

— Stăpâne, Regina mea, ce s-a întâmplat?

Cu machiajul întins sub ochi, înfățișarea Morei era acum și mai dramatică. Îl fixă cu o privire încărcată de dispreț și, folosindu-se de toată forța pe care reuși să o adune, vorbi, tare și clar, atrăgând atenția tuturor:

— Ce s-a întâmplat, spui?! Te duce mintea mai mult decât să pui astfel de întrebări, șarpe veninos ce ești!

— Regina mea, dar ce...

— Tăcere! Oare crezi că sunt oarbă și surdă, *prințe*? Văd și aud mai mult decât își poate închipui un muritor. Cred că, la porunca ta, această iapă a fost cât pe ce să fie otrăvită. Rostul ei era să alerge înnebunită și să-l ademenească pe Rege pe urmele ei. Și eu, și Regele ar fi trebuit să fim morți înainte de asfințit. Dar ți s-a destrămat urzeala. O, da, știu totul despre planurile pe care le-ai țesut cu mare grijă! Știu că tu și Artabanus ați încercat să-l otrăviți pe Rege, apoi ai aranjat să fie înjunghiat de Avishan, chiar în noaptea nunții noastre. Când și asta a dat greș, ai plătit un arcaș să ne ucidă. Din fericire, am fost mereu cu un pas înaintea ta. Mereu. Chiar și azi. Ai făcut ce ai făcut cu calul meu, dar am căi de a nimici uneltirile creaturilor jalnice ca tine. Mă faci să râd cu încercările tale, demne de milă, de a-l ucide pe fiul lui Darius și pe soția lui. Oare nu știi că sunt apărați de zei, biet nebun?

Cu fiecare cuvât rostit de Mora, fața lui Admantha devenea tot mai palidă. În cele din urmă, deveni albă ca hârtia. Cu bărbia și mâinile tremurânde, întrebă cu voce nesigură:

— Regina mea... De ce îmi spuneți astfel de vorbe? Oare nu i-am fost un servitor de nădejde Regelui? De ce mă învinuiți de asemenea uneltiri cumplite?

— Pentru că este adevărul.

Xerxes vorbise. Iar glasul lui răsunase ca un tunet în urechile prințului îngrozit.

— Oare nu ai habar de vinul otrăvit ce mi-a fost adus în grădină? Oare nu ai plătit paznicul din turn să-și arunce săgețile spre mine și spre Regină? Oare nu ai pus să fim uciși astăzi, chiar aici, pe această pistă, de un cal ieșit din minți?

Ochii lui Admantha se umpluseră cu lacrimi. Nu de regret, ci mai degrabă de teroare pură. Căzu în genunchi.

Pfff... rahat. Măcar putea să aibă sânge-n el, să moară ca un bărbat, gândi Mora, agasată.

— Vă implor, stăpâne, cruțați-mi viața! Nu puteți ști toate astea decât dacă sunteți voi înșivă un zeu! Iar Măria ta, Regina mea, o zeiță! Vă implor, cruțați-mi viața mizerabilă și voi părăsi Susa. Voi părăsi Persia, dacă asta vă e porunca! Dar vă implor, cruțați-mă!

Plângea în hohote de-acum.

Un bărbat care imploră poate fi o imagine sexy, dar nu când se adaugă lacrimi, muci și un caracter infect. Mora îl privea scârbită, cum ar fi privit un gândac.

— Ridică-te, mârâi Xerxes la bărbatul frânt din fața lui.

Admantha se ridică, împleticindu-se.

— Memucan!

— Stăpâne?

Prințul apăruse de nicăieri, chiar în spatele lui Admantha.

— Memucan, du viermele ăsta la temniță. Vreau să-l văd mort mâine, în zori. Să fie legat de patru cai și sfâșiat în bucăți. Chiar în mijlocul cetății. Vreau ca el să fie un avertisment pentru orice om îndeajuns de necugetat încât să creadă că-l poate ucide pe fiul lui Darius și pe femeia pe care el o iubește.

Memucan le făcu semn gărzilor să-l înșface pe Admantha și să-l ducă în temniță, așa cum poruncise Regele. Prizonierul urlă, plânse și imploră până când glasul nu i se mai auzi.

— Pe bune... Tu ai vorbit serios despre ăia patru cai, sau ai vrut numai așa, să impresionezi?

— Am vorbit serios, desigur. L-aș tăia în bucăți cu mâna mea, atât de tare m-a mâniat.

— Dar ai vorbit serios și despre cealaltă chestie? Femeia pe care o...?

Singurul lui răspuns a fost să se aplece și să o sărute din nou. Iar ei începea să-i placă această nouă cale de comunicare între ei.

CAPITOLUL 26

În laborator, Alex îi asculta pe Mora și Xerxes care îi povesteau despre cursa aproape mortală prin care trecuseră. Mai întâi, îl șocă faptul că fusese calul Morei cel care primise ierburile, și nu al lui Xerxes, dar de vreme ce amândoi erau acolo și, din câte se putea vedea, nevătămați, reuși să se liniștească și să asculte ce aveau de zis. Dar, la un moment dat, nu-i mai auzi. Totul în jurul lui – culori și sunete deopotrivă – se estompă într-o ceață și toată atenția lui fu acaparată de mâinile celor doi, care se odihneau împreună pe coapsa lui Xerxes.

— ...și atunci E.T. a apărut și ne-a luat pe toți pe bicicleta lui, iar Admantha a căzut de pe ea și s-a dezintegrat în cosmos. Sfârșit, spuse Mora, care observase că mintea lui Alex era concentrată la altceva decât la povestea lor.

— Ăăă... foarte drăguț. Mă bucur să aud asta, răspunse Alex, neatent.

— Ha! Te-am prins! strigă ea și sări de pe scaun ca să-l împungă în piept cu un deget.

— Ce?

— Unde erai, Alex? Că sigur nu erai aici.

— Hm, mă întrebam... S-a mai întâmplat și altceva acolo, azi?

Mora și Xerxes se uitară unul la altul, fără să înțeleagă la ce se referă.

— Altceva? repetă Xerxes întrebarea lui Alex, iar acesta avu impresia că persanul trage de timp.

— Da, ceva, orice.

— Nu. Dar de ce întrebi asta?

Alex inspiră adânc și spuse dintr-o suflare:

— Pentru că, acum câteva clipe, am observat că o țineai de mână pe Mora. Nu știu cum vă purtați voi, copii, când nu sunt prin preajmă, dar n-am văzut cine știe ce tandrețe între voi până acum.

Xerxes îi aruncă Morei o privire scurtă și pricepu că nu era pregătită să împărtășească cu Alex discuțiile lor despre viitor. Femeia părea ușor stânjenită și încolțită. Așa că îi oferi lui Alex cel mai diplomatic răspuns pe care-l avea la îndemână:

— Cred că lucrurile ca acelea prin care am trecut noi astăzi și în ultimele săptămâni apropie oamenii. Astăzi mai că a murit sub ochii mei. Astfel de întâmplări tulbură sufletul omului și îl fac să realizeze cât de firavă este viața.

Nici măcar nu era o minciună.

— Înțeleg, murmură Alex. Cu toate astea, ești un războinic. Te-ai mai întâlnit cu moartea. Îți iei și soldații de mână când scapă cu viață?

Xerxes scrâșni din dinți. Își dădea seama că Alex mirosise ceva și că avea să sape până când fie el, fie Mora aveau să cedeze. Știa că el, unul, nu o va face; nu fără încuviințarea Morei. Se calmă și spuse:

— Da, cu siguranță m-am mai întâlnit cu moartea. Dar te aștepți ca un soldat să moară în luptă. Aceasta nu era o luptă, iar Mora nu este soldat. Este femeia care... care mi-a salvat viața de mai multe ori. Am petrecut atât de mult timp cu ea în ultima vreme, încât am ajuns să simt că o cunosc dintotdeauna, că este familia mea. În plus, asta am simțit nevoia să fac. Cred că nu datorez nimănui explicații pentru gestul meu.

Alex simțea că Xerxes se înfuriase și hotărî să nu-i mai zgândăre nervii. Însă atitudinea defensivă a persanului însemna că lucrurile mergeau mult mai departe decât lăsau cuvintele lui să se înțeleagă.

— În regulă. Eram doar surprins și curios, atâta tot. Mă bucur că sunteți bine amândoi, chiar dacă lucrurile nu au mers chiar conform planului. Oricum, cred că sunteți rupți de oboseală. Ar trebui să vă odihniți acum, spuse Alex, împăciuitor, și reuși chiar să zâmbească.

Cuplul merse, nesigur, la mașina Morei, care conduse încet spre casă. De obicei îi plăcea viteza – asta îl speriase de moarte pe Xerxes prima dată când se aflase în mașina ei. Dar acum se simțea prea ostenită ca să se mai bazeze pe propriile reflexe. În plus, avea nevoie să se gândească la toate cele întâmplate peste zi. În mod ciudat, cea mai puternică amintire dintre toate nu era înfricoșătoarea ei apropiere de moarte, ci atingerea buzelor lui. E adevărat, mai simțise asta, în acea seară, la ea acasă. Dar poate că aceea fusese doar o întâmplare. Sărutul de azi era altceva. Chiar *însemna* ceva. Însemna că are niște decizii de luat.

***

După ce Mora și Xerxes plecaseră, Alex rămăsese în laborator. Stătea pur și simplu la birou, cu bărbia sprijinită în mâini, și cântărea lucrurile. Pentru el, Mora fusese mereu sora pe care nu o avusese. Cea mai bună prietenă. Sprijinul lui. Și ea știa că se poate baza mereu pe el, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Fie că era un geam spart când erau mici, sau o inimă frântă când mai crescuseră. Apropo de inimi frânte, după câteva relații eșuate, Mora hotărâse că iubirea nu era pentru ea. Sigur, ieșea în oraș, se distra, ba chiar aducea și acasă un bărbat din când în când, dar nimic mai mult. Mereu spunea că inima ei e închisă pe durată nedeterminată. El, pe de altă parte, nu pricepuse niciodată cum de putea ea să funcționeze așa. Dintotdeauna, el avusese nevoie de cineva alături. Avusese, la rându-i, partea de relații care eșuaseră lamentabil și era singur de multă vreme, dar nu pentru că așa alesese. Ura fiecare seară în care mergea acasă într-o locuință goală, mânca ceva încălzit la microunde, dacă mai mânca, apoi mergea la culcare. Singur. Aproape că nu aprindea luminile în drum spre dormitor. Nu voia să vadă hăul din jurul lui.

„Ești nebun, cum să nu-ți placă să stai singur?“, îl întreba Mora, ori de câte ori se plângea de singurătate. „N-ai de respectat decât propriul program, nu unul făcut de alții. Te trezești când vrei și poți să stai toată ziua în fundul gol pe canapea dacă n-ai

nimic mai bun de făcut. N-are cine să te întrebe de ce ai întârziat la cină sau să te bată la cap cu treburile casnice."

Dar tocmai asta era: el avea nevoie de așa ceva. De când se știa, motoarele lui mergeau la maximum atunci când în viața lui exista cineva. Independența absolută nu i se potrivea. Avea nevoie să vină acasă și să găsească pe cineva acolo, să împărtășească lucruri cu acea persoană, să vorbească despre cele petrecute peste zi. Visa chiar să aibă copii cândva. Iar acum... Azi, îi văzuse pe Mora și Xerxes ținându-se de mână. N-ar fi ironia sorții? Mora, cea care spunea că nu mai vrea să intre niciodată într-o relație, să se îndrăgostească acum de un bărbat dintr-o țară și o epocă atât de îndepărtate. Prietena lui cea sceptică să se înamoreze până peste cap de un rege din antichitate și să se găsească în mijlocul unei povești de iubire imposibilă. *Imposibilă...* Alex zâmbi. *Călătoriile în timp erau imposibile.* Asta spunea întreaga comunitate academică. Și totuși... el avea dovada vie că a călători în timp era la fel de realizabil ca a te urca în autocarul Greyhound care să te ducă la Nashville. Sigur, mai era nevoie de niște reglaje fine, dar, cu toate astea, se putea face. În fond, Mora și Xerxes făceau naveta în fiecare zi între Los Angeles și străvechea Susa. Mora și Xerxes... Și dacă ar hotărî să aibă o relație adevărată? Să rămână împreună? Cum s-ar putea face asta? Oare ar rămâne el în L.A.? Ce s-ar întâmpla atunci cu Imperiul Persan? Cu istoria? Cu lumea? Serii întregi de evenimente s-ar modifica. Dar dacă – aproape că nu îndrăznea să se gândească la această posibilitate – dacă Mora ar decide să rămână în Susa? Cum s-ar putea face asta, din punct de vedere tehnic? De fapt, dă-o-n mă-sa de tehnologie, ar fi ea capabilă să o facă? Să lase totul în urmă pentru acest bărbat?

Erau prea multe întrebări fără răspuns și deja trecuse de miezul nopții. Alex se ridică de la birou, stinse luminile și dispozitivele din laborator și merse la mașină. Când porni motorul, un zâmbet îi juca pe la colțurile gurii. Avea cum să-i îmboldească pe Mora și Xerxes să ia o decizie. Lucrase la mașinăria de călătorit în timp și deja se apropia de momentul când toate erorile aveau să fie remediate. În curând, Alex avea să-l poată trimite acasă pe Regele Persiei. De tot. Dacă nici asta nu-i putea face să se hotărască, nu știa ce poate. Zâmbetul lui se lărgi. Nu-și putea șterge din minte gândul că acele mâini, care se odihneau tandru pe coapsa lui Xerxes, însemnau ceva bun. Chiar dacă Mora nu o știa încă.

***

Dar Mora știa. Când intrau în vilă, știu că nu era altcineva cu care să-și fi dorit mai mult să meargă acasă. Nu după ziua asta. Acele momente de groază, când fusese la un pas de moarte, făcuseră să izvorască în adâncul ei un sentiment nou. Dincolo de teamă, când Neg'An alerga înnebunită și ea credea că nu va mai reuși să oprească iapa din goana ei, Mora fusese copleșită de regret, de o frustrare teribilă la gândul că avea niște treburi neterminate. De asta plânsese, nu de frică. Pericolul

fizic nu-i storsese niciodată lacrimi. Teroarea o putea paraliza sau mobiliza, dar nu o putea face să plângă. Astăzi, acele lacrimi izvorâseră din furia pură provocată de gândul că poate nu va avea niciodată ocazia să-i spună lui Xerxes că, în sfârșit, știa ce simte pentru el. Că știa ce vrea. Pe cine vrea. Cum urmau să evolueze lucrurile pentru ei? Cum se putea face asta? Habar n-avea.

— Mora, eu...

Vocea lui o făcu să tresară. Uitase cu desăvârșire că Xerxes stătea de cealaltă parte a insulei, în bucătăria în care se aflaseră și prima dată când el pășise în casa ei. Luă o înghițitură din paharul cu whiskey și îl privi în ochi, așteptând ca el să-și termine fraza.

— Mora, eu nu m-am temut niciodată în viața mea. Bine, poate în copilărie, dar niciodată ca om în toată firea. Nici pe câmpul de luptă, nici când a trebuit să iau decizii care schimbau soarta unor popoare întregi, *niciodată*. Azi a fost prima oară în viața mea de om matur când am simțit teama. Și a fost din cauza ta. Mă înspăimânta gândul că ai putea muri fără ca eu să știu vreodată cum este să te țin în brațe, să te sărut, să te iubesc. Un om, un nemernic de om avea să-mi ia toate astea, cu uneltirile lui. Și da, l-aș fi spintecat atunci, pe loc. Nu am glumit. Dar apoi mi-am dat seama că ești în siguranță și am hotărât să fac lucrurile așa cum se cuvine și să nu cedez furiei. M-a costat scump în trecut. Vreau să fac lucrurile așa cum trebuie. Totul. Nu credeam că este posibil, dar am învățat mult de la tine. Despre mine. Și vreau să păstrez asta. Vreau să *te* păstrez. Știu, ți-am promis să nu te mai întreb niciodată, am spus că vei fi tu cea care să vii și să spui când vei ști ce îți dorești, dar...

— Știu.

Mora spusese asta cu o voce atât de scăzută, încât Xerxes crezu că nu a auzit bine.

— Ce ai spus?

— *Știu*, Xerxes. Știu ce-mi doresc. Dar, în cazul meu, *furia* a fost cea care mi-a limpezit mintea. Lacrimile pe care mi le-ai șters de pe față au izvorât din furie și frustrare. Poate că și din teamă, dar nu doar teama de moarte, ci mai degrabă de a muri fără... fără să fi făcut toate lucrurile despre care ai vorbit. Fără să te sărut, să te țin în brațe sau să te iubesc. Era atât de frustrant, încât îmi venea să urlu. Era mai mult decât puteam să îndur. Nu știu cum vom face asta, pentru că să renunț la ceea ce am acum ar însemna să încetez să fiu cea care sunt. Pe de altă parte, să renunț la tine m-ar schilodi în egală măsură. Te vreau pe tine, dar nu vreau să renunț la viața mea. Și *știu* că le pot avea pe amândouă. Încă nu știu cum. Dar vom afla. Îl avem pe Alex să ne ajute cu logistica.

Zâmbi timid, așteptând reacția lui la tot ce spusese.

El rămase așezat, strângând spasmodic paharul în mâini. Oare tocmai îi spusese că îl vrea? Da, pe el *și* viața ei de acum. OK. Dar îl voia pe *el*. Cum aveau să le împace pe amândouă... asta era ceva la care trebuia să se gândească. Dar nu acum. Imediat

ce cuvintele ei i se așezară în minte, se ridică încet și păși spre ea.

Mora îl privea, ca prin vis, cum se apropie. Dar era un vis din care nu voia să se trezească; își imaginase acest moment pe când se lupta pentru viața ei, în spinarea unui cal scos din minți, în timpul unei cavalcade spre iad. Asta era răsplata ei pentru că supraviețuise. Sau, poate, tocmai motivul pentru care o făcuse.

El o luă de mână și o ajută să se ridice. Fără o vorbă, o conduse spre dormitor. Spre patul care devenise al lui încă din prima noapte pe care o petrecuse în casa ei. Acum, simțea că nu face altceva decât să îi redea ceea ce îi aparținea de drept. Patul ei. Și pe el însuși. Ajunsese să înțeleagă că iubise această femeie încă dinainte de a ști că ea există. Poate că sufletul și carnea lui știuseră. Iar acum o recunoșteau ca aparținându-le.

Chiar dacă el nu știa asta, Mora simțea același lucru. Aceasta nu avea să fie prima oară pentru ei. Erau doar vechi îndrăgostiți care se regăseau.

***

Lumina caldă a dimineții picta o strălucire aurie pe pleoapele Morei, care fluturară o clipă, apoi se deschiseră. Femeia se întinse, atentă să nu cadă de pe canapea. Doar că nu dormise pe canapea. De data asta, era chiar în patul ei. Își trecu palmele peste cearșafurile care păstrau parfumul nopții trecute. Zâmbi amintirii. Se întoarse și îl văzu pe Xerxes, întins lângă ea, încă adormit, cu respirație egală și înfățișare liniștită, zâmbind ușor în somn.

Doamne, ce n-aș da să pot fi și eu la fel de liniștită dacă aș dormi într-un pat străin, la 2.500 de ani distanță de casă.

Mora chicoti când își aduse aminte că asta gândise prima dată când îl văzuse dormind așa, chiar în acest pat. Doar că, acum, el chiar era acasă. Ea începea să înțeleagă că „acasă“ nu era un loc, ci mai degrabă o stare de spirit. Sentimentul că ești în siguranță și că aparții. Unui loc, unui om. Mora știa că el are toate astea acum, și le avea și ea. Ritmul respirației lui se schimbă și ea realiză că e pe cale să se trezească. În fine, ochii lui se deschiseră și îi întâlniră pe ai ei. Ea îi zâmbi.

— Stăpâne.

El îi răspunse zâmbetului.

— Regina mea.

Îl sărută ușor pe umăr și se ridică.

— Trebuie să-i spunem lui Alex, zise ea, în drum spre baie.

— Da, trebuie. Dar cred că știe deja, zise Xerxes. Și, nu știu de ce, dar nu cred că-l deranjează deloc, mormăi în completare.

CAPITOLUL 27

Fiecare bărbat și femeie din Susa aștepta execuția lui Admantha. Regele ceruse ca prințul să fie ucis într-un fel care nu mai fusese folosit de zeci de ani. Sfârtecarea cu caii era un sfârșit destinat trădătorilor de cea mai joasă speță. Iar un om care uneltise la uciderea Regelui și Reginei Persiei merita asta.

În temnița lui, Admantha zăcea pe podea, hohotind. Doar asta făcuse de când fusese adus acolo.

Cum de nu mi-am dat seama că sunt zei? Cum? Ar fi trebuit să știu că niciun muritor nu putea scăpa din toate capcanele pe care le-am pus în calea lor. De fiecare dată păreau să fie cu un pas înainte. Otrava, pumnalul, arcașul... Și acum, întrecerea. Trebuia să fi bănuit ceva de când Artabanus a dispărut așa cum a făcut-o. El nu ar fi părăsit niciodată Palatul, își dorea prea mult puterea ca să renunțe în felul ăsta. Cine știe ce i-or fi făcut? Cine știe ce mi-or face mie...

Hohotele sale deveniră și mai zgomotoase. Curând, scâncea și jelea de parcă deja ar fi început caii să-i sfâșie carnea. Nu după multă vreme, gărzile veniră să vadă ce era cu gălăgia. Când intrară în temniță, găsiră trupul lui Admantha pe podeaua rece de piatră, țeapăn și fără suflare. Perspectiva execuției fusese prea mult pentru prinț. Groaza și panica îi provocaseră un infarct.

***

— Alex, ăăă... înainte să plecăm, vrem să-ți spunem ceva.

Mora își alegea cu grijă cuvintele. Acel plural nu fusese întâmplător.

— Da?

Alex încerca să-și ascundă sclipirea jucăușă din ochi.

— Noi, adică Xerxes și cu mine, ne-am hotărât să...

— Ah, zi odată, în pana mea! Voi doi v-ați îndrăgostit, asta e? Și bănuiesc că ați și trecut la fapte, poate chiar în Susa, după cursă. Poate că a fost adrenalina, conștientizarea morții iminente... Cine știe?

Alex se străduia să nu izbucnească în râs din cauza mutrelor stânjenite ale celor doi.

— E OK, mă bucur pentru voi. Pe bune. Xerxes, știu că noi doi nu am început cu dreptul, dar trebuie să înțelegi că nu e ușor să te împrietenești la cataramă cu Regele Persiei, mai ales când cariera lui a început cu câteva mii de ani înainte să te naști și descoperi că are o slăbiciune pentru prietena ta din copilărie. Dar v-am tot observat și am ajuns la concluzia că vă stă bine împreună. Acum: ce aveți de gând să faceți? Cine se mută unde?

Cu brațele încrucișate, Alex chiar părea că așteaptă un răspuns rapid. Mora și Xerxes se uitară unul la altul și, în cele din urmă, tot ea vorbi:

— Păi... noi speram să ne ajuți tu cu asta.

— Eu?! Cum? Adică da, lucrez la repararea mașinăriei, vă pot cărăbăni unde aveți voi chef, dar decizia vă aparține, prieteni.

Temându-se că insistența lui Alex ar putea-o împinge pe Mora să ia o decizie pripită, Xerxes se ridică.

— E adevărat, Alex. Hotărârea trebuie să fie a noastră și, mai cu seamă, trebuie să fie cântărită cu grijă. Dar acum avem de văzut o execuție.

Se întoarse către Mora:

— Mergem?

Ea încuviință din cap, nu foarte convinsă. Ura tot ce avea de-a face cu luarea unei vieți. În același timp, știa că nu era o idee bună să-i ceară lui Xerxes să-l cruțe pe acel monstru. Încă o dată, își începură călătoria spre Susa.

CAPITOLUL 28

— A făcut ce?!

Xerxes era livid de furie. Viermele ăla, care nu avusese niciodată curajul de a contesta autoritatea Regelui, preferând să unelteaască și să încerce să fure puterea, îl lipsise acum de plăcerea de a-i vedea execuția.

— A trăit ca un laș, a murit ca un laș, spuse Mora.

În sinea ei, era fericită că bietul nenorocit murise de frică, pentru că se întreba ce ar fi spus Curtea despre o Regină care ar fi vomitat la primul trosnet al oaselor lui Admantha, tras de cai.

— Stăpâne, nu mai putea face nimeni nimic. De îndată ce gărzile l-au auzit bocind din ce în ce mai tare, au intrat să vadă cauza. Dar era prea târziu. Propriile temeri și demoni l-au executat înainte să o faceți Măria Voastră.

Memucan simțea că și-a dezamăgit Regele, deși nu era vina lui deloc.

În încercarea de a-l consola atât pe el, cât și pe rege, care părea gata să omoare gărzile doar pentru că îl găsiseră mort pe prinț, Mora puse mâna pe umărul lui Xerxes:

— Stăpâne, ai vrut ca el să plătească cu viața pentru ce a făcut; și chiar asta s-a întâmplat. Bun, nu a murit de mâna ta, ci de mâna sorții. Asta înseamnă doar că judecata ta a fost corectă.

— Încă îi pot lega leșul de cai și să pun să-i fie sfârtecat în bucăți, ca să nu mai rămână nimic din el, spuse Xerxes, cu glasul mustind de mânie.

Mora simți cum o străbate un val de greață, doar închipuindu-și asta.

— Stăpâne, dacă ți-ar fi fost credincios, cum i-ar fi fost înmormântarea?

— Una măreață, demnă de prințul care a fost, desigur.

— În loc să-i împrăștii măruntaiele prin toată Susa, nu crezi că ar fi mai onorabil pentru tine și pentru familia regală să-i trimiți, pur și simplu, leșul în deșert și să-l lași acolo pentru ca animalele și elementele naturii să se ocupe de el? Ca pe o mortăciune fără nume?

Xerxes îi privi mânios și le întoarse spatele, privind pe fereastră. I-ar fi sfâșiat cadavrul lui Admantha cu mâinile goale. Pe de altă parte, de ce să pângărești străzile acestei frumoase cetăți cu carnea unui șarpe veninos? Poate că ar fi mai bine să-l trimită în deșert, unde era locul târâtoarelor otrăvite. Înclină capul, inspiră adânc și se întoarse:

— Memucan, fă ce spune Regina. În fond, pe ea a fost cât pe ce s-o ucidă cu o zi înainte. E corect ca ea să decidă ce se întâmplă cu el.

Șeful Gărzii regale se înclină și se duse să dea poruncile cuvenite.

— Îți mulțumesc că ai renunțat, șopti Mora în urechea lui Xerxes, îmbrățișându-l.

— A fost foarte greu să o fac, să știi, șopti.

— OK, promit să nu-ți mai cer nimic până la următoarea tentativă de asasinat asupra noastră, spuse ea, surâzând.

El chicoti, dădu din cap și o îmbrățișă mai strâns.

CAPITOLUL 29

Trecură zile. Viața la Palatul Regal din Susa revenise la rutina obișnuită și liniștită. Madhara își murmura cântecelele în timp ce pregătea baia Reginei, îi aducea rochiile și îi îndeplinea sârguincioasă orice dorință. Doar că Mora nu-și dorea prea multe. Când era acolo, îi plăcea să-și petreacă timpul în grădină sau să urmărească de la fereastra ei roiul de oameni de pe străzi. Urcase din nou în șa și, spre uimirea tuturor, o alesese tocmai pe Neg'An, dintre toți caii, să facă o plimbare.

„Nu a fost vina ei", le explica oamenilor. „Biata iapă n-a făcut decât să-și asculte instinctele derutate. Oricine merită o a doua șansă, inclusiv caii."

De acum, curtenii și servitorii se învățaseră să nu mai cerceteze ciudățeniile Reginei. O luau exact așa cum era: o femeie inteligentă, frumoasă, educată, care era extrem de blândă și iubitoare atunci când oamenii o tratau așa cum îi trata și ea. Dar lipsa de respect și răutatea o făceau să schimbe foaia instantaneu.

Dacă ar cunoaște praful de pușcă, probabil că ar spune despre mine că am fitilul scurt, gândea Mora.

Totuși, nu era nimic despotic în felul ei de a fi. Nici în al Regelui. Xerxes fusese mereu un bun monarh, dar, uneori, împunsătura mâniei era mai puternică decât el. Ori de câte ori asta era pe cale să se întâmple, ea era acolo și îl îmblânzea, aducându-l înapoi la rațiune. Mora continuă să ia parte la Consiliu. De acum, toate vocile care vorbiseră tare sau în șoaptă împotriva ei tăcuseră. Oamenilor nu li se mai părea ciudat să audă opinia unei femei, ba chiar s-o ia în seamă. Regele înflorea în acest mariaj, devenit unul adevărat. Îi dădea pasiune, tandrețe și echilibru. Însă, mereu, era o umbră care le mușca din soare: Alex le spusese că în curând avea să repare dispozitivul și să-l trimită pe Xerxes înapoi definitiv. Ce aveau să facă atunci?

— Xerxes, m-am... m-am gândit la ceva, îi spuse Mora, într-o zi când stăteau pe banca lor din grădina haremului.

— Presupun că știi că aceste cuvinte au darul de a mă speria, nu? spuse el, în glumă.

Ea se ridică și începu să se plimbe în jurul băncii.

— Ți-am mai zis că vreau să te am și pe tine, dar și viața mea, cea cu care sunt obișnuită. Iar soluția a fost tot timpul chiar sub nasul meu: tu ai fi aici, ocupându-te de chestiunile Imperiului, iar eu aș fi singura care s-ar fâțâi înainte și-napoi. Mă simt ca o tâmpită că nu m-am gândit la asta mai demult.

— Și cât timp o să faci asta? Nu te vei plictisi, oare?

Era o umbră de tristețe în vocea lui, care frânse inima Morei. Se așeză din nou lângă el și îi luă mâinile într-ale sale.

— Ia fii atent la mine, Rege ce ești, și ciulește bine urechile: nu m-am strofocat atâta ca să ajung să mă plictisesc, OK? Am ales să fiu cu tine pentru că te iubesc. La dracu', m-am și măritat cu tine; și bagă de seamă: disprețuiesc căsătoria. Ne-am

salvat viața unul altuia. Chiar de mai multe ori. Aș spune că asta e o legătură destul de puternică, nu crezi? În plus, aș trăi visul oricărei femei: să am o carieră, un bărbat superb și o droaie de oameni care să-mi facă toate poftele și să mă trateze ca pe o regină. A, stai: chiar sunt regină! Multe avantaje mai oferă călătoriile în timp...

Acum liniștit, Xerxes râse și o luă în brațe. Apoi se dădu puțin înapoi și o privi, încercând să cuprindă toate detaliile ființei ei.

— Akhan a avut dreptate. Ești un amestec neobișnuit. Sensibilitatea unei femei, pofta de joacă a unui copil, dârzenia unui bărbat și loialitatea unui soldat.

— ...și mușcătura unei scorpii, aș adăuga eu, chicoti Mora.

***

În câteva zile, Alex îi chemă în biroul lui și le spuse că reușise să remedieze toate erorile dispozitivului de manipulare a timpului. Scanase și profilurile lor moleculare și găsise mica inadvertență care îl făcuse pe persan să vorbească și să înțeleagă limba engleză. Era pe cale să o rezolve.

— Nu poți s-o lași așa? întrebase Mora. Nu de alta, dar nu știu să înjur în persană.

— Sunt sigur că Memucan va fi încântat să te învețe și asta. Doar te-a învățat cum să te lupți cu sabia, înjurăturile ar trebui să vină natural, spuse Xerxes.

În ochii lui Alex se citea nerăbdarea și o urmă de teamă.

— Asta înseamnă că v-ați hotărât? Te muți în Persia Antică?

— Da și nu. Cred că a început să-mi placă să fac naveta între epoci. Xerxes se va întoarce în locul și timpul său, iar eu voi merge în vizită. *În fiecare zi.* Deci ai face bine să te asiguri că drăcovenia aia funcționează bine, pentru că n-o să pot să-l sun să-i zic că n-ajung la cină, se strâmbă Mora.

EPILOG

Cea de-a doua Regină a Persiei sub domnia lui Xerxes a fost iubită de popor. Era scumpă la vedere, dar, cumva, reușea să fie acolo unde era nevoie de ea. Implicarea ei activă, dar discretă în problemele Imperiului a ajuns să fie larg apreciată atât de membrii Consiliului, cât și de supuși. De asemenea, a sporit încrederea perșilor în capacitățile femeilor ca oameni de stat. Regina – care a ajuns să-l însoțească pe Regele Xerxes în multe dintre aventurile sale – este descrisă de mulți cronicari drept o creatură cu energia unui bărbat, deghizată în carnea fragilă și sensibilă a unei femei. Mulți o credeau vrăjitoare, dar, de vreme ce nu a fost găsită nicio dovadă în acest sens, totul a rămas la stadiul de legendă. E adevărat, era văzută adesea în grădinile Palatului, arzând ierburi misterioase pentru a-și liniști nervii și suflând pe gură un fum albăstrui. Asta nu o transforma neapărat într-o vrăjitoare, ci mai degrabă într-o femeie care cunoștea proprietățile vindecătoare ale plantelor. Nu?...

Totuși, arheologii nu au știut ce să creadă despre un artefact neobișnuit pe care l-au dezgropat în situl Palatului Regal din Susa. Era un dispozitiv metalic, zdrobit de vreme și de straturile de pământ și ruine sub care zăcuse, și care semăna în mod straniu cu o brichetă modernă. L-au analizat, l-au pus la raze X, l-au studiat la microscop și nu au aflat nimic. Până la urmă, l-au expus într-un muzeu și au oprit cercetările.

Mai târziu, Mora a văzut fotografia ciudatului artefact într-un articol de pe Internet și a aflat, în sfârșit, unde își pierduse bricheta ei Zippo preferată.

Sfârșit. Sau nu?...